

Ліягона

Завіти: Наші найважливіші обіцяння, с. 20

**Чотири ключові моменти
в навчанні, що веде до
навернення, с. 12**

**Навчання, робота, побачення—
що робити, коли ваші плани
руйнуються, с. 42**

**Як я можу знати,
що маю свідчення?
сс. 54, 66, 68**

© 2010 САНДРА Б. РАСТ, КОПЛЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Диво з перепілками, художник Сандра Б. Раст

У 1864 році останні зі святих були змушені залишити Наву, шт. Іллінойс. Більшість із них були бідні, хворі і похилого віку. Маючи з собою дуже небагато речей, вони перебралися на поромі через річку Міссісіпі й розбили тимчасовий табір. Страждання були тяжкими, і раптом сотні перепілок прилетіли в табір і посідали на землю. Вони були настільки ручними, що святі могли ловити їх руками та вживати для їжі, такої необхідної для них, бо вони потерпали від голоду.

Ліягона, липень 2012 р.

ПОСЛАННЯ

4 Послання Першого
Президентства:
Завжди у вирі події
Президент Дітер Ф. Ухтдорф:

7 Послання візитного
вчителювання:
Виявляти своє учнівство
любов'ю і служінням

СТАТТІ

16 Сила нашого спадку
Старійшина Л. Том Перрі
*Так само, як піонери перетво-
рили пустелю на квітучу
троянду, так і наше життя
розквітне, якщо ми будемо
плекати їхні цінності й до-
тримуватися їхніх традицій.*

20 Розуміння наших завітів
з Богом: огляд наших
найважливіших обіцянь
*Що ми пообіцяли Небесному
Батькові? Що Він пообіцяв
нам?*

24 Зв'язки з громадськістю:
наведення мостів між
Церквою і суспільством
Філіп М. Волмар
*Місцеві ради зі зв'язків з гро-
мадськістю допомагають
Церкві встановити хороші
стосунки з громадою, засо-
бами масової інформації та
іншими церквами.*

35 Дивіться в майбутнє з вірою
Старійшина Хосе А. Тейксейра
*Хоча брат Гріло втратив
усе своє майно, він зберіг
позитивне ставлення до
теперішнього і мав надію
на майбутнє.*

РУБРИКИ

8 Блокнот квітневої
конференції

10 Ми говоримо про Христа:
Ріка спокою
Леніз Хітон

12 Служіння в Церкві:
Урок—у самому учневі
Рассел Т. Осгудорп

30 Наші домівки, наші сім'ї:
Ніколи не здавайтеся
Ел і Єва Фрай

38 Голоси святих останніх днів

74 Церковні новини

79 Ідеї для домашнього
сімейного вечора

80 До нових зустрічей:
Незапльомане світом
Джулі Томпсон

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки:
Фотоілюстрація Крістіни Сміт.
Четверта сторінка обкладинки: Фотографія
Роберта Кейсі.

Примітка: У червневому номері *Ліягони* за 2012 рік є фотографія молодого чоловіка, який відмовився від професійного контракту з регбі, щоб служити на місії повного дня. Як це загально прийнято, трикотажна форма його команди містить фірмову символіку різних компаній. Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів не підтримує і не рекламує ні ці компанії, ні продукцію та послуги, які ті надають.

42

42 Коли хороші плани не спрацьовують

Стефані Дж. Бернс

Молоді люди на віражах життя починають розуміти, що певні, так звані, об'їзди дають дістатися до належного пункту призначення.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: перегорни новий листок.

46 Важливість благословень священства

Старійшина Даллін Х. Оукс

Благословення священства допоможуть подолати перешкоди на шляху до вічного життя.

49 Плакат: Свідчення

50 Сила молитви

Пол Ванденберге

Коли накочують хвилі випробувань, молитва допомагає підліткам з філіппінського острова Себу тримати голову "над водою".

53 На місіонерській ниві: Обіцяння і молитва

Пабло Мірелес Бетс

54 Що таке щире свідчення?

Еліс Александрія Голмс

Здобуття свідчення може бути подібним до складання головоломки: додаючи частинку до частинки, ви можете дізнатися про істинність евангелії.

58 Гра на публіку

Бріттані Томпсон

Моє життя було лише грою, доки я не вирішила змінити ролі.

66

59 Вияв доброти

Дебора Мор

Що робитиме Джеймс, коли шкільний бешкетник прийде до церкви?

61 Особливий свідок: Ранні піонери жили так давно. Чого я можу від них навчитися?

Старійшина Л. Том Перрі

62 Створення історії

Чед Е. Фарес

Як члени Церкви в Угорщині — Сома, Ецтер і Ката — намагаються подавати хороший приклад.

64 Початкове товариство вдома: Я вибираю правду, живучи за євангельськими принципами

66 Свідчення Томаса

Джошуа Дж. Перкі

Перш ніж Томас поділиться свідченням, йому необхідно дізнатися, що ж таке свідчення.

68 Зростаюче свідчення

Зміцнюйте своє свідчення, пізнаючи істину за істиною.

69 Наша сторінка

70 Для молодших дітей

58

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер

Консультанти: Кейт Р. Едвардз, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт

Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер
Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступники редактора: Сюзен Берретт, Раян Карп

Редколегія: Бріттани Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Керрі Кастен,
Дженніфер Медді, Ліа Мак-Кланган, Мелісса Меррілл,
Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оудкерк, Джошуа Дж. Перкі,
Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Пол Ванденберге, Марісса
А. Віддісон, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Конні
Боуторп Брідж, Говард Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Брайан
В. Двіджі, Кетлін Говард, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон,
Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друку: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
liahona.lds.org; **поштою до** [Liahona.Rm.2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA](mailto:Liahona.Rm.2420@ldschurch.org);
або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуано,
словенською, тагальською, тайянською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, філіпінською,
фінською, французькою, хорватською, чеською,
шведською та японською мовами. (Періодичність видання
різна в залежності від мови).

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2012 Vol. 15 No. 7. *LIAHONA* (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Більш
докладно
в режимі

ОН-лайн Liahona.lds.org

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Провідники священства встановлюють зв'язки з місцевими громадами за допомогою рад зі зв'язків з громадськістю (див. с. 24). Ви можете більше дізнатися про цю роботу на сайті publicaffairs.lds.org (англійською мовою).

ДЛЯ МОЛОДІ

Зайдіть на youth.lds.org, де можна безкоштовно завантажити більше музики, надихаючих відео і статей про норми, що містяться в брошюрі *Заради зміцнення молоді*.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Познайомтеся з Сомо, Ецтер і Катою з Будепешта, Угорщина, на с. 62. Див. більше їхніх фото на сайті liahona.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Благословення, 46	Навернення, 30
Викладання, 12	Навчання, 12
Візитне вчителювання, 7	Надія, 35, 42
Віра, 35, 42	Обряди, 20
Генеральна конференція, 8	Підготовка, 4
Доброта, 59	Піонери, 16, 61
Завіти, 20	Піст, 64
Зв'язки з громадськістю, 24	Послух, 42
Ісус Христос, 10	Прощення, 38
Книга Мормона, 38, 53	Свідчення, 30, 40, 49, 54, 66
Лихо, 35	Святий Дух, 12
Місіонерська робота, 4, 24, 38, 53	Священство, 46
Молитва, 38, 50, 64	Сім'я, 16, 30, 41
	Служіння, 7, 24, 80
	Смерть, 10
	Характер, 58
	Храми, 80
	Чесність, 70
	Шлюб, 30

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

Президент
Дітер Ф. Ухтдорф

Другий радник у
Першому Президентстві

ЗАВЖДИ У ВИРІ ПОДІЇ

Згідно з календарем багатьох країн світу, липень є серединою року. У той час як початок і кінець усякої справи святкують і пам'ятають, середина її часто проходить непоміченою.

Початок—це час прийняття рішень, складання планів, енергійного заповзяття. Закінчення асоціюється з уповільненням темпу і може викликати почуття вдоволення або невдоволення від виконаної справи. Однак якщо поглянути на речі з відповідної точки зору, то, вважаючи, що знаходимося у вирі процесу, ми не лише зможемо зрозуміти життя трохи краще, але й прожити його більш повноцінно.

У вирі місіонерської роботи

Коли я розмовляю з нашими молодими місіонерами, то часто кажу їм, що вони—у вирі свого служіння на місії. Немає значення, чи вони щойно прибули, чи завтра відбувають додому, я прошу їх думати, що вони завжди знаходяться у вирі свого служіння.

Новим місіонерам може здаватися, що вони надто недосвідчені, аби успішно служити, тож вони не поспішають говорити або діяти впевнено і сміливо. Недосвідчені місіонери, які майже закінчують місію, можуть відчувати сум через те, що місія наближається до кінця, або можуть уповільнити темп, розмірковуючи над тим, що будуть робити після місії.

Якими б не були їхні обставини і де б вони не служили, правда полягає в тому, що Господні місіонери

щодня сіють незліченну кількість зерен доброї новини. Коли ці вірні представники Господа будуть вважати, що завжди знаходяться у вирі своєї місії, то сповняться відваги й енергії. Це стосується не лише місіонерів повного дня, але й усіх нас.

Ми завжди у вирі події

Така зміна поглядів є чимось більшим за простий психологічний трюк. Думка про те, що ми завжди у вирі події, містить у собі величну істину. Якщо ми визначимо на карті своє місцезнаходження, то матимемо спокусу сказати, що знаходимося на початку. Але якщо ми уважніше придивимося, то, де б не знаходилися, ми будемо посередині більшої місцевості.

Це стосується не лише простору, але й часу. Нам може здаватися, що ми на початку або в кінці нашого життя, однак, оцінивши, де ми є з огляду вічності—усвідомивши, що наш дух існував упродовж такого часу, який ми навіть не в змозі виміряти, і що завдяки досконалій жертві й Спокуті Ісуса Христа наша душа існуватиме у прийдешній вічності,—ми можемо визнати, що дійсно знаходимося посередині.

Нещодавно я відчув спонукання встановити нові надгробки на могилі моїх батьків. Час не був милосердним до місця поховання, і я відчув, що нові надгробки краще відповідатимуть їхньому візрцевому життю. Коли я поглянув на дати народження і дати смерті на надгробках, розділені звичайною малопомітною рисою,

то цей невеличкий символ прожитого життя раптом наповнив мій розум і серце потоком яскравих спогадів. Кожен із тих дорогих спогадів відображає мить, яка була у вирі життя моїх батьків і у вирі мого життя.

Яким би не був наш вік, де б ми не жили, коли у нашому житті щось відбувається ми у вирі події. І що найголовніше ми завжди будемо у вирі події.

Перебуваючи у вирі події, ми маємо надію

Так, упродовж усього життя будуть миті, що знаменуватимуть початок і кінець, але то будуть лише віхи на величному шляху, який завжди проходить посередині нашого вічного життя. Незалежно від того, знаходимося ми на початку чи в кінці, молоді ми чи літні, Господь може використовувати нас для Своїх цілей, якщо ми просто відкинемо всі думки, що обмежують нашу здатність

служити, і дозволимо Його волі формувати наше життя.

Псалмоспівець каже: “Це день, що його створив Господь,—радіймо та тішмося в нім!” (Псалми 117:24). Амулек нагадує нам, що “це життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом; так, ось *цей день цього життя* є днем для людей чинити діяння свої” (Алма 34:32, курсив додано). І поет задумливо каже: “Завжди” складається з усіх “тепер”¹.

Бути завжди у вирі події означає, що гру ніколи не буде закінчено, надію ніколи не буде втрачено, поразка ніколи не буде остаточною. Немає значення, де ми, чи які наші обставини, перед нами простягається вічність починань і вічність закінчень.

Ми завжди у вирі події. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Emily Dickinson, “Forever—is composed of Nows,” in *The Complete Poems of Emily Dickinson*, ed. Thomas H. Johnson (1960), 624.

ЯК НАВЧАТИ ЦЬОМУ ПОСЛАННЮ

Ви можете поговорити з сім’єю про те, яким чином вони знаходяться “у вирі події”, навіть якщо вони починають чи закінчують якусь справу. Заохочуйте їх якнайкраще робити те, чим вони займаються зараз, не озираючись постійно у минуле або не чекаючи наступної нагоди чи проєкту. Ви можете запропонувати їм вибрати всією сім’єю якусь одну справу, щоб втілити цю пораду, і встановити дату, до якої вони сподіваються досягнути своєї мети.

МОЛОДІ

У вирі вашої підготовки до місії

Президент Ухтдорф каже місіонерам, щоб вони завжди вважали, що саме зараз середина їхнього служіння на місії. Ви також можете застосувати цю ідею до своєї підготовки до місії: незалежно від того, вам 12 чи 18, ви можете готуватися до служіння на місії.

Що саме ви можете робити “у вирі” своєї підготовки до місії?

- Завжди будьте гідні відвідувати храм.
- Учіться розпізнавати спонукання Святого Духа, записуючи отримані спонукання і діючи відповідно до них.
- Моліться про місіонерів.
- Попросіть місіонерів у своїй місцевості порадити, що ви можете робити для підготовки до місії.
- Навчіться ефективно планувати свій час, включаючи важливі справи, такі як служіння, вивчення Писань і ведення щоденника.
- Під час розмови з кимось зі своєї сім'ї поділіться уривком з Писань, який останнім часом надихає вас. Розкажіть, що ви думаєте про цей уривок.
- Розпитуйте друзів про їхні релігії та вірування. З бажанням розповідайте про свої вірування. Запрошуйте друзів до церкви або на церковні заходи.

Коли ви зрозумієте, що знаходитесь у вирі своєї підготовки до місії, то зможете жити життям, більш гідним Господньої довіри і напарництва Духа.

ДІТЯМ

Кожен може робити щось зараз

1. Президент Ухтдорф навчає, що незалежно від віку ти можеш щось робити, аби допомагати іншим. У своєму щоденнику або на аркуші паперу перелічи свої дари і таланти. Запитай у батьків, які, на їхню думку, дари у тебе є.
2. Подумай, як ти можеш використовувати свої дари, щоб допомагати іншим у ситуаціях, вказаних нижче:

3. У кінці свого переліку дарів напиши один спосіб, як ти можеш застосовувати їх цього тижня, щоб допомагати іншим.

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Віра, сім'я,
допомога

Виявляти своє учнівство любов'ю і служінням

Упродовж Свого земного життя, служачи іншим, Ісус Христос виявляв Свою любов до них. Він сказав: "По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою" (Іван 13:35). Він показав взірець і хоче, щоб ми "допомага[ли] тим, кому буде потрібна [наша] допомога" (Мосія 4:16). Він закликає Своїх учнів до співпраці з Ним у Його священнослужінні, надаючи їм можливість служити іншим і більше ставати схожими на Нього¹.

Наше служіння візитними вчителями є дуже подібним до священнослужіння нашого Спасителя, коли ми виявляємо свою любов тим, кого відвідуємо, наступним чином:²

- Пам'ятаємо їхні імена та імена членів їхньої сім'ї і знайомимся з ними.
- Любимо їх не судячи.
- Наглядаємо за ними і зміцнюємо їхню віру, піклуючись про кожну окремо, як це робив Спаситель (див. 3 Нефій 11:15).
- Стаємо для них щирими друзями і відвідуємо їх у них вдома та в інших місцях.
- Піклуємося про кожну сестру. Пам'ятаємо про дні народження, закінчення навчання, весілля, хрищення або інші важливі для них події.

- Виявляємо увагу новим і неактивним членам Церкви.
- Виявляємо турботу про самотніх і тих, хто потребує втішення.

З Писань

3 Нефій 11; Мороній 6:4; Учення і Завіти 20:47

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 108.
2. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 3.2.3.
3. *Дочки в Моєму царстві*, с. 3.
4. *Дочки в Моєму царстві*, с. 7.

Що я можу зробити?

1. Як я збільшую свою здатність піклуватися про інших?
2. Що я роблю, аби переконатися, що сестри, якими я опікуюся, знають, що я їх люблю?

З нашої історії

"У Новому Завіті вміщено розповіді про жінок, імена яких вказуються і не вказуються. ... Ці жінки стали зразковими послідовницями. ... [Вони] подорожували з Ісусом і Його дванадцятьма апостолами. Вони віддавали своє майно, щоб допомагати в Його священнослужінні. Після Його смерті й воскресіння [вони] й далі продовжували бути Його відданими послідовницями"³.

Павло писав про жінку на ім'я Фіва, яка була "служебницею Церкви" (Римлянам 16:1). Він просив людей "допомага[ти] їй, у якій речі буде вона чого потребувати від вас, бо й вона опікунка була багатьом" (Римлянам 16:2). "Служіння, яке надавала Фіва та інші видатні жінки Нового Завіту, продовжується сьогодні членами Товариства допомоги—провідниками, візитними вчительками, матерями та іншими, які діють як опікунки, або помічниці, багатьом"⁴.

Блокнот квітневої конференції

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав, . . . чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2012 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Сила священства

Під час Другої світової війни, на початку 1944 року, сталася подія, пов'язана зі священством [яку] описав кореспондент—не член Церкви,—що працював на гавайську газету. . . . Він та інші кореспонденти були у другій хвилі за морськими піхотинцями на атолі Кваджелейн. Просуваючись вперед, вони помітили молодого солдата морської піхоти, який лежав у воді долілиць, без сумніву серйозно поранений. Мілководдя навколо нього було червоним від його крові. І тоді вони помітили іншого морського піхотинця, який просувався до свого пораненого товариша. Того солдата також було поранено, і його ліва рука безпорадно висіла біля боку. Він підняв голову товариша з води, щоб не дати йому захлинутися. З панікою в голосі він покликав на допомогу. Кореспонденти знову подивилися на хлопця, якого він підтримував і крикнули у відповідь: “Синку, ми вже нічим не зможемо допомогти цьому хлопцю”.

“Тоді,—пише кореспондент,—я побачив таке, чого ніколи раніше не бачив. Цей хлопець, сам важко поранений, почав продиратися на узбережжя, тримаючи мертве на вигляд тіло свого бойового товариша. Він поклав його голову собі на коліно. . . . Що за картина то була—ці два смертельно поранені хлопці—обидва . . . чисті, гарні молоді чоловіки, навіть у цій лихій ситуації. Тоді той хлопець схилив свою голову над головою товариша і промовив: “Я наказую тобі, в ім'я Ісуса Христа і силою священства, залишатися живим, доки я не знайду медиків”. Кореспондент завершив свою статтю такими словами: “Ми, втрьох, [двоє морських піхотинців і я] знаходимося тут, у госпіталі. Лікарі не розуміють . . . [як їм вдалося вижити], однак я знаю”.

Президент Томас С. Монсон, “Готові й гідні служити”, *Ліягона*, трав. 2012, сс. 67, 68.

Питання для обдумування:

- Які благословення приходять до святих останніх днів завдяки силі священства?
- Який взаємозв'язок між вірою і священством—як для носіїв священства, так і для тих, хто отримує благословення?

Свої думки ви можете записати в щоденник або обговорити їх з іншими людьми.

Додаткові джерела по цій темі: “Priesthood” in Study by Topic on LDS.org; Джулі Б. Бек, “Злива благословень”, *Ліягона*, трав. 2006, сс. 11–13; *Основи євангелії* (2009), “Священство”, сс. 69–72.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

СТАН ЦЕРКВИ

Кількість членів Церкви (на кінець 2011 року)	14441346
Колів та округів	3554
Приходів і філій	28784
Місій	340
Місіонерів повного дня	55410
Місіонерів церковного служіння	22299
Охрищено новонавернених	281312
Діючих храмів	136

КУТОЧОК ДЛЯ НАВЧАННЯ

Паралелі: Сім'я

Деякі найважливіші теми висвітлювалися під час генеральної конференції більше ніж одним промовцем. Ось що сказали про сім'ю четверо промовців. Спробуйте знайти інші паралелі, вивчаючи виступи з конференції.

- “Чоловіки й дружини повинні розуміти, що їхнє першочергове покликання—від якого їх ніколи не буде звільнено—виконувати свої обов'язки одне перед одним і тоді перед своїми дітьми”¹.—Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів
- “Нам потрібно робити все у правильному порядку! Спочатку шлюб, а потім сім'я. Надто багато людей у світі забули про цей природний порядок речей і думають, що можуть змінити його або навіть перевернути його по-своєму”².—Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів
- “Ми знаємо, що сімейне вивчення Писань і домашній сімейний вечір не завжди проходять досконало. Якими б не були труднощі, з якими ви стикаєтеся, не занепадайте духом”³.—Старійшина Квентін А. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів
- “Навчати наших дітей розуміти, це більше ніж просто давати їм інформацію. Це допомагати нашим дітям помістити вчення в свої серця”⁴.—Шеріл А. Есплін, другий радник в генеральному президентстві Початкового товариства

ПОСИЛАННЯ

1. Бойд К. Пекер, “А дитина мала їх водитиме”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 8.
2. М. Рассел Баллард, “Щоб загублені могли знайтися”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 100.
3. Квентін А. Кук, “Налаштовані на музику віри”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 44.
4. Шеріл А. Есплін, “Навчати наших дітей розуміти”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 10.

Пророче обіцяння

“На закінчення конференції, я прикликаю на кожного з вас благословення небес. . . . Розмірковуюте над істинами, які ви почули, і нехай вони допоможуть вам стати кращими, ніж ви були до початку цієї конференції”.

Президент Томас С. Монсон,
“До нових зустрічей”, *Ліягона*,
трав. 2012, с. 116.

А ЯКЩО НІ...

“Вірних не обійдуть події, що відбуваються на планеті. Тому мужність Шадреха, Мешаха й Авед-Него, виявлена за небезпечних обставин, варта наслідування. Вони знали, що Бог може врятувати їх. “А якщо ні” — вони поклялися, що все одно будуть служити Богові (див. Даниїл 3:16-18)”.

Старійшина Ніл А. Максвелл (1926-2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Оточені руками Його любові”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 17.

РІКА СПОКОЮ

Незважаючи на скорботу, я йшла вперед з піднятою головою, маючи віру й надію на Небесного Батька та Ісуса Христа.

Леніз Хітон

Того дня, коли наш найстарший син загинув під час нещасного випадку, ця втрата глибоко ранила мою душу. Однак я знала, що можу розраховувати на викупительну силу Спасителя, яка допоможе мені нести важкий тягар скорботи і болю. Ми з чоловіком попросили наших домашніх учителів дати кожному з нас благословення. Ми знали, що сповнимся силою, яка перевищує нашу власну. Наш Спаситель пообіцяв, що не залишить нас безвтішними (див. Іван 14:18). Я міцно вхопилася за те обіцяння і свідчу, що Він також дотримувався його.

Ісая навчає, що Спаситель був “страдник, знайомий з хворобами” (Ісая 53:3). Я знала: якщо хтось і міг нам допомогти, то це саме Він і на дуже особистісному рівні. Однак я також знала, що якби Він негайно

позбавив нас печалі, не було б ні зростання, ні глибшого розуміння.

Незважаючи на смуток, я постійно відчувала потужну течію ріки спокою, який іде від Спасителя (див. 1 Нефій 20:18). В особливо важкі хвилини, дні або навіть тижні Його спокій відганяв мій сум. Мені треба було лише попросити про це. Небесний Батько не хоче, щоб ми на самоті йшли земним шляхом.

Коли я думаю про нещасний випадок, який забрав життя мого сина, пригадується історія зі Старого Завіту.

“Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю!

“А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо” (Даниїл 3:17-18; курсив додано).

Важливими є слова “А якщо ні”.

Ми повинні зберігати віру за будь-яких обставин. Небесний Батько міг послати ангелів, щоб зберегти мого сина, однак Він цього не зробив. Він знає, що зможе освятити нас, аби ми були підготовлені повернутися до Нього додому. Усе згодом буде добре. Але це не означає, що ми ніколи знову не будемо тужити чи плакати. Тут є наслідком любові, але наші серця не повинні тривожитися.

Найбільший дар, який ми можемо дати тим, хто знаходиться по обидві сторони завіси,—це рухатися вперед з піднятою головою і надіятися на Небесного Батька й Ісуса Христа, навіть якщо під час кожного кроку по нашому обличчю течуть сльози. Бо нам обіцяно, що “могила не має перемоги, і жало смерті поглинуто в Христі” (Мосія 16:8). Одного дня “витре сльозу Господь Бог із обличчя усякого” (Ісаїя 25:8). ■

ЯК СПРАВЛЯТИСЯ З ЖУРБОЮ?

Старійшина Джозеф Б. Віртлін, (1917–2008), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відповідав на це запитання у своєму виступі на жовтневій генеральній конференції 2006 року:

“Я думаю, що з усіх днів від початку історії цього світу та п’ятниця [коли Спасителя розп’яли] була найчорнішим днем.

Але морок того дня тривав недовго.

Відчай не затримався, тому що в неділю воскреслий Господь розірвав пута смерті. Він вознісся з могили і явився славетно й переможно як Спаситель усього людства.

І вмить висохли невгамовні потоки сліз в очах. Губи, які промовляли молитви відчаю і смутку, тепер сповнювали повітря хвалою і здивуванням, бо Ісус Христос, Син Живого Бога, став перед ними як первісток воскресіння, живий доказ того, що смерть є лише початком нового і дивовижного існування. ...

Завдяки життю і вічній жертві Спасителя світу ми знову об’єднаємося з тими, ким дорожили”.

“Неділя настане”, Ліягона, лист. 2006, с. 30.

На наступному сімейному вечорі ви можете поговорити про смерть, Воскресіння і план спасіння. Див., наприклад, 2 Нефій 9 і Алма 11–12.

УРОК —У САМОМУ УЧНЕВІ

Коли ми розуміємо величній потенціал кожного учня, то починаємо бачити те, що бачить Бог.

Рассел Т. Осгудорп

Генеральний президент
недільної школи

Під час виконання церковного доручення в Куско, Перу, ми з дружиною були на спільному уроці для Товариства допомоги і Мелхиседекового священства. Того дня урок вів досвідчений учитель класу євангельського вчення. Через певні зміни в розкладі під час перших двох годин, тому вчителю залишилося приблизно 20 хвилин, щоб викласти матеріал, який він підготував.

Він розпочав з того, що попросив підвестися всіх членів приходу, які приєдналися до Церкви впродовж останніх двох років. Підвелось п'ять чоловік. Він написав цифру 5 на дошці, а потім сказав: “Брати і сестри, так чудово, що разом з нами ці 5 членів приходу, які нещодавно приєдналися до Церкви. Єдина проблема в тому, що у цьому приході за останні два роки ми охрестили 16 новонавернених”.

Потім він написав на дошці цифру 16 поряд з цифрою 5 і, виявляючи щире занепокоєння, запитав: “Отже, брати і сестри, що ж ми можемо зробити?”

Одна сестра підняла руку і сказала: “Нам потрібно піти, знайти їх і повернути”.

Учитель погодився і написав на дошці слово *врятувати*. “Нам потрібно повернути 11 нових членів Церкви”, сказав він.

Потім учитель прочитав слова Президента Томаса С. Монсона про те, як важливо рятувати інших. Він також прочитав з Нового Завіту про те, як Спаситель пішов шукати загублену вівцю (див. Лука 15:5). Потім він запитав: “То як же ми їх повернемо?”

Було піднято кілька рук, і він викликав одного за одним. Присутні у класі висловлювали пропозиції щодо того, як вони всією приходською сім'єю чи особисто можуть разом працювати, аби допомогти новонаверненим повернутися до Церкви. Потім учитель запитав: “Тож якщо ви йтимете вулицею і побачите чоловіка, в якому впізнаєте одного з тих новонавернених на протилежному боці вулиці, що ви зробите?” Один з присутніх сказав: “Я перейду вулицю й

привітаюся з ним. Я скажу, як ми хочемо, щоб він повернувся і як ми будемо раді знову бачити його”.

Інші у класі погодилися і дали інші конкретні пропозиції, як допомогти цим членам Церкви. Відчувалося, що всі у кімнаті сповнилися ентузіазмом, рішучістю зробити все необхідне, щоб допомогти цим новонаверненим членам Церкви знайти дорогу назад і стати активними.

Ми з дружиною пішли з того уроку з оновленим бажанням також щось зробити, аби допомогти якійсь людині повернутися до активності в Церкві. Я впевнений, що кожен залишив той клас з таким самим відчуттям. Після всього я запитав себе: чому цей короткий урок був такий ефективний? Чому кожен пішов з класу зі спонуканням повноцінніше жити за євангелією?

Розмірковуючи над цими двома запитаннями, я визначив чотири принципи, завдяки яким той урок був ефективним як для того, хто навчав, так і для тих, хто навчався.

1. Навернення—це мета.
2. Любов—це мотивація.
3. Учення—це ключ.
4. Дух—це учитель.

Навернення—це мета

Замість того, щоб намагатися “влити інформацію” в голови присутніх у класі а саме цього Президент Монсон застерігав нас *не* робити, цей учитель намагався “надихнути кожного поміркувати, відчувати ситуацію, а потім щось зробити, аби жити за євангельськими принципами”¹.

Одним словом, цей учитель ставив за мету допомогти присутнім у класі щось *зробити*, чого вони не зробили б, якби не прийшли на урок. І те, що вони мали *зробити*, було потрібно, аби допомогти

кожному *стати* справжнім учнем Спасителя.

Мета такого виду навчання це *навернення*. Слово *навернення* означає повернути в новому напрямку, по-іншому поводитися. Навернення—процес, під час якого ми стаємо послідовниками, це не одноразова подія, це процес, який триває все життя². На тому уроці, запрошуючи щось *робити*, учитель хотів допомогти не лише присутнім у класі, але і новонаверненим, яких вони намагалися повернути до активності. Кожного разу, коли ми більш повноцінно живемо за якимось євангельським принципом, то безпосередньо чи опосередковано благословляємо ще когось. З цієї причини навчатися євангелії й навчати їй є унікальною справою. Навчання євангелії веде не лише

Любов допомагає нам, учителям, навчати так, як навчав би Спаситель, якби Він був у класі.

до отримання знань, воно веде до особистого навернення.

Любов—це мотивація

Під час того уроку в Перу я відчував любов, яку мав учитель не лише до присутніх на уроці, але й до тих новонавернених, повернути до активності яких він запрошував членів класу. Здавалося, що любов наповнила всю кімнату: вона линула від учителя до учня, від учня до учителя, від одного учня до іншого й від учнів до тих новонавернених.

Любов допомагає нам, учителям, навчати так, як навчав би Спаситель, якби Він був у класі. Дійсно, “любов підкаже, як саме нам готуватися до уроку й навчати”³.

Якщо мотивацією для вчителя є бажання викласти весь матеріал уроку, тоді вчитель зосереджується на змісті, а не на потребах кожного окремого учня. Здавалося, що той перуанський учитель взагалі не переймався тим, щоб *охопити весь* матеріал уроку. Він просто хотів надихнути присутніх у класі з любов’ю виявляти турботу про братів і сестер. Любов до Господа й одне до одного була рушійною силою. Любов була мотивацією. Коли ми діємо, керуючись почуттям любові, Господь зміцнить нас і дасть можливість здійснити Його цілі допомогти Його дітям. Він надихне нас, вказавши, *що* ми, як учителі, маємо казати, і *як* нам слід це зробити.

Учення—це ключ

Учитель у Перу, викладаючи урок, не читав з підручника. Я впевнений, що під час підготовки до уроку він користувався підручником

Вивчення і навчання євангелії не полягає в заучуванні фактів; головна мета цього процесу—стати кращими послідовниками Христа.

або промова з конференції, але коли він навчав, то навчав з Писань. Він переказав історію про загублену вівцю і процитував наступний вірш: “Ти ж колись, як навернешся, зміцни браттву свою!” (Лука 22:32). Він нагадав про запрошення Президента Монсона, звернене до всіх членів Церкви, рятувати тих, хто збився з дороги. Основоположними вченнями його уроку були віра й милосердя. Присутнім у класі потрібно було достатньо віри, щоб діяти, і їм потрібно було діяти, керуючись почуттям любові.

Коли вчень відновленої євангелії Ісуса Христа навчають ясно і переконливо, Господь зміцнює як учня, так і вчителя. Чим більше присутніх у класі запропонувало шляхи допомоги менш активним братам і сестрам, тим більше кожен

наблизився до Спасителя, Який завжди допомагав іншим під час Свого земного служіння. Учення це ключ до ефективного викладання і вивчення євангелії. Учення відкриває серця, розум і дає можливість Духу Божому надихати і зміцнювати кожного з присутніх.

Дух—це учитель

Хороші вчителі євангельського вчення визнають, що насправді зовсім не вони є вчителями. Євангелії навчають і навчаються через Духа. Якщо немає Духа, викладені євангельські істини не засвоюються (див. УЗ 42:14). Чим з більшим натхненням учитель запрошує діяти, тим сильніше Дух буде відчуватися на уроці. Перуанський учитель звернувся із натхненням запрошенням. Після того, коли присутні на уроці подали свої ідеї, відчуття Духу стало сильнішим і зміцнило кожного.

Учитель не намагався *охопити весь* матеріал уроку. Натомість він намагався *розкрити* той урок, який уже був в учнях. Коли вчитель, керуючись силою Духа, запрошував присутніх до участі в уроці, він допомагав членам Церкви відчутти їхнє особисте бажання діяти—з любов’ю допомагати їхнім братам і сестрам. Коли присутні у класі ділилися своїми ідеями, вони надихали одне одного, оскільки всіх їх об’єднував Дух.

Коли ми намагаємося жити за євангелією, допомагаючи тим, хто поряд з нами, Господь буде надихати нас на справи, які нам слід робити. Тож якщо ми, вчителі, хочемо, щоб Дух сильніше відчувався у класі, нам просто треба заохочувати присутніх у класі повніше жити за

євангелією. Коли ми беремо зобов'язання жити більш повно за євангельськими принципами, ми більше наближаємося до Бога і Бог наближається до нас (див. УЗ 88:63).

Потенціал кожного учня

Вивчення і навчання євангелії не зводиться до єдиної мети—набувати знання. Ми вивчаємо і навчаємо євангелії, щоб здобути піднесення. Вивчення і навчання євангелії не полягає в заучуванні фактів; головна мета цього процесу стати кращими послідовниками Христа. Незалежно від того, кого ми навчаємо своїх дітей вдома чи членів приходу або філії в класі, нам необхідно пам'ятати, що уроки, які ми викладаємо,—уже всередині учня. Наша роль батьків і вчителів полягає в тому, щоб допомогти

учням віднайти урок, який уже є в їхньому серці й розумі.

Коли ми розуміємо великий потенціал кожного учня, то починаємо бачити очима Бога. Тоді ми можемо сказати те, що Він хоче від нас почути, і робити те, що Він від нас очікує. Коли ми наслідуємо такий взірець викладання і навчання, тоді нашою метою буде навернення, нашою мотивацією буде любов, нашим ключем буде вчення і нашим учителем буде Дух. Якщо ми у такий спосіб навчаємося і навчаємо, Господь благословить як учня, так і вчителя, щоб “усі могли бути наставленими всіма” (УЗ 88:122). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, у Conference Report, Oct. 1970, 107.
2. Див. Даллін Х. Оукс, “Заклик перемінитися”, *Ліягона*, січ. 2001 р., сс. 40–43.
3. *Навчати—немає покликання величнього* (2000), с. 31.

Тож якщо ми, вчителі, хочемо, щоб Дух сильніше відчувався у класі, нам просто треба заохочувати присутніх у класі повніше жити за євангельськими принципами.

Старійшина
Л. Том Перрі
З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

СИЛА НАШОГО СПАДКУ

*Віра, яку мали піонери, потрібна
світові в наш час так само, як і в
будь-який інший період часу.*

Мене завжди глибоко зворушували розповіді про піонерів. Коли я був дитиною, моя бабуся жила в сусідньому будинку. У восьмирічному віці вона пішки подолала майже весь шлях через рівнини. У пам'яті вона зберегла достатньо історій про піонерів, які я із захопленням годинами слухав, сидючи біля неї.

Президент Бригам Янг (1801–1877) завжди був для мене одним із особливих героїв. Він вирішував проблеми ґрунтовно та фундаментально і так, щоб це пішло на користь людям. Я захоплювався силою його духу й ентузіазмом, з яким він вів святих на захід.

Коли стало зрозуміло, що вартість переїзду нових навернених святих з Європи до Юти стає надто високою, Президенту Янгу подали ідею використання ручних візків для переходу через прерії. Президент Янг відразу ж зрозумів перевагу цієї пропозиції не лише з огляду на заощадження коштів, але і з точки зору фізичного загартування людей пройти велику відстань і після

всього прибути в Долину Солоного озера повними сил та енергії. Він казав:

“Ми впевнені, що такий загін буде рухатися швидше за будь-який загін з воловими запрягами. Їм слід взяти кілька хороших корів, щоб мати молоко, кілька тварин для м'яса, яких вони заб'ють, коли виникне потреба. За таких умов витрати, ризик, втрати й труднощі заgonу будуть зменшені, і святим буде легше переживати душевні страждання, сум і смерть, через які дуже багато наших братів і сестер лягло в могилу.

Ми пропонуємо послати чоловіків великої віри й досвіду, надавши їм відповідні настанови, до певного підходящого місця, де вони отримають належне облаштування, аби реалізувати вищезгадані пропозиції. Отже, нехай святі, які хочуть іммігрувати в наступному році, зрозуміють, що їм доведеться йти пішки і тягнути свій багаж через рівнини. Вони отримають допомогу від [Постійного еміграційного] фонду лише за цих умов”¹.

У період з 1856 до 1860 року кілька

тисяч святих успішно подолали більше 2000 км у складі загонів з ручними візками. Успіх цих подорожей затьмарили лише 2 невдалі переходи загонів Віллі та Мартіна, які вийшли надто пізно й постраждали від ранніх зимових снігопадів. Хочу знову звернути увагу на видатну постать Президента Янга. Повністю всю жовтневу конференцію 1856 року він

лише одного напарника, пішов шукати групу рятувальників.

Ось історичний запис: "Надвечір третього дня після того, як пішов командир Віллі, саме тоді, під час чудового заходу сонця, яке ховалося за пагорби, що були вдалині, на узвишші, прямо на захід від табору, ми побачили, як у наш бік рухалося кілька критих возів, запряжених четвірками ко-

ней. Новина розлетілася по табору з блискавичною швидкістю, і всі, хто міг встати, усі *гуртом* вийшли подивитися на них. Через кілька хвилин рятувальники підійшли достатньо близько, щоб ми могли розгледіти свого вірного командира, який трохи випереджав групу. У повітря злетіли вигуки радості. Сильні чоловіки ридали, і по їхніх зморшкуватих, засмаглих на сонці щоках котилися сльози. Малі діти також раділи, і хоча дехто з них не розумів, що відбувається, однак вони весело витанцьовували навколо. Ніхто не стримував своєї радості, і коли брати увійшли в табір, сестри кинулися їх обіймати й цілувати. Брати були настільки приголомшені, що певний час не могли вимовити й слова, але, стримуючи сльози, намагалися приховати свої

... почуття. ... І хоча незабаром всім трохи вдалося опанувати себе, однак рідко можна спостерігати такі потискування рук, такі слова привітання і такі молитви вдячності за Божі благословення!"²

Зміцнення сімей

Ті мужні піонери започаткували традиції та залишили спадок, на яких зростали сильні сім'ї, що так багато зробили для західної частини Сполучених Штатів та всього світу.

Багато років тому мене запросили на ланч з нагоди відкриття чотирьох магазинів

Віра, яку мали піонери, потрібна світові в наш час так само, як і в будь-який період часу. Нам потрібно знати той спадок. Нам потрібно навчати йому, пишатися ним і зберігати його.

присвятив організації допомоги тим постраждалим святим. І він наказував братам не чекати тиждень чи місяць, щоб вирушити на допомогу. Він хотів, щоб кілька возів, запряжених четвірками коней, відразу ж у понеділок, вирушили на допомогу потерпілим святим, які потрапили в сніговий. Саме це й було зроблено.

Перший загін рятувальників вирушив наступного ж понеділка. Коли учасники загону Віллі дізналися про наближення групи перших рятувальників, їхню радість важко описати. Командир загону, Віллі, залишив свій невеличкий загін і, взявши з собою

в районі Солт-Лейк-Сіті, влаштований однією фірмою, яка займалася роздрібною торгівлею. Оскільки я займався продажем товарів у роздріб, то запитав президента фірми, з яким сидів за одним столом, як він відважився одночасно відкрити чотири магазини на зовсім новому ринку. Його відповідь була саме такою, яку я сподівався почути. Він сказав, що його фірма провела демографічні дослідження усіх густонаселених регіонів США. Фірмі було цікаво дізнатися, який з тих регіонів був потенційно перспективним для відкриття універмагу з асортиментом товарів, призначених для молодих сімей. Регіон Солт-Лейк-Сіті, місце, куди йшли ті перші піонери, посідав першу позицію в країні.

Внаслідок проведених досліджень ця фірма також визначила, що працівники в регіоні Солт-Лейк-Сіті відзначаються чесністю й працьовитістю. Як бачите, в цьому регіоні все ще дається взнати піонерський спадок навіть у третьому й четвертому поколінні.

Проте я був неприємно вражений статистичним звітом, який нещодавно опинився на моєму столі. В ньому зазначалося, що лише 7 відсотків дітей у Сполучених Штатах виховуються у традиційній домівці, де є працюючий батько, мама-домогосподарка і одна дитина чи більше³. Кожного дня ми спостерігаємо наслідки руйнування традиційної домівки. Спостерігається тривожне зростання кількості дружин, які зазнають побоїв, дітей, які страждають від фізичного або сексуального насилля; ми бачимо вандалізм у школах, зростання показника підліткової злочинності, вагітності серед неодружених дівчат-підлітків та все більшу кількість людей похилого віку, які старіють, не відчуючи піклування родичів.

Пророки застерігали нас, що домівка є тим місцем, яке врятує суспільство⁴. Звичайно ж, хороший дім не створюється автоматично, коли юнак і дівчина закохуються й

одружуються. Для цього необхідні ті ж самі чесноти, яких навчали в домівках піонерів, віра, сміливість, дисципліна і відданість, аби шлюб став успішним. Так само, як піонери перетворили пустелю на квітучу троянду, так і наше життя та сім'ї розквітнуть, якщо ми будемо наслідувати їхній приклад і дотримуватися їхніх традицій. Так, віра, яку мали піонери, потрібна світові в наш час так само, як і в будь-який інший період часу. Я хочу наголосити, що нам потрібно знати той спадок. Нам потрібно навчати йому, пишатися ним і зберігати його.

Які ми благословенні! Яку відповідальність накладає на нас наше знання і розуміння. Кажуть, що Арнольд Палмер, видатний американський гравець у гольф, сказав: "Найголовніше це не перемога. Найголовніше бажання перемогти". Яка чудова думка: "Найголовніше бажання перемогти".

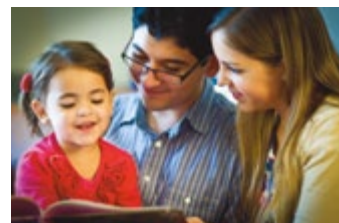
Бог вселив у нас бажання перемогти і здобути найбільший з усіх дарів, які Він дає Своїм дітям дар вічного життя. Нехай Бог благословить нас розумінням свого потенціалу, щоб ми навчалися, зростали й поглиблювали розуміння нашого спадку та прийняли рішення зберігати ті великі дари, які були дані нам, Його дітям. Я складаю урочисте свідчення, що Бог живий, що Ісус є Христос і що Його шлях приведе нас до вічного життя. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що відбувся 3 серпня 1980 року. Прочитати весь виступ англійською мовою ви зможете на сайті <http://speeches.byu.edu>.

ПОСИЛАННЯ

1. Бригам Янг, у В. Н. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 4:85.
2. John Chislett, in *A Comprehensive History of the Church*, 4:93–94.
3. Див. Population Reference Bureau, www.prb.org/Articles/2003/TraditionalFamiliesAccountforOnly7PercentofUSHouseholds.aspx. На час цього виступу, цифра становила 13 відсотків.
4. Див., наприклад, Томас С. Монсон, "Небесні домівки, небесні сім'ї", *Ліягона*, черв. 2006, сс. 66–71; Спенсер В. Кімбол, "Home: The Place to Save Society," *Ensign*, Jan. 1975, 3–10.

Для цього необхідні ті ж самі чесноти, яких навчали в домівках піонерів— віра, сміливість, дисципліна і відданість,

аби шлюб став успішним. Так само, як піонери перетворили пустелю на квітучу троянду, так і наше життя та сім'ї розквітнуть, якщо ми будемо наслідувати їхній приклад.

РОЗУМІННЯ НАШИХ завітів³ Богом

ОГЛЯД НАШИХ
НАЙВАЖЛИВІШИХ
ОБІЦЯНЬ

Президент Томас С. Монсон пояснив: “Ми, як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, повинні шанувати священні завіти і залишатися вірними їм, щоб бути щасливими. Так, в якості прикладів, я говорю про завіт хрищення, завіт священства і шлюбний завіт”¹.

У Церкві обряд є священним актом, що здійснюється владою священства. Деякі обряди є важливими для нашого спасіння. Під час цих “спасительних обрядів” ми укладаємо урочисті завіти з Богом².

Обряд—це двостороннє обіцання, умови якого встановлені Богом³. Вступаючи в завіт з Богом, ми обіцяємо дотримуватися цих умов. Він, у Свою чергу, обіцяє нам певні благословення.

Якщо ми проходимо ці спасительні обряди й дотримуємося пов’язаних з ними завітів, то, завдяки Спокуті Ісуса Христа, можемо отримати найбільше благословення з усіх, які дає нам Бог,—вічне життя (див. УЗ 14:7).

Оскільки дотримання наших завітів є необхідним, щоб бути щасливими зараз і, зрештою, отримати вічне життя, важливо розуміти, що саме ми пообіцяли Небесному Батькові. Далі подано короткий огляд завітів, пов’язаних зі спасительними обрядами, та посилання на джерела з більш докладною інформацією.

Хрищення і конфірмація

Хрищення зануренням у воду людиною, яка має повноваження,—це перший спасительний обряд евангелії, і він є необхідним, щоб людина стала членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Невіддільним від хрищення є супроводжуючий його обряд конфірмації—покладання рук для надання дару Святого Духа.

Коли ми хрестимося, то вступаємо у завіт взяти на себе ім’я Ісуса Христа, завжди пам’ятати Його і дотримуватися Його заповідей. Ми також обіцяємо “служити Йому до кінця” (УЗ 20:37; див. також Мосія 18:8–10).

У відповідь Небесний Батько обіцяє: якщо ми каємося в наших гріхах, то можемо бути прощені (див. Алма 7:14) і завжди мати з собою Його Духа (див. УЗ 20:77). Частково це обіцяння стає можливим завдяки отриманню дару Святого Духа.

Обряд хрищення і конфірмації є воротами, через які мають пройти всі, хто прагнуть вічного життя (див. Іван 3:3–5). Шанування завітів хрищення—це шлях і важлива складова завітів, пов'язаних з усіма іншими спасительними обрядами, без яких неможливо здобути вічне життя (див. 2 Нефій 31:17–21).

ДІЙЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ ПРО ХРИЩЕННЯ

Див. Роберт Д. Хейлз, “Завіт хрищення: бути в Царстві та від Царства”, Ліягона, січ. 2001, с. 6.

Причастя

Ті, хто отримав спасительні обряди хрищення і конфірмації, кожного тижня причащаються, щоб поновлювати свої завіти. Причащаючись хлібом і водою, ми згадуємо про жертву, принесену заради нас Спасителем. Крім того, ми розмірковуємо про укладені завіти—взяти на себе ім'я Ісуса Христа, завжди пам'ятати Його і виконувати Його заповіді. У Свою чергу, Бог дає нам обіцяння, що Його Дух може завжди бути з нами (див. УЗ 20:77, 79).

Обряд причастя—це можливість кожного тижня поновлювати священні завіти, які дають нам можливість бути

Обряд—це двостороннє обіцяння. Бог обіцяє нам певні благословення в обмін на дотримання нами умов, на які ми погоджуємося, укладаючи завіт.

причасниками Спасителевої викупительної благодаті. Причастя так само духовно очищує нас, як хрищення і конфірмація.

Церковні провідники також навчали, що коли ми приймаємо причастя, то не лише поновлюємо завіти хрищення, але і “всі завіти, які укладаємо з Господом”⁴.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ ПРО ПРИЧАСТЯ

Див. Даллін Х. Оукс, “Причасні збори і причастя”, Ліягона, лист. 2008, с. 17.

Клятва і завіт священства

Небесний Батько дає клятву (гарантує) пролити певні благословення на тих, хто дотримується завітів, пов'язаних з отриманням священства.

Коли чоловіки живуть гідно того, щоб отримати Ааронове та Мелхиседекове священство і “[звеличують] свої покликання”, Бог обіцяє, що їх буде “освячено Духом на оновлення їхніх тіл”. Вони стають спадкоємцями обіцянь, даних Мойсею, Аарону та Аврааму. (Див. УЗ 84:33–34).

Чоловікам необхідно мати Мелхиседекове священство, щоб отримати право увійти до храму. Там чоловіки й жінки разом можуть отримати повноту благословень священства у своєму шлюбі.

Коли люди отримують усі спасительні обряди священства, на всіх них поширюється обіцяння отримати “усе, що має . . . Батько” (див. УЗ 84:35–38).

ЯК ВІДПОВІДАТИ НА ЗАПИТАННЯ

Можливо, у вас або в людини, з якою ви спілкуєтеся, виникає запитання: “Чому храми не відкриті для широкого загалу?” Храми святих останніх днів не виконуються для наших щотижневих недільних поклоніння, куди запрошують усіх бажаючих. У храмах виконуються священні обряди, тому храми відкриті лише для охрищених членів Церкви, які є гідними отримати ці обряди.

Після того як побудовано новий храм, усі бажаючі можуть оглянути його під час днів відкритих дверей. Як тільки храм посвячено Господу, усі бажаючі можуть приходити на храмову ділянку, але храм відкрито лише для тих, хто має дійсну храмову рекомендацію.

Більш докладну інформацію можна знайти під заголовком “Temples” в рубриці Frequently Asked Questions на сайті Mormon.org.

“Неймовірні благословення надходять завдяки цим клятві і завіту до достойних чоловіків, жінок та дітей по всьому світу”,—навчав старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів⁵.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ ПРО КЛЯТВУ Й ЗАВІТ СВЯЩЕНСТВА

Див. Генрі Б. Айрінг, “Віра і клятва й завіт священства”, *Ліягона, трав. 2008, с. 61*.

Ендаумент

Храмовий ендаумент—це дар, що дає бачення перспективи й силу.

Під час храмового ендаументу ми отримуємо настанови й укладаємо завіти, які уможливають наше вічне піднесення. З ендаументом нерозривно пов'язані обряди омовіння, помазання та вбирання у храмовий одяг, який служить нагадуванням про священні завіти⁶. Храмові обряди і завіти є настільки священними, що в подробицях вони не обговорюються поза храмом. Саме тому президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятих Апостолів, радив: “Важливо, щоб ви слухали уважно, коли будуть виконуватися ці обряди, і щоб ви намагалися запам'ятати обіцяні благословення й умови, за яких вони будуть здійснені”⁷.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав, що ключем до отримання божественної сили задля подолання протидії й просування Церкви вперед “є завіт, укладений у храмі,—наше обіцяння слухатися й жертвувати, присвятити себе Батькові, а Він обіцяє надати нам “велике обдарування”⁸.

Ви можете дізнатися про принципи, які стоять за завітами, що ми їх укладаємо у храмі, вивчивши наступні матеріали:

- “Слухняність”, *Основи євангелії* (2009), сс. 203–209.
- М. Рассел Баллард, “Закон жертви”, *Ліягона, бер. 2002, с. 10*.
- Про “закон євангелії” (УЗ 104:18), див. Учення і Завіти 42.
- “Закон цнотливості”, *Основи євангелії* (2009), сс. 229–236.
- Д. Тодд Крістофферсон, “Роздуми про життя, що посвячується”, *Ліягона, лист. 2010, с. 16*.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ ПРО ЕНДАУМЕНТ

Див. Підготовка до входження у святий храм, (2003), сс. 28–35; Девід А. Беднар, “З честю зберігати ім'я і положення”, *Ліягона, трав. 2009, с. 97*.

Запечатування

Храмовий обряд, який називають “храмовий шлюб” або “запечатування”, створює вічні стосунки між чоловіком і дружиною, які можуть тривати після смерті, якщо подружжя зберігає вірність. Стосунки між батьками і дітьми також можуть тривати після смертного життя, пов'язуючи покоління вічними сімейними узами.

Коли людина укладає завіт храмового шлюбу, тоді вона укладає завіти з Богом і зі своїм шлюбним партнером. Кожен у подружжі дає обіцяння зберігати вірність одне одному й Богові. Їм обіцяно піднесення, а їхні сімейні стосунки можуть тривати у вічності (див. УЗ 132:19–20). Діти, народжені у подружжя, запечатаного у храмі, або діти, які пізніше були запечатані до батьків, мають право бути у вічній сім'ї.

Як і в інших обрядах, особиста вірність нашим завітам є необхідною для того, щоб земний обряд було запечатано або

зроблено дійсним на небесах Святим Духом обіцяння⁹. Люди, які дотримуються завітів навіть тоді, коли їхнє подружжя цього не робить, не втраять права на благословення, обіцяні під час запечаткування.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ ПРО ЗАПЕЧАТУВАННЯ
Див. Рассел М. Нельсон, “Покоління, поєднані любов’ю”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 91.

Укладання і дотримання священних завітів

Коли ми укладаємо ці важливі завіти, то стаємо причасниками нового і вічного завіту, “саме повнот[и] [евангелії Ісуса Христа]” (УЗ 66:2). Новий і вічний завіт—це “загальна сума всіх євангельських завітів і зобов’язань”, які ми, відповідно, уклали і взяли¹⁰, а обіцяні благословення включають усе, що має Батько, у тому числі вічне життя.

Коли ми намагаємося зрозуміти наші завіти і дотримуватися їх, нам слід пам’ятати, що дотримання завітів—це не лише перелік того, що ми маємо робити, але й зобов’язання *стати* такими, як Спаситель.

“Останній суд—це не тільки визначення кількості всіх добрих і злих діянь, які ми *зробили*,—навчав старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох

*Дотримання
наших завітів—це зобов’язання ставати
такими, як
Спаситель.*

Апостолів.— Це визнання остаточного результату наших справ і думок, тобто того, ким ми *стали*. Для будь-якої людини недостатньо лише виконувати те, що треба. Заповіді, обряди й завіти євангелії—це не перелік внесків, які потрібно зробити на якийсь “небесний рахунок”. Євангелія Ісуса Христа—це план, який показує нам, як стати такими, якими Небесний Батько бажає, щоб ми стали”¹¹. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Happiness—the Universal Quest,” *Liahona*, Мар. 1996, 5.
2. Довідник 2: Керування Церквою (2010), 20.1.
3. Див. Рассел М. Нельсон, “Завіти”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 86.
4. Delbert L. Stapley, в Conference Report, Oct. 1965, 14; див. також *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 220.
5. Рассел М. Нельсон, “Завіти”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 88.
6. Див. Рассел М. Нельсон, “Готуйтеся до благословень храму”, *Ліягона*, жовт. 2010, с. 46.
7. Бойд К. Пекер, “Приходьте у храм”, *Ліягона*, жовт. 2007, с. 16.
8. Джеффри Р. Холланд, “Дотримання завітів: послання тим, хто буде служити на місії”, *Ліягона*, січ. 2012, с. 50; *New Era*, Jan. 2012, 4.
9. Див. “Святий Дух”, *Стійкі у вірі* (2005), с. 124; див. також УЗ 132:7, 18–19, 26.
10. Джозеф Філдінг Сміт, *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:156.
11. Даллін Х. Оукс, “Заклик перемінитися”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 40.

ЗВ'ЯЗКИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ:

НАВЕДЕННЯ МОСТІВ МІЖ

*Коли про-
відники свя-
щенства
співпрацюють
з радістю зі зв'яз-
ків з громад-
ськістю колу
чи округу, всі
вони можуть
сприяти зміц-
ненню своєї
громади й
розбудові цар-
ства Божого
на землі.*

Церквою і суспільством

Філіп М. Волмар

Співробітник редакції церковних журналів

Коли Керол Уітт Крістенсен була покликана служити директором зі зв'язків з громадськістю в колі Топека, що в Канзасі, думка, що їй потрібно буде спілкуватися з репортерами й редакторами від імені провідників колу, навіювала “страх і почуття невідповідності”.

“Мені трохи лячно було думати, що доведеться встановлювати контакти з новими людьми”, пригадує вона. І хоча в коледжі її основною спеціалізацією була англійська мова, однак, за словами самої сестри Крістенсен, вона “зовсім не вміла писати про новини”.

Відкинувши сумніви, сестра Крістенсен вирішила покладатися на своє свідчення, обізнаність з тим, що відбувається в її громаді, і вірити в те, що її покликали провідники священства через натхнення. Вона розповіла, що спочатку пройшла навчання, запропоноване Відділом зі зв'язків з громадськістю, і почала “вивч[ати] свій обов'язок і ді[яти] у чині, на який її призначено, з усією старанністю” (УЗ 107:99).

Сестра Крістенсен почала проглядати щотижневу шпальту, присвячену релігії, у місцевій газеті, щоб визначити, про що варто писати. Перш ніж написати й подати в газету свою першу статтю, вона зателефонувала комусь із журналістів, які пишуть на релігійну тематику, щоб дізнатися про остаточну дату подання матеріалів.

“Я звернула увагу, як саме пишуться короткі дописи, що друкуються в газеті, і почала активніше цікавитися заходами в церкві, цікавими людьми і досягненнями, про які, на мою думку, було варто написати в газеті”, згадує вона.

З часом сестра Крістенсен зрозуміла, що зв'язки із засобами масової інформації—це не просто пошуки сюжетів для статей. Їй необхідно також було розумітися на ЗМІ й допомагати репортерам виконувати їхню роботу, в той же час допомагаючи їм краще зрозуміти Церкву.

Після кількох успішних кроків, серед яких була і стаття у місцевій газеті про семінарську програму в її

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА СТОКЕРА

колі, розповідала сестра Крістенсен, вона здобула впевненість і “відчула гаряче бажання вивести Церкву “з мороку” (див. УЗ 1:30). Тепер, коли минуло кілька років, сестра Крістенсен все ще служить директором зі зв'язків з громадськістю в колі і, за її словами, “те гаряче бажання ще не охололо”.

“Багато з того, що ми бажаємо робити у сфері зв'язків з громадськістю, каже вона, показує, що ми любимо Ісуса Христа, віримо в Нього й поклоняємося Йому. Ми встановлюємо дружні стосунки, співпрацюємо й служимо братам і сестрам у громаді. Ми допомагаємо людям позитивно ставитися до відновленої євангелії та до Церкви”.

Провідники священства по всьому світу скеровують і підтримують фахівців та ради зі зв'язків з громадськістю в їхній роботі з тими, з ким вони взаємодіють, щоб допомагати місцевим громадам, роз'яснювати неправильні уявлення та демонструвати, що члени Церкви є послідовниками Ісуса Христа.

І хоча спочатку сестра Крістенсен зосереджувалася на зв'язках із засобами масової інформації, є багато способів того, як ради зі зв'язків громадськості в Церкві виконують натхненні настанови, зміцнюючи одночасно і громади, і царство Боже.

Стосунки з громадськими та урядовими організаціями

За 105 км від Топеки, в Канзаському колі Лінекса, президент Брюс Ф. Прайдей, президент колу, та сестра Керол Дешлер, директор зі зв'язків з громадськістю в колі, працюють разом над встановленням дружніх стосунків з впливовими людьми в їхній громаді. За словами президента Прайда, вони хочуть допомогти їм зрозуміти, що святі останніх днів є “хорошими сусідами, позитивно впливають на громаду і є послідовниками Ісуса Христа”.

Сестра Дешлер, співпрацюючи з членами президентства колу та іншими членами ради колу зі зв'язків з громадськістю, шукає можливості краще служити громадянам у

їхній місцевості, об'єднавшись з представниками інших релігійних конфесій.

“Майже всі успішні проекти, проведені спільно з представниками інших конфесій, стали результатом налагодження особистих стосунків”, розповідає сестра Дешлер. Наприклад, представник іншої церкви і член її колу разом пообідали й обговорили способи того, як віруючі обох конфесій можуть об'єднати зусилля для того, щоб зробити щось хороше для громади. Внаслідок цієї розмови шестеро людей—по три від кожної конфесії—створили комітет під назвою “Разом краще”, щоб обмірковувати ідеї партнерства.

Гарним плодом такої співпраці став концерт, проведений у 2010 році, в якому брали участь хори кількох церков. Пропуском на концерт був пакет продуктів, які передали до місцевої продуктової комори. Майже 700 глядачів прийшли на цю подію, яка відбувалася у щойно побудованому центрі колу. Було організовано прийом, щоб громадські й релігійні керівники могли поспілкуватися перед концертом.

Після концерту ще чотири церкви, двоє членів міської ради й начальник поліції звернулися з проханням включити їх до комітету “Разом краще”, який зараз проводить зустрічі кожного місяця. Концерт провели ще раз у 2011 році. Цього разу його проводили в приміщенні іншої церкви, участь взяли 7 церков, а кількість глядачів сягнула майже 1000.

“Представники всіх церков як послідовники Ісуса Христа сильно відчували дух доброї волі та єдності”, розповідає сестра Дешлер. Ті почуття проявилися й пізніше, коли президент Прайдей був у одному з аеропортів за півтори тисячі кілометрів від дому. Якась жінка, яку він ніколи раніше не зустрічав, підійшла і сказала, що бачила його на концертах, влаштованих комітетом “Разом краще”. Вона брала участь у тих концертах і вважає їх надзвичайними.

Жінка сказала: “Я ніколи не відчувала такого почуття любові до інших співгромадян, як під час тих концертів. Дякую за

Упродовж двох років кіл Ленекса, шт. Канзас у Сполучених Штатах, разом з іншими церквами у тій місцевості проводить благодійні концерти. Пропуском служив пакунок продуктів, який після того передавався до місцевої продовольчої комори. У 2011 році на концерт прийшли приблизно 1000 місцевих жителів, серед яких церковні та урядові керівники.

участь в їхній організації. Я належу до іншої конфесії, однак з найглибшою повагою і захопленням ставлюся до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”.

“Саме це, каже президент Прайдей, і є суттю зв’язків з громадськістю. Коли ми розширили своє коло і поле зору, то знайшли багато нових друзів у громаді. Ми відчуваємо взаємну повагу до того, у що кожен вірить, та глибоку любов одне до одного”.

Подібну співпрацю з керівниками місцевих органів влади і, як результат, їхнє сповнене поваги ставлення до Церкви, можна побачити і в Східній Європі. Катерина Сердюк, заступник директора Української ради зі зв’язків з громадськістю по роботі зі ЗМІ, співпрацює з місіонерами, які займаються питаннями зв’язків з громадськістю, та місцевими провідниками священства, щоб покращити стосунки між Церквою та громадою. “Багато людей мають хибні уявлення й неправильну інформацію про Церкву, каже сестра Сердюк. Коли фахівці зі зв’язків з громадськістю працюють разом з провідниками священства, ми намагаємося змінити ті уявлення, співпрацюючи з людьми, які формують громадську думку, із засобами масової інформації та пересічними громадянами. Результатом успішної роботи зі зв’язків з громадськістю є встановлення атмосфери, в якій впливові люди можуть допомагати Церкві досягати своїх цілей, у той час, як ми також допомагаємо їм у досягненні їхніх цілей”.

У Житомирі, Україна, члени Церкви були запрошені на прийом, організований мером міста Олександром Миколайовичем Бочковським, на знак подяки за здійснений Церквою гуманітарний проект, завдяки якому сім міських шкіл отримали таке необхідне для них обладнання. Також було відзначено служіння членів Церкви в міському парку Гагаріна, проведеному в жовтні 2011 року. Президент Житомирської філії Олександр Давидов представляв Церкву й подякував представникам міської влади за добре ставлення до Церкви.

Планування подій

Зв’язки з громадськістю розвиваються не лише тоді, коли встановлюються стосунки зі ЗМІ та громадськими організаціями, але й завдяки плануванню та проведенню заходів. Так вважають Деніел та Ребекка Мер, які нещодавно закінчили служіння на місії, займаючись питаннями зв’язків з громадськістю в Карибській території.

“Коли члени Церкви мають нагоду навчати своїх

ПОСЛАННЯ ПРОВІДНИКАМ СВЯЩЕНСТВА

“Ми закликаємо президентів колів і округів та територіальних сімдесятників в усіх куточках землі зробити все можливе, аби були покликані й навчені ради зі зв’язків з громадськістю в колі або для кількох колів. У деяких округах і територіях, де Церква лише розвивається, робота зі зв’язків з громадськістю спочатку буде незначною, для її проведення не буде організовано повноцінної ради. Ваш директор зі зв’язків з громадськістю в території зможе провести навчання і спрямувати до необхідних джерел.

Ви побачите, як робота у сфері зв’язків з громадськістю може стати прекрасним знаряддям у досягненні цілей священства, коли ви встановлюєте стосунки і співпрацюєте з керівниками у своїй громаді, ЗМІ та впливовими особами. Ваша увага до цієї роботи також покращить репутацію Церкви, бо ви допомагатиме людям зрозуміти, що ми є послідовниками Ісуса Христа”.

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, голова Комітету зі зв’язків з громадськістю

друзів за допомогою заходів, які об’єднують людей незалежно від їхніх вірувань, наприклад: культурні події, обід, проект служіння чи щось інше, то це особливим чином допомагає зміцнювати стосунки”, каже сестра Мер.

Однак брат Мер застерігає, що однією з найбільших помилок, якої припускаються фахівці зі зв’язків з громадськістю, полягає в тому, що вони “починають планувати, не враховуючи потреби громади й не радячись з провідниками священства”.

Старійшина і сестра Мер вважають, що річний план, який відображає напрямки роботи провідників колу й приходів це один зі способів, який допомагає скерувати процес планування з самого початку. Щоб скласти такий річний план, сестра Мер рекомендує координувати заходи, вдаючись до чотириступінчатого процесу планування, спрямованого на стратегічну мету і пов’язаного як з потребами громади, так і з цілями священства:

- Що найбільше потрібно нашій громаді?
- Які події в нашому регіоні найбільше впливають на розвиток Церкви як у позитивному, так і в негативному аспекті?

- З якими керівниками в нашій громаді ми можемо співпрацювати, щоб задовольняти потреби і вирішувати питання?
- Як ми можемо започаткувати чи далі розвивати стосунки з цими керівниками?

Знаходячи відповіді на ці запитання, провідники священства і ради зі зв'язків з громадськістю, ймовірно, уникнуть проведення “заходів заради заходів”, як каже сестра Мер. Натомість ради зможуть планувати й проводити заходи, які зміцнять довіру між керівниками громади й провідниками священства. Ці заходи також дадуть членам Церкви й мешканцям громади можливість взаємодіяти і розвивати дружні стосунки.

Наприклад, у Домініканській Республіці в 2010 році провідники священства, ради зі зв'язків з громадськістю і члени місцевої громади разом провели захід, присвячений проекту “Руки допомоги мормонів”. Брат і сестра Мер запросили кількох місцевих видатних діячів, з якими вони працювали.

“Прийшло чимало видатних людей, які представляли багато установ і організацій”, згадує брат Мер, додаючи, що церковне президентство території також відвідало той захід.

“Захід був дуже успішним, розповідає він. До нас звернулося ще більше мерів та міських організацій з проханням допомоги у прибиранні. Крім того, це була чудова нагода, яка допомогла іншим організаціям познайомитися з Церквою”.

Успішне планування неможливе без керівництва зі сторони священства, і це не єдиний важливий момент, який треба взяти до уваги. Кеті Марлер служить у раді зі зв'язків з громадськістю, до якої входить кілька колів у Сан-Дієго, шт. Каліфорнія, США. Одна з її подруг іншого віросповідання сказала, що святі останніх днів дуже активно запрошують людей на заходи, організовані Церквою, але часто вони пропускають нагоду співпрацювати з іншими людьми, коли заходи організовуються іншими церквами.

Сестра Марлер пригадує, як її подруга сказала: “Ви просто запрошуєте інших. Було б добре, якби ви запитали, чи нам потрібна допомога. У відповідь ви почули б гучне “так”.

Сестра Марлер каже, що, помічаючи потреби інших, ради зі зв'язків з громадськістю іноді можуть допомагати громаді краще, ніж під час проведення своїх заходів.

Спілкування і організація діяльності в кризових ситуаціях

Хоча робота зі зв'язків з громадськістю, як правило, відбувається в спокійному плінні щоденного життя громади, іноді трапляється так, що кіл, країна або територія Церкви опиняється в надзвичайній ситуації, як це трапилося минулого року в Японії.

Єпископ Гері Е. Стівенсон, сімдесятник, президент Азійської Північної території, згадує, як землетрус, що стався у 2011 році, в одну мить змінив ситуацію в засобах масової інформації. “Землетрус і цунамі прикували увагу всього світу до Японії, її спустошеного північно-східного узбережжя”, пригадує він.

Єпископ Стівенсон розповідає, що катастрофа викликала “велику цікавість” до гуманітарних проектів та волонтерської допомоги, які надавалися Японії, у тому числі й Церквою.

Через кілька днів після цунамі Церква почала надавати все необхідне як членам Церкви, так і нечленам, постраждалим від стихійного лиха. “Місцеві та міжнародні ЗМІ почали відображати всі аспекти події”, розповідає єпископ Стівенсон.

Оскільки Церква надіслала більше 250 тонн гуманітарної допомоги й залучила понад 24 тис. волонтерів, які здійснили служіння, що вимірюється 180 тис. годин, то така гуманітарна допомога часто привертала увагу місцевих муніципальних керівників, як розповідає єпископ Стівенсон. У країні, де менше двох відсотків населення називає себе християнами, деякі з тих провідників захотіли більше дізнатися про роль Церкви в наданні такої допомоги. Така

Після землетрусу, що стався у 2011 році в Японії, провідники священства співпрацювали з фахівцями зі зв'язків з громадськістю, щоб налагодити надання допомоги за програмою “Руки допомоги мормонів”. Один репортер так висловився про цю гуманітарну допомогу: “Мормонська церква не лише успішно проповідує. Так само успішно вона вміє справлятися з надзвичайними ситуаціями”.

зацікавленість, як він каже, надала можливість фахівцям зі зв'язків з громадськістю не лише допомагати тим, хто потрапив у скруту, але в той же час наводити мости розуміння. Наприклад, через тиждень після цунамі один репортер написав: "Мормонська церква не лише успішно проповідує. Так само успішно вона вміє справлятися з надзвичайними ситуаціями. ... Ця церква дбає не лише про свою паству"¹.

Такий позитивний відгук став можливим завдяки багаторічному розвитку стосунків. Конан і Сінді Греймс, які почали служити представниками зі зв'язків з громадськістю в Азійській Північній території в серпні 2010 року, кажуть, що "рада зі зв'язків з громадськістю в Японії упродовж років співпрацює з ключовими фігурами в уряді по всій країні. Такі дружні стосунки відкрили двері до місцевих агенцій, які потім з радістю прийняли нашу допомогу". Старійшина Ясуо Нііяма, який разом зі своєю дружиною служить директором Японської ради зі зв'язків з громадськістю в Церкві, вказує, що "у Японії навіть керівники країни почали розуміти, якою ефективною є Церква і як швидко ми можемо надавати допомогу".

Наприклад, провідники Японії оцінили вчасну допомогу Церкви, коли місцеві церковні провідники знайшли переповнений притулок для біженців, влаштований у місцевій школі, що знаходилася у віддаленому районі. Разом з радістю зі зв'язків з громадськістю й місцевим церковним керівником з програми благополуччя провідники священства організували поставку продуктів та іншої необхідної допомоги до того притулку, в якому нараховувалося приблизно 270 безпритульних постраждалих від цунамі.

Хоча ті, хто перебували у притулку, спочатку були дуже здивовані, що отримують допомогу від християнської церкви, однак коли волонтери у жовтих жилетках з написом "Руки допомоги мормонів" прийшли вдруге, одна дитина вигукнула: "Ось вони прийшли! Цікаво, що вони принесли цього разу!"

Після отримання допомоги координатор притулку сказав старійшині та сестрі Греймс: "Завдяки вашій Церкві вперше після землетрусу ми їли м'ясо і свіжі овочі".

"Це було приємно, каже сестра Греймс, дійсно відчувати себе руками допомоги не лише для того притулку, але і для провідників священства, які докладали стільки зусиль, щоб допомогти нужденним".

Старійшина Нііяма розповідає про ще один позитивний результат роботи ради: "Ми зрозуміли, що коли доносимо інформацію про надання Церквою допомоги не лише до членів Церкви, але й до впливових посадовців у громаді, це дуже важливо для досягнення наших цілей у розвитку зв'язків з громадськістю. Я бачу, що зараз люди, які не належать до Церкви, краще сприймають її, а члени Церкви більше відчують, як зміцнилася Церква в Японії".

Зв'язки з громадськістю—це знаряддя в руках місцевих провідників священства

Як важлива частина всесвітньої організації, провідники священства можуть отримувати велику користь від рад зі зв'язків з громадськістю, які добре знають ситуацію на місцях і здатні надавати допомогу, коли необхідно служити громаді. Сестра Сердюк з України каже: "Дуже приємно спостерігати, що провідники священства використовують зв'язки з громадськістю як знаряддя задля досягнення їхніх цілей. Одним з таких прикладів є здійснення громадського служіння за програмою "Руки допомоги мормонів", що сприяє зміцненню єдності серед членів філій та приходів, а також встановленню тісніших стосунків між Церквою та місцевими громадами". ■

Церковний веб-сайт зв'язків з громадськістю—доступний англійською мовою на publicaffairs.lds.org—надасть додаткову допомогу та інформацію.

ПОСИЛАННЯ

1. Kari Huus, "In Japan, the Mormon Network Gathers the Flock," World Blog from NBC News, Mar. 18, 2011, http://worldblog.msnbc.msn.com/_news/2011/03/18/6292170-in-japan-the-mormon-network-gathers-the-flock.

ПРОРОЧА НАСТАНОВА ЩОДО РОЗВИТКУ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ

Наступні виступи можуть допомогти провідникам священства, радам зі зв'язків з громадськістю та іншим членам Церкви краще зрозуміти, як зв'язки з громадськістю можуть зміцнювати комітети й виконувати цілі священства.

- Л. Том Перрі, "Досконала любов проганяє страх геть", *Ліягона*, лист. 2011, сс. 41–44.
- М. Рассел Баллард, "Важливість імені", *Ліягона*, лист. 2011, сс. 79–82.
- М. Рассел Баллард, "Віра, сім'я, факти і плоди", *Ліягона*, лист. 2007, сс. 25–27.
- Гордон Б. Хінклі, "What Are People Asking About Us?" *Ensign*, Nov. 1998, 70–72.
- Езра Тефт Бенсон, "May the Kingdom of God Go Forth", *Ensign*, May 1978, 32–35.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КРЕЙГА ДІМОНДА

Ніколи не здавайтеся

*Чоловік і дружина розповідають свої історії навернення
до євангелії Ісуса Христа, між якими—35 років.*

Ел і Єва Фрай

Її історія

35 років я надіялася і чекала, коли мій чоловік стане членом Церкви. Ті довгі роки були сповнені найщиріших молитов, але три з них стали незабутніми переломними моментами в моєму житті.

Ми з Елом одружилися в 1959 році. Через десять років у нас було троє дітей і ми жили в невеличкому канадському містечку. Ел працював у будівельному бізнесі, а я була домогосподаркою й іноді допомагала йому в роботі. Вихідні ми з Елом проводили з друзями і завжди випивали. Мій батько був алкоголіком, тому мені дуже не подобалося, що стільки часу свого життя ми проводимо за випивкою, однак це стало способом нашого спілкування з друзями.

У 1969 році я раптом зрозуміла, що моє життя заходить у глухий кут і що наші діти заслуговують на щось краще за те, що ми їм пропонуємо. Одного вечора після звичайної вечірки, де ми, як завжди, випивали, я стала на коліна й помолилася: «Дорогий Боже, якщо Ти є, будь ласка, допоможи мені змінити своє життя». Я пообіцяла Йому, що ніколи не питиму знову, і з того часу дотримуюся свого слова.

То була перша незабутня молитва, і відповідь на неї я отримала швидко. Дочку моєї невістки, мою племінницю, запросила до Початкового товариства її подруга, яка була святою останніх днів. Коли моя невістка більше дізналася про Церкву, то відчула нахнення надіслати мені підписку на церковні журнали,

які надійшли через місяць після моєї першої молитви. Я нічого не знала про мормонів, однак мені подобалися статті, і я читала журнали від першої до останньої сторінки. Я вирішила більше дізнатися про цю Церкву і в ній знайшла свої відповіді. Я *дійсно* змінила своє життя й охристілася 9 червня 1970 року.

Ел не розділяв моїх поглядів. Йому подобався наш колишній спосіб життя і він продовжував так жити. Він залишався хорошим чоловіком і батьком, забезпечував сім'ю, але наступні 35 років в усьому, що було пов'язано з євангелією, я залишалася на самоті.

Я виховувала дітей у Церкві, але через кілька років наші діти вирішили, що краще їм проводити неділі, катаючись на човні з батьком, ніж ходити до церкви зі мною. Це дуже мене пригнічувало. Якось у 1975 році я поговорила зі своїм президентом колу і сказала, що вважаю за потрібне піти з Церкви, бо вона руйнувала мою сім'ю. Він терпляче вислухав мене і сказав: «Чиніть на свій розсуд, але переконайтеся, що Небесний Батько це схвалює». Тож повернувшись додому, я постилася й молилася. То була моя друга незабутня молитва. У відповідь прийшло відчуття, що я була ланкою, яка поєднує мою сім'ю з євангелією. Якщо я розірву ту ланку, то всі пропадуть. Я знала, що та відповідь прийшла від Бога, тож пообіцяла, що ніколи не залишу Церкву. І я дотрималася слова.

ЖИВІТЬ ЗАРАДИ ЦЬОГО, МОЛІТЬСЯ ПРО ЦЕ

“Усе своє земне життя старанно намагайтеся здійснювати його фундаментальні цілі, *створюючи ідеальну сім’ю*. І хоч поки що ви не досягли ідеалу, робіть усе, щоб через слухняність та віру в Господа постійно, наскільки у ваших силах, наближатися до цього ідеалу. Нехай ніщо не відвертає вас від цієї мети. ... Якщо це поки не стосується запечатуння в храмі з праведною людиною, живіть заради цього. Моліться про це. Виявляйте віру, щоб ви могли знайти таку людину. Ніколи не чиніть того, що зробить вас недостойними її. Якщо вічний шлюб зник з вашого поля зору, нехай він там з’явиться знову. Якщо ваша мрія вимагає терпіння—виявіть його. Разом зі своїми братами я молився і працював 30 років над тим, щоб наші мати й батько, який не був членом Церкви, запечаталися в храмі. Не будьте нетерплячими. Робіть усе, на що ви здатні. Ми не знаємо, по який бік завіси отримаємо це благословення—по цей чи по інший, але Господь виконає Своє обіцяння”.

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятих Апостолів,
“Спочатку найперше”, *Ліягона*, липень 2001 р., с. 7.

Залишатися вірною було нелегко, але кілька речей допомагали мені підтримувати віру і терпляче надіятися, що прийде день, коли Ел по-іншому сприйматиме євангелію:

- Я завжди любила Ела і робила все можливе, щоб піклуватися про нього, надавати підтримку й бути вірною дружиною.
- Я постійно молилася. Небесний Батько та Ісус Христос стали моїми напарниками в євангелії. Коли було нелегко з Елом через те, що він не жив за євангельськими нормами, я розмовляла з Небесним Батьком і прийшла до пізнання Спасителя.
- Я регулярно читала Писання і церковні видання, які потрапляли мені до рук, у тому числі й журнал *Ensign*. Два вірші з Писань, а саме 3 Нефій 13:33 і Учення і Завіти 75:11, набули для мене особливого значення і гостроти. Вони давали сили й допомагали залишатися терплячою, чекаючи на час, коли зміниться серце мого чоловіка й дітей.

- Я незмінно ходила до церкви сама, поки не повернулися до церкви діти. Усі троє зараз є активними. Коли вони вирости й залишили домівку, я продовжувала ходити до церкви сама.
- Ми проводили домашній сімейний вечір, хоча Ел не знав, що ми його проводимо. Я піднімала якусь тему за обіднім столом, і ми всією сім’єю її обговорювали.
- Я завжди намагалася бути слухняною і чинити правильно.
- Я здобувала додаткову силу, коли зверталася по благословення священства.
- Я шукала поради у провідників священства.
- Я ставилася до моїх церковних друзів, як до сім’ї.
- Я пішла до храму й отримала ендаумент. Мені знадобилося багато років, щоб прийняти це рішення; я боялася, що це ускладнить мої стосунки з Елом. Але зрештою я зрозуміла, що то було найкраще рішення. Ел підтримав його, і це принесло мені радість. Після отримання ендаументу я більше не ображалася на Ела за те, що через нього я не ходила до храму. Коли я брала участь у храмовому поклонінні, то часто вносила ім’я Ела у список для молитви.

Найголовніше, що я продовжувала жити як вірний член Церкви. Я шукала найменшої можливості ділитися євангелією з чоловіком, хоча, як правило, він не хотів мене слухати. Однак я зрозуміла, що Святий Дух надихав мене, щоб я могла сказати щось правильне відповідним чином у відповідному місці. Пізніше я дізналася, що завдяки моїй вірності й відданості Елу, Святий Дух час від часу зворушував його серце.

Він навіть кілька разів погоджувався слухати місіонерські уроки. Але кожного разу моє серце розривалося, бо він завжди повертався до старого життя. Однак навіть у ці миті відчаю Небесний Батько наглядав за мною і надолужував іншими благословеннями те, чого в мене не було. Увесь цей час я знала, що всередині Ела є щось таке, заради чого варто чекати.

Поступово Ел почав змінюватися. Він перестав вживати грубі слова. Він перестав пити. Він ставився до мене так, як ніколи раніше. Він почав приходити в церкву.

А я продовжувала молитися.

Неймовірна відповідь на мою третю молитву надійшла у квітні 2005 року. Я все думала, чи прийме Ел коли-небудь євангелію Ісуса Христа, і це викликало в мене розпач. Я благала Небесного Батька про допомогу. Зрештою, мабуть, настав саме той час, бо 9 липня Ел охристився.

І хоча дочекатися цього моменту було нелегко, я вдячна, що стала свідком надзвичайної сили Бога, яка змінила серце невіруючого на серце віруючого. Я знаю, що Він чув і відповідав на ту величезну кількість моїх молитов упродовж 35 років. Завдяки Його відповідям я зараз живу з чоловіком, який зовсім змінився, з чоловіком, який любить Небесного Батька так сильно, як і я. І ми кохаємо одне одного з більшою силою, ніж будь-коли раніше.

Я знаю, що в Церкві є й інші, які чекають, надіються і моляться за свою кохану людину, сподіваючись, що вона прийде до Церкви. Я хочу закликати цих братів і сестер прийняти запрошення Спасителя: “Прийдіть до Мене” (Алма 5:34) для себе особисто, а не лише до своїх коханих. Я знаю з досвіду, що таким чином ви здобудете силу, яку не знайдете в жодному іншому місці. Якщо ви не будете віддалятися від Небесного Батька, виконуватимете Його заповіді й радітимете благословенням, які вже маєте, це принесе радість і дасть Йому можливість діяти через вас.

Я свідчу, що Бог дійсно чує наші молитви. Покладається на Господа і приймати Його розклад навряд чи коли легко, але я знаю, що Він завжди вибирає правильний час.

Його історія

Упродовж 35 років багато людей говорили зі мною на євангельські теми. Моя дружина ніколи не пропускала нагоди поговорити про євангелію. І вона завжди на видноті клала Книгу Мормона або журнал *Ensign*, що було дуже мудро з її боку. Звичайно, я ніколи в них не заглядав. Вона багато разів запрошувала місіонерів. Дві чи три пари проводили зі мною місіонерські уроки.

Але що ж заважало мені увійти у води хрищення?

У мене завжди було виправдання. Я допізна працював. Я вважав, що у мене немає часу на євангелію.

Я був надто зайнятий зароблянням грошей. Тож я казав Єві: “Колись, коли справ поменшає і в мене буде більше часу, я прочитаю Книгу Мормона”.

Однак цього не сталося. Крім того, я не дуже-то люблю читати, і коли я намагався читати Біблію, я нічого не розумів. Тож я на тому поставив крапку.

Було ще щось, що заважало мені приєднатися до Церкви, щось більш серйозне: грішне життя, яким я жив. Цар Веніамин навчає, що “тілесна людина є ворогом для Бога... доки вона не піддається натхненню Духа Святого” (Мосія 3:19). Я не піддавався—я стояв на межі. Спаситель сказав: “Хто не зо Мною, той супроти Мене” (Матвій 12:30). Я зараз розумію, що, беручи до уваги стиль мого життя, я був проти Нього. Мені потрібно було змінитися.

Коли я читав листа від дочки, то зрозумів, що в мене більше немає виправдань.

Мене звідусіль оточувала євангелія, але я в дійсності не жив за нею. Однак час спливав, і я почав відчувати Духа. Я перестав ходити на вечірки й пити. Коли я здійснив цю зміну, то частіше почав помічати прояви Духа. Я все ще не був там, де мав бути—моя мова не була надто хорошою і я мав інші погані звички, над якими мав працювати,—однак я змінювався.

Потім одного дня я отримав посилку. Її надіслала Лінда, одна з наших дочок. У посилці була Книга Мормона і Біблія з багатьма виділеними віршами. Лінда також написала мені листа, в якому казала, як сильно мене любить і як хоче, щоб я знав те ж саме, що знає вона.

Вона писала: “Єдиний спосіб дізнатися, чи євангелія Ісуса Христа істинна,—це запитати зі щирим серцем і справжнім наміром”.

Потім Лінда вказала кілька уривків з Писань, які скеровували мене на шляху молитви й вивчення Писань.

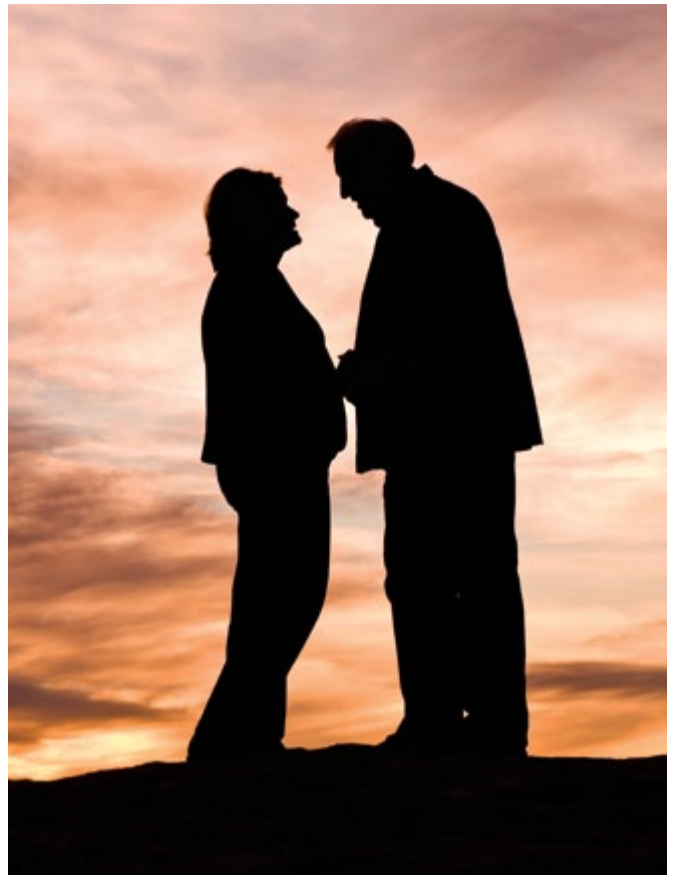
“Єдиний спосіб, який допоміг мені пізнати Спасителя і Небесного Батька, писала вона, це молитва і читання уривків з Писань, які про Них розповідають”.

Потім вона описала, як важливо бути смиренним і що вона не може мати миру в своєму житті без Бога. У кінці вона написала: “Більше не зволікай. Тобі було дано так багато. Зараз настав час повернути щось Небесному Батькові. Це єдиний шлях до справжнього щастя”.

Тепер у мене не було ніяких виправдань. Роботи стало менше, і у мене з’явився час. Тож я почав читати й вивчати вірші з Писань, які вона для мене підкреслила. Це вселило в мене бажання прочитати всю Книгу Мормона. Але і в ній було так багато всього, чого я не розумів.

На той час я вже ходив на причасні збори, бо моя дружина сказала, що було б добре, якби я приходив і сидів поруч з нею. Вона також запропонувала почитати Учення і Завіти. Я прочитав і краще зрозумів книгу. Потім за підтримки дружини я прочитав Книгу Мормона і відчув, як Писання входять у моє життя. Завдяки багатьом молитвам Дух почав з великою силою на мене впливати.

Що спричинило цю зміну? Святий Дух і знання Писань. Разом вони дали мені сміливість змінити своє життя і просити у Бога прощення за гріхи, які насправді всі ці роки заважали мені приєднатися до Церкви.

Завдяки тому, що ми об’єдналися в євангелії, у наше життя прийшло велике щастя.

Сповідатися у гріхах було дуже важко. Це спричинило такий біль, що я пролежав у ліжку три дні, страждаючи від мук. Але завдяки Спокуті Ісуса Христа мене було прощено. Тоді Небесний Батько дав мені силу піднятися й почати нове життя.

Мій син Кевін охристив мене 9 липня 2005 року. Там був присутній один з місіонерів, який навчав мою дружину десятки років тому. Через два роки я повіз мою сім’ю до храму в Сан-Дієго, в Каліфорнії, щоб запечататися на час і на всю вічність.

Останні сім років були найщасливішими роками мого життя. Я нарешті можу посісти своє місце патріарха і духовного керівника в нашій сім’ї й жити в євангелії з дружиною, нашими дітьми й дев’ятьма онуками. Ця сімейна єдність духовно зміцнила кожного. Зять приєднався до Церкви й четверо онуків відслужили або зараз служать на місії. Моє нове життя у Церкві це диво. Я навіть не уявляв, яке велике щастя і зростання на мене чекали.

Я такий вдячний за цей другий шанс. Я вдячний, що можу відшкодувати ті втрачені роки, виконуючи Божу роботу. ■

ДИВІТЬСЯ В МАЙБУТНЄ З ВІРОЮ

Старійшина Хосе
А. Тейксейра
Сімдесятник

*Якщо ми ставимо Господа,
Його царство й наші сім'ї на
перше місце, то здобудемо
надію, необхідну для подо-
лання нинішніх і майбутніх
випробувань.*

Брат Арнальдо Телес Гріло став одним з моїх найкращих друзів, коли мені було років 25. У 62-річному віці брат Гріло, на той час інженер на пенсії, був покликаний одним з моїх радників у президентстві існуючого в той час португальського округу Оейрас, де ми разом служили кілька років.

Його мудрість і досвід збагатили мене, молодого провідника священства, цінними порадами й думками. Він був оптимістом за своїм характером. Він завжди бачив позитивну сторону будь-якої ситуації і мав хороше почуття гумору. Його позиція була джерелом великого натхнення для людей навколо нього, а особливо для мене, бо я знав, через які великі випробування йому довелося пройти.

Здобувши інженерну освіту, брат Гріло працював науковим співробітником у Національній агрономічній агенції в Португалії, а потім вирушив до португальських колоній в Африці, де очолив дослідницьку роботу з вирощування бавовни. Він досягнув значних успіхів у своїй кар'єрі і став виконавчим

Брат Арнальдо Телес Гріло—зображений справа в 1956 році і вгорі в 1960 році біля автомобіля, який він віддав другові, допомагаючи йому втекти від війни—мав залишити все, що набув у житті, однак, головними для нього залишалися незмінні принципи, любов до сім'ї та віра в Ісуса Христа.

директором великого міжнародного банку в тій країні. Упродовж майже 30 років перебування у Африці він виховав чудову сім'ю і життя його йшло добре, поки раптово усім їм не довелося повернутися до Португалії через конфлікти і війну в тій країні.

Брат Гріло і його сім'я залишили все, що набули своєю працею—усе майно і особисті речі,—коли на собі відчували руйнівні наслідки війни в країні, яку вони так любили.

Незважаючи на збентеження і безлад, викликані війною, яка поступово витіснила мир і стабільність під час його останніх місяців перебування в Африці, брат Гріло врятував одного зі своїх друзів, віддавши йому свій дорогий автомобіль, який він придбав у Німеччині. Автомобіль дав можливість другу та мамі друга втекти від війни.

Значні матеріальні статки, які були накопичені за роки важкої праці, не змінили пріоритетів брата Гріло. Як і раніше, головними для нього залишалися незмінні принципи і любов до сім'ї.

Коли він повернувся до Португалії у 52 роки, йому довелося все починати з нуля. Беручи до уваги всі ті випробування і трагедії, які випали на його долю, що справді мало значення в його житті? Чому він так

позитивно ставився до теперішнього і майбутнього? Чому він мав таку впевненість?

Брат Гріло навернувся до євангелії в перші дні існування Церкви в Португалії і став її міцною опорою та піонером у цій країні. Кілька разів він возив свою сім'ю до Швейцарського храму, долаючи 4500 км в обидві сторони, виявляючи свою віру й відданість. За роки служіння брат Гріло з дружиною приносили радість своїм дітям та багатьом іншим людям.

Віра брата Гріло була зосереджена на Ісусі Христі й на знанні, що зрештою Ісус Христос буде царювати. Це давало йому надію в теперішньому і на майбутнє.

Новий Завіт закінчується посланням великої надії¹. Такі пророки, як Іван Одкровитель, бачили те, що має відбуватися, і розповіли нам про благословення, які ми отримаємо, якщо залишатимемося вірними й витерпимо до кінця.

Іван бачив книгу з сімома печатками, тобто періодами часу, і описав, як Сатана завжди боровся з праведними (див. Об'явлення 5:1–5; 6). Однак Іван також бачив, що Сатану буде зв'язано і що Христос переможно царюватиме (див. Об'явлення 19:1–9; 20:1–11). У кінці він бачив, що після Останнього суду праведні житимуть з Богом (див. Об'явлення 20:12–15).

Одне із сьогоденних випробувань навчитися перемагати страх і розпач, аби долати випробування і спокуси. Нам потрібно лише на мить взяти газету, проглянути веб-сторінку чи почути новини по радіо або телевізору, і на нас посиплються сумні історії про злочини та природні катаклізми, що трапляються кожного дня.

Розуміння обіцянь, що містяться в Писаннях, стосовно того, як Господь подолає зло і як істина здобуде перемогу над неправдою, може допомагати нам дивитися в майбутнє з надією та оптимізмом. У сьогоденному світі ми бачимо війни, природні катаклізми

та економічні кризи. Часом ми не лише спостерігаємо за цими подіями. Вони безпосередньо втручаються в наше життя.

Нам не потрібно тужити з приводу втрати наших мирських статків чи зосереджуватися на тимчасовому, бо все це може затьмарити наше бачення того простого і величного, що є в нашому житті.

Я вдячний за приклад брата Арнальдо Телеса Гріло. На перше місце він ставив духовне—те, що є “великої цінності для [нас] в останні дні” (2 Нефій 25:8), у тому числі сімейні стосунки і служіння іншим.

Ми всі повинні дивитися в майбутнє з надією, бо ми знаємо, що сили зла буде переможено. Ми всі повинні бути позитивно налаштованими, коли

стикаємося з труднощами, бо сьогодні в нас є Писання, учення сучасних пророків, влада священства, храми і підтримка з боку інших членів Церкви. Ми повинні “вийти переможцем” за допомогою молитви (УЗ 10:5). А найважливіше, ми повинні надіятися на вічне життя завдяки досконалій спокутній жертві Господа (див. Мороній 7:41).

Коли наші пріоритети правильні, то ми будемо жити повнішим, змістовнішим життям. Коли ми ставимо на перше місце Господа, Його царство, наші сім’ї, то матимемо надію, необхідну для того, щоб подолати нинішні й майбутні випробування. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Об’явлення 19–22; див. також урок 46, *Новий Завіт. Посібник для вчителя євангельського вчення* (1998).

Ми всі повинні бути позитивно налаштованими, коли стикаємося з труднощами, бо сьогодні в нас є Писання, учення сучасних пророків, влада священства, храми і підтримка з боку інших членів Церкви.

ЦЕ—ГЕБРЕЙСЬКИЙ ТЕКСТ

З того часу, як кілька років тому я прочитав Старий Завіт, мене зацікавили вчення, вміщені в цій книзі, особливо писання Ісаї. Тож я продовжив вивчати книгу. У 2010 році сталося так, що я сидів у літаку поруч з єврейським рабином. Я почав розмову, запитавши про деякі уривки з Ісаї. У ході розмови ми поговорили про важливість влади священства, як про це сказано в Старому Завіті.

Рабин запитав мене, звідки члени моєї Церкви отримали владу

священства. Я скористався можливістю розповісти йому про Перше видіння Джозефа Сміта і про відновлення Ааронового і Мелхиседекового священств. Ми поговорили про переклад Книги Мормона і про її призначення як “ще одного свідчення про Ісуса Христа”.

Рабин дуже зацікавився. Він запитав, скільки років було Джозефу, коли він мав Перше видіння. Коли я сказав, що Джозефові було 14, майже стільки ж, скільки і Самуїлу у Старому Завіті, рабин відповів, що

Рабин запитав мене, звідки члени моєї Церкви отримали владу священства. Я розповів йому про Перше видіння Джозефа Сміта і про відновлення Мелхиседекового та Ааронового священств.

багато пророків покликалися в юності. Він казав, що немає суперечності в тому, що Бог покликав Джозефа Сміта в його підлітковому віці.

Я відкрив свої Писання, і ми разом прочитали Свідчення трьох і восьми свідків. Я сказав, що дехто зі свідків відійшли від Церкви, однак жоден з них ніколи не заперечував, що бачив золоті пластини.

“Як вони могли відійти від Церкви, якщо бачили ангела і пластини?” запитав він.

“Я пам’ятаю, що діти Ізраїля зробили золоте теля після того, як побачили на власні очі, що води Червоного моря розділилися”, відповів я.

Рабин відкрив 1 Нефія і почав читати. Він зупинився і сказав: “Це гебрейський текст”.

Потім він пояснив, чому текст виглядає, як англійський переклад з гебрейської. Я сказав, що книгу написано одним з колін Ізраїля. Я процитував Єзекіїля 37:15–20, де йдеться про кусок дерева Юди і кусок дерева Йосипа. Ми погодилися, що кусок дерева Юди це Біблія, і я пояснив, що кусок дерева Йосипа це Книга Мормона.

Після тригодинної розмови рабин захотів отримати Книгу Мормона. Коли я повернувся додому, то надіслав йому примірник, написавши в ньому моє свідчення. Я вдячний, що мої зусилля, спрямовані на вивчення Старого Завіту, підготували мене до розмови про Писання й дали можливість поділитися свідченням з новим другом, рабином. ■

Дерк Палфреймен, шт. Юта, США

СПОЧАТКУ ПОМОЛИСЯ

Я мало не пішов з Церкви через незгоду з президентом колу. Мені здавалося, що те, що він зробив, було неправильним. Його дії суперечили тому, як, на мій погляд, слід чинити, тож я перестав ходити до церкви.

Моя дружина сказала: “Перш ніж приймати подібне рішення, тобі слід добре помолитися і попоститися”.

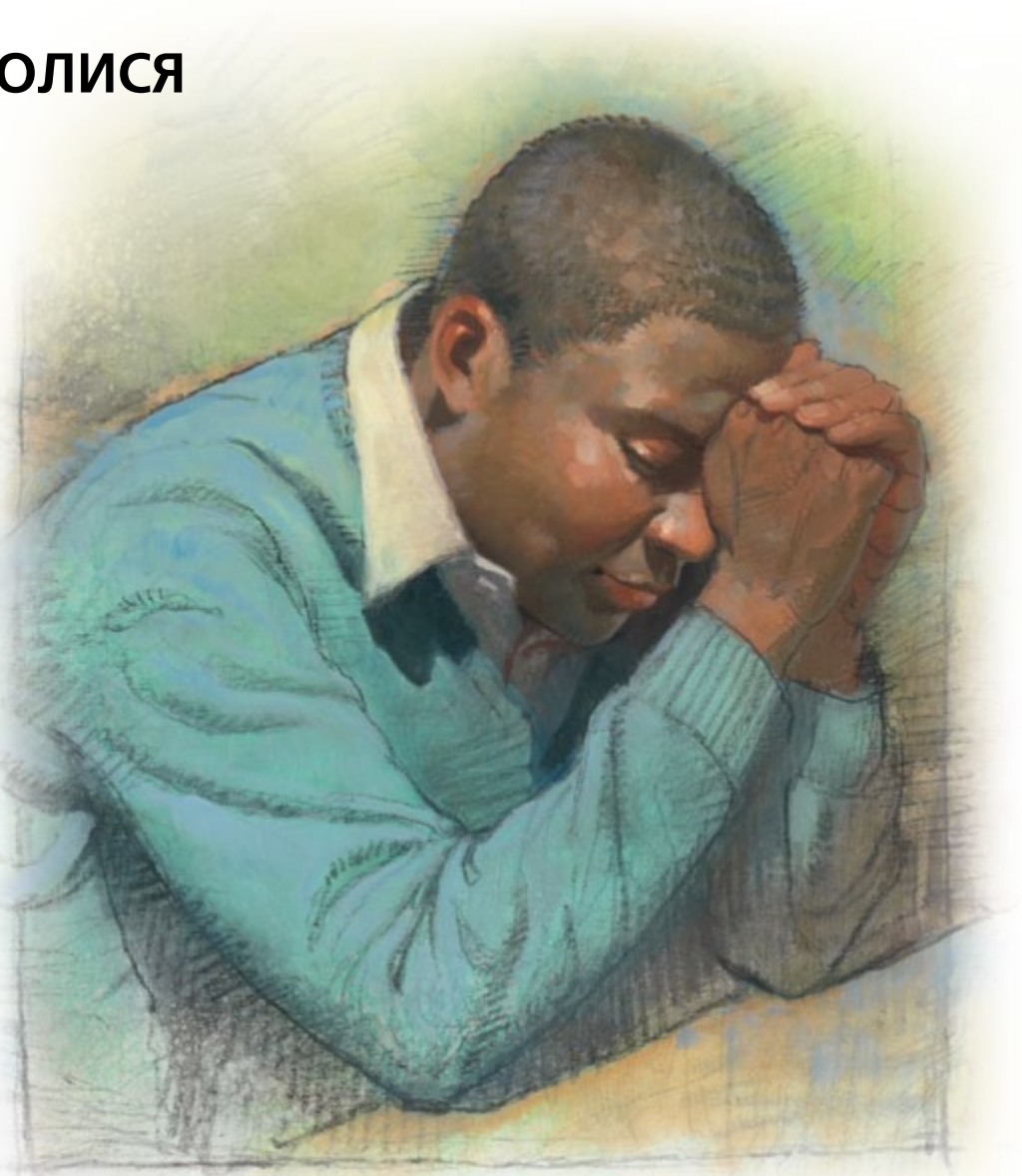
Вона була права. Після того як я деякий час молився, у моїй свідомості чітко і ясно пролунали наступні слова: “Служитель Бога покликається Богом”.

Тієї ночі я бачив сон. Уві сні мій дідусь докоряв мені за те, що я сварився зі своїм провідником. Потім я прокинувся і до ранку не міг заснути. Після довгих нічних роздумів я знав, що маю робити. Я пішов до президента колу й вибачився. Він радо прийняв мої вибачення, і ми разом помолилися.

Я відразу ж повернувся до Церкви. Через два тижні моя компанія перевела мене до Абуджі, столиці Нігерії. Я був спантеличений і не розумів, чому мене було забрано з колу після того, як я доклав стільки зусиль для примирення.

Невдовзі я зрозумів, що Господь мене готував. Під час другого місяця перебування в Абуджі мене покликали служити президентом філії.

Я впевнений, що перш ніж покликати мене провідником, Небесний Батько хотів навчити мене, як важливо підтримувати провідників Церкви. Цей випадок зміцнив моє свідчення. Зараз я намагаюся

Після того як я деякий час молився, у моїй свідомості чітко і ясно пролунали наступні слова: “Служитель Бога покликається Богом”.

якнайкраще дослухатися до поради своїх провідників, оскільки знаю, що їх покликано Богом. І кожного, кого Він покликає, Він готує¹.

Наші провідники—звичайні люди. Хоча вони отримують натхнення, однак не є досконалими. Я зрозумів, що коли ми не

погоджуємося з ними, нам необхідно їх підтримувати, підбадьорювати і молитися за них і за себе, щоб ми могли довіряти Богові та обраним Ним служителям. ■

Мартінс Еніч, Нігерія

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Томас С. Монсон, “Duty Calls,” *Ensign*, May 1996, 44.

Я запитала, чи він буде свідчити, коли настане час. Він відповів ствердно, а потім запитав: “А ви?”

ВИ БУДЕТЕ СВІДЧИТИ?

Нещодавно мені випала нагода побувати на причасних зборах у іншому штаті разом з членами Церкви, яких я не знала. Щоб завести розмову з братом, який сидів поруч, я запитала, чи він буде свідчити, коли настане час. Він відповів ствердно, а потім запитав: “А ви?”

“Мабуть, що ні”, сказала я. Потім додала: “Але я знаю, що Церква істинна і що євангелія істинна”.

Я відразу ж забула про ту коротку розмову. Коли з’явилася можливість свідчити, всіх запросили робити це

коротко, щоб багато людей могли скористатися можливістю поділитися своїм свідченням. Коли брат, з яким я розмовляла, встав, щоб свідчити, він зізнався, що не було достатньо часу, аби розповісти все, що він хотів сказати про євангелію і про радість, яку вона приносить. Натомість він переказав слова нашої розмови, хоча ми раніше не знали одне одного, і про те, як мої слова, сказані в кінці, виразили все: Церква істинна, і євангелія істинна. Саме це і є важливим.

Роздумуючи про той випадок, я

зрозуміла, що ми можемо свідчити багатьма способами і ми можемо позитивно впливати на інших за короткий проміжок часу. Немає значення, наскільки короткою буде наша взаємодія з людиною, ми можемо залишати позитивне враження про євангелію і про нас.

Того дня я не складала свого свідчення за трибуною, однак я поділилася коротким свідченням, а мій вплив відчували як той брат, з яким я розмовляла, так і ті, хто чув його свідчення. ■

Ла-Рейна Хінгсон, шт. Індіана, США

Я ХОЧУ СИДІТИ НА ІСУСОВИХ КОЛІНАХ

Нашому онукові було лише чотири роки, коли поліцейський підібрав його на узбіччі шосе. Він сказав, що іде до бабусі, яка живе за 8 кілометрів від його дому.

Це вже була його друга втеча до мене, спричинена домашніми негараздами. Минуло ще кілька місяців, і я почала розуміти, що на мої плечі, ймовірно, ляже відповідальність за виховання мого онука і двох його молодших сестер. Я не була в захваті від цієї думки.

Ми з чоловіком робили все, що в наших силах, аби виховувати дітей за євангельськими принципами, однак згодом діти відкинули їх. Мені вже було більше 50 років, і я думала, що нарешті заслужила право жити своїм життям. Я сподівалася, що нарешті здійсниться наша з чоловіком мрія поїхати на місію, коли він вийде на пенсію. Мені захотілося плакати від думки про поїздки за продуктами з дошкільнятами, приготування їжі, завантаження тисяч порцій прання й згодом виконання ролі матері для підлітків.

Однак якось надвечір у моєму серці відбулася зміна. Щось незначне засмутило мого онука, тож я посадила його на коліна й витерла сльози. Поки він так сидів, ми розмовляли про те, як сильно Ісус його любить. Поряд на стіні висів календар із зображеннями Спасителя, тож ми по черзі розглядали ті красиві картини.

Моєму онукові особливо сподобалося зображення, де Спаситель сидів біля входу в дім, тримаючи на руках маленьку дівчинку з

каштановим волоссям. На картині і Спаситель, і дівчинка були сповнені спокоєм. Мій онук уважніше придивився, вказав на дівчинку й назвав її іменем своєї сестри.

“Бабусю, а як це Кеті може сидіти на колінах у Ісуса? запитав він. Я також хочу сидіти у Нього на колінах”.

“Ти не можеш сидіти на Ісусових колінах зараз, але ти можеш сидіти у мене на колінах, сказала я. Ісус дає малим дітям бабусь, які люблять їх, і тримають на руках, і піклуються, коли це необхідно”.

Коли я тримала на руках свого засмученого онука, ми говорили про те, як сильно Ісус любить його.

Раптом своїм серцем я побачила майбутнє, в якому я люблю—такою ж любов'ю, яку має Спаситель,—трьох дорогих мені дітей, яким я потрібна. З цієї миті вони перестали бути для мене тягарем, а натомість стали чудовим благословенням та можливістю служити Господу.

Я вічно буду вдячна за лагідну милість Господа, дану мені того дня. Вона змінила моє життя і продовжує зміцнювати та благословляти наш дім. ■
Ім'я не вказується

КОЛИ ХОРОШІ ПЛАНИ НЕ СПРАЦЬОВУЮТЬ

Стефані Дж. Бернс

Дуже важливо планувати майбутнє. Особливо це стосується дорослої молоді. Але що відбувається, коли найреальніше складені плани зриваються?

Юнг Сунг Еун з Кореї не складала кваліфікаційного екзамену, щоб стати вчителем. Тіна Ропер зі шт. Юта, США, втратила роботу, на якій сподівалася зробити кар'єру. Тоді Шленскер зі шт. Огайо, США, отримав духовне підтвердження щодо одруження, однак його заручини закінчилися розривом. У Алессі Маццоларі (ім'я змінено) з Італії припинилися взаємини, які здавалися ідеальними.

Нікому не до вподоби звертатися до "плану Б". Але навіть коли наші плани руйнуються, Небесний Батько не залишає Своїх дітей. Є багато хороших способів налагодити життя. З часом ми навіть починаємо розуміти, що перепони на нашому шляху поглибили наше розуміння і досвід (див. УЗ 122:7) і привели до чогось кращого.

Зміцнювати характер, а не покращувати резюме

Сунг Еун старанно працювала над досягненням мрії свого життя

стати вчителькою. Вона розповідає: "Завдяки тому, що я завжди докладала найбільших зусиль, я майже завжди могла досягати того, на що сподівалася і про що молилася". Але цього не сталося, коли вона складала кваліфікаційний екзамен, щоб стати вчителькою. "Коли я провалила екзамен, розповідає вона, то думала, що в одну мить усі мої мрії рухнули".

Спочатку Тіна не тривожилася з того приводу, що компанія, на яку вона працювала, змінила власника. Нова організація обіцяла їй довготривалу посаду, тож вона переїхала ближче до своєї роботи, маючи великі сподівання, що нова робота буде цікавою. Коли через кілька місяців її звільнили, Тіна відчувала "розгубленість, збентеження, сум і навіть страх".

Замість того, щоб цілковито зосереджуватися на написанні своїх резюме, Сунг Еун і Тіна зрозуміли, що вони також можуть зосередити зусилля і на зміцненні характеру. Обидві жінки знайшли втішення у

вивченні євангелії та в молитві.

"Апостол Павло став чудовим другом, який допомагав мені бути терплячою і не похитнутися у випробуваннях, розповідає Сунг Еун. Він завжди був позитивно налаштований і спокійно чекав на те, що для нього приготував Бог, а не покладався на свій власний план.

Його досвід навчив мене дечому: час очікування це не просто процес, який ми маємо пережити, аби дістатися туди, куди хочемо. А це процес, завдяки якому ми стаємо такими, якими хоче бачити нас Небесний Батько, коли пройдемо через необхідні зміни".

Тіна зрозуміла, що зміна, якої вона потребувала найбільше, це змінити погляд на майбутнє. "Я здивувалася, коли зрозуміла, що оцінювала себе за мирською шкалою цінностей, згадує вона. Я відчувала себе важливою завдяки місцю роботи й посаді, яких мене потім позбавили. Тепер я оцінюю себе з огляду на вічні істини: що я дочка Небесного Батька і маю

божественний потенціал. Цих істин мене ніколи не позбавлять”.

І Тіна, і Сунг Еун вважають, що, хоча зміцнення характеру не завжди приємна справа, плоди особистого зростання є солодкими. Сунг Еун каже: “Той рік після невдалого складання кваліфікаційного екзамену, який давав право на вчителювання, не лише був найважчим і найгнітючішим періодом, але й найціннішим. Я почала краще розуміти труднощі інших людей і мала бажання їм допомагати зі справжнім наміром і турботою”.

Приклад Аммона і його братів у Книзі Мормона показав Тіні, як Господь збільшив її віру, що допомогло жінці сягнути повного потенціалу. “Господній план для Нефія полягав у тому, щоб врятувати ламанійських братів, не вдаючись до меча задля вирішення цієї проблеми, розповідає вона. Сини Мосії отримали завдання, яке вимагало великої віри, але вони також отримали обіцяння: якщо вони терпляче будуть зносити свої скорботи, то досягнуть успіху (див. Алма 26:27). Бути терплячою—це одне з моїх найбільших випробувань, бо я хочу зрозуміти весь свій план, однак усвідомлюю, що завжди найкращим для нас буде план Небесного Батька і час, вибраний Ним”.

Дотримуватися заповідей за будь-яких обставин

На Тодда чекало яскраве майбутнє після його повернення з місії. Під час навчання він познайомився з чудовою дівчиною. Після кількох місяців побачень і духовного підтвердження Тодд запропонував їй вийти за нього заміж і вона

погодилася. Вони запланували весілля на кінець літа, і обое поїхали додому, щоб підготуватися.

“Через три тижні після того, як ми розпрощалися після навчання, вона розірвала заручини, згадує Тодд. Якщо я скажу, що *моє серце було розбите*, це не опише повною мірою моїх почуттів. У голові було стільки запитань, які потребували відповідей. Я нічого не міг зрозуміти. Я ж отримав підтвердження в домі Господа, а тепер наші стосунки були розірвані. Моє свідчення ніколи не проходило сильнішого випробування, ніж тоді.

На жаль, кілька років після розриву стосунків я все ще не міг оговтатися. Я не знав, як я знову зможу довіряти своїм почуттям, якщо відчуватиму підтвердження про правильність чогось. Я завжди покладався на Господа і з усіх сил намагався виконувати заповіді, продовжує він. І все це, здається, було даремно”.

Алесся також думала, що її стосунки з одним юнаком мали закінчитися шлюбом. “Наша історія була такою прекрасною. І хоча ми мали звичайні труднощі, з якими стикається кожна пара, однак думали, що наші стосунки триватимуть вічно”, згадує вона.

Коли хлопець, з яким зустрічалася Алесся, поїхав на місію, розлука була важкою, але з інших причин, ніж передбачала дівчина. “Поки його не було, я почала краще себе пізнавати. Я зрозуміла, що багато чого в моєму житті не так, як слід, і часом я ховаюся за якимись вигаданими ідеями, замість того, щоб упокорити себе і поглянути

в обличчя реальності, розповідає вона. Здавалося, що я жила у чудовій казці, помилково вважаючи, що закоханості достатньо, щоб усе виходило правильно. І часто через це я не помічала найважливішого”.

Все ж Алесся чекала на щасливе повернення і продовження стосунків після того, як її хлопець повернеться з місії. Однак після його повернення вони ще якийсь час позустрічалися, а потім припинили побачення. “То був один з найбільш важливих моментів у моєму житті”, розповідає Алесся.

Завдяки своєму досвіду і Тодда, і Алесся згодом зрозуміли, що хоча важливі стосунки в їхньому житті зазнали змін, послух і вірність Господу мали залишатися незмінними. Господь став їхнім якорем у мінливому й непевному світі.

“Я не мав усіх відповідей на питання, чому я отримав підтвердження укласти шлюб з певною людиною і цього не сталося, розповідає Тодд. Однак я зрозумів, що це не має значення. Що *дійсно* має значення, так це те, що я продовжую вірити в Христа і збираюся виявляти цю віру, щоб довіряти усьому, що Господь для мене приготував”.

Алесся знала, що, повністю довірившись Господу, вона здобуде необхідну силу. “Я зрозуміла, що настав момент вирішувати, якою людиною я хочу бути, каже вона. Чи буду я й надалі жити наполовину або чи вийду я на шлях справжнього учня Христа? Я хотіла краще пізнати Його, по-справжньому полюбити Його і спробувати стати кращою людиною, виконуючи Його заповіді

НАЙКРАЩЕ—ПОПЕРЕДУ

“Ми озираємося назад, щоб іскри радісних подій втішали нас, а не для того, щоб гребтися в попелі. І коли ми здобули необхідні знання і взяли з собою найкраще з того, що відбулося, тоді ми дивимося вперед і пам’ятаємо, що *віра завжди спрямована в майбутнє*”.

Старійшина Джеффері Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Найкраще—поперед”, *Ліягона*, січ. 2010, с. 18.

Більш докладна інформація з цієї теми міститься в статтях: Бойд К. Пекер, “Найменші з цих”, *Ліягона*, лист. 2004, с. 86–88; Роберт Д. Хейлз, “Покладатися на Господа: Нехай станеться Твоя воля”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 71–74; Енн М. Дібб, “Будь відважний”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 114–116.

не лише зовні, але і в серці—будучи чесною до кінця”.

Вчитися надіятись на майбутнє і вірити в Христа

Після того, як усі ці четверо молодих дорослих потрапили в неочікувану ситуацію, вони намагалися знайти сміливість жити в теперішньому й знову планувати майбутнє. Однак вони побачили, що їхня віра в Господа зросла.

Сунг Еун згадує, що після того, як провалила екзамен, їй було важко починати щось нове. Однак потім вона відкрила для себе важливу істину: “Я зрозуміла, що справжній провал це жити минулим і нічого не робити, аби якось виправити ситуацію. Я вирішила, що замість того, щоб сумувати, я маю перетворити цей важкий час на час навчання. Моя здатність розуміти життя в цілому розширилася і поглибилася, і я зрозуміла, що кінець чогось одного завжди приносить з собою початок чогось іншого”. Вона зробила повторну спробу скласти екзамен і “зараз є щасливою вчителькою, якій подобається кожний день проводити з учнями”.

Тіна вирішила довіритися думці, що на неї щось чекає, хоча їй і не легко дивитися в непевне майбутнє. “Я вирішила знову піти навчатися. Я вивчала мистецтво й технології. Саме цим я і хотіла б займатися, однак я ще не набула необхідного досвіду, розповідає вона. Я готова поринути в іншу пригоду, набагато кращу, завдячуючи мудрості Небесного Батька”.

Тодд продовжував ходити на побачення вже шість років і працював

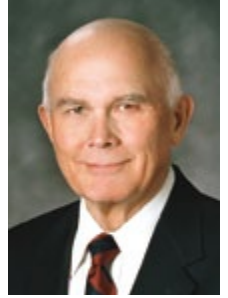
над тим, щоб розвинути довіру до Господа. Навіть коли він зустрічав жінок, які викликали захоплення, йому доводилося боротися з минулими сумнівами, аби не зруйнувати сподівань на майбутнє. “Мені було нелегко твердо протистояти сумнівам упродовж шести років, каже він. Однак я рішуче налаштувався на те, щоб довести собі, що дійсно покладаюся на Господа і Його спонукання, хоча й сердився на Нього раніше”. Нові стосунки згодом привели до храмового шлюбу.

“Я часто думаю про те, чому Господь благословив мене таким дивом, як моя дружина, коли я так довго працював над тим, щоб повною мірою довіряти спонуканням Духа, розмірковує Тодд. Для мене це є свідченням, що Господь чекає, щоб благословити нас, але це завжди відбувається у призначений Ним час”.

Алессія, оновивши свою відданість Господу, розвинула глибоке особисте свідчення. “План спасіння став для мене реальним, і мої завіти з того часу стали більш зобов’язуючими і набули глибшого значення. Христова Спокута для мене більше не теорія і не те, про що я десь прочитала, можливо, надто поверхнево. В мені відбулася зміна серця, і я маю непохитне свідчення”. Дівчина каже, що сьогодні вона відчуває себе новою людиною.

Якими б не були повороти життя, пункт призначення вічне життя і є тим, що Небесний Батько запланував для Своїх дітей (див. Мойсей 1:39). Хтось зможе навіть зрозуміти, що “план Б” був просто шляхом здійснення “плану А”. ■

**Старійшина
Даллін Х. Оукс**
З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

Важливість БЛАГОСЛОВЕНЬ СВЯЩЕНСТВА

Благословення священства—це дарована влада над духовними речами.

Даючи благословення священства, слуга Господній використовує священство так, як його надихає Святий Дух, прикликаючи сили небесні на благо тій особі, яку благословляють. Такі благословення дають носії Мелхиседекового священства. Це священство має ключі від усіх духовних благословень Церкви (див. УЗ 107:18, 67).

Приклади благословень священства

Є багато видів благословень священства. Коли я буду наводити різні приклади благословень, будь ласка, пам'ятайте, що благословення священства доступні для всіх, хто потребує їх, але їх дають тільки тоді, коли про це просять.

Перш ніж надавати благословення на зцілення хворих, людину помазують олією, як це вказано в Писаннях (див. Якова 5:14–15; Марк 6:13; УЗ 24:13–14; 42:43–48; 66:9). Патріарші благословення надаються висвяченим патріархом.

Ті, хто прагне отримати провід у прийнятті важливого рішення,

можуть отримати благословення священства. Ті, хто потребує додаткової духовної сили, щоб вирішити проблему, можуть отримати благословення. Часто про благословення священства просять у батька, коли діти збираються залишити дім з різних причин, наприклад, для навчання, служби в армії або для тривалої подорожі.

Благословення, що дають в обставинах, подібних до тих, які я щойно описав, іноді називають благословеннями втіхи або поради. Зазвичай їх дають батьки, або чоловіки, або інші старійшини в сім'ї. Їх можна записувати й зберігати в сімейних архівах, і вони будуть служити духовним проводом для тих людей, яких благословляли.

Благословення священства також надають під час висвячення у священство або під час рукопокладання чоловіка або жінки для виконання певного покликання у Церкві. Ці благословення, мабуть, надаються найчастіше.

Багато з нас просять про благословення перед тим, як вийти на

нову роботу. Я отримав таке благословення багато років тому, і воно відразу ж принесло мені втішення та надало спрямування на багато років уперед.

Важливість благословень священства

Яке значення має благословення священства? Подумайте про юнака, який має залишити дім і шукати своєї долі в світі. Якщо його батько дасть йому компас, він зможе скористатися цим мирським пристроєм, який допоможе в дорозі. Якщо батько дасть гроші, юнак може використати їх та здобути владу над мирськими речами. Благословення священства це дарована влада над духовними речами. Хоч неможливо до нього доторкнутися або його зважити, воно має велике значення, допомагаючи нам долати перешкоди на шляху до вічного життя.

Це велика відповідальність для носія Мелхиседекового священства говорити від імені Господа, надаючи благословення священства.

Господь каже нам у сучасному одкровенні, що Його слово “буде здійснено, чи [Його] власним голосом, чи голосом [Його] слуг, все одно” (УЗ 1:38). Коли слуга Господа промовляє відповідно до спонукань Святого Духа, його слова є “волею Господа, ... думкою Господа, ... словом Господа, ... [і] голосом Господа” (УЗ 68:4).

Але якщо слова благословення є вираженням особистих бажань і думок носія священства, отримані не через натхнення від Святого Духа, тоді благословення обумовлене тим, чи виражає воно волю Господа.

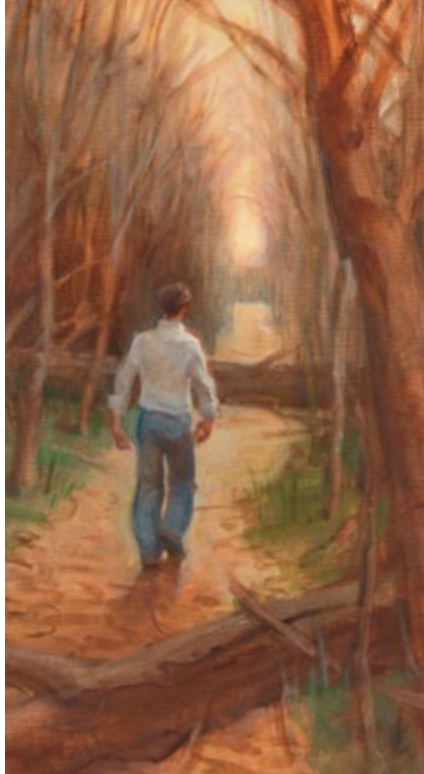
Гідні носії Мелхиседекового священства можуть давати благословення своїм нащадкам. У Писаннях містяться записи про такі благословення. Серед них благословення Адама (див. УЗ 107:53–57), Ісака (див. Буття 27:28–29, 39–40; 28:3–4; Євреям 11:20), Якова (див. Буття 48:9–22; 49; Євреям 11:21) і Леґія (див. 2 Нефій 1:28–32; 4).

У сучасному одкровенні сказано, що членам Церкви заповідано

приводити своїх дітей “перед Церквою”, де старійшини “повинні покласти руки на їхні голови в ім’я Ісуса Христа і благословити їх у Його ім’я” (УЗ 20:70). Саме тому батьки приносять немовлят на причасні збори, де старійшина— як правило, батько—дає їм ім’я і благословення.

Благословення священства не обмежуються промовленими благословеннями, коли руки кладуть на голову людині. Іноді благословення промовляють для групи людей. Перед смертю пророк Мойсей благословив усіх дітей Ізраїля (див. Повторення закону 33:1). Пророк Джозеф Сміт “промовив благословення для всіх сестер”, які працювали для храму в Наву. Він також благословляв “зібрання”¹.

Благословення священства також проголошуються для певних місць. Благословляються й посвячуються країни для проповідування євангелії. Храми і будинки для поклоніння посвячуються Господу через благословення священства. Посвячуватися можуть також інші споруди, якщо вони використовуються для служіння Господу. “Члени Церкви можуть освятити свої домівки як священні споруди, де може перебувати Святий Дух”². Місіонери та інші носії священства можуть благословляти домівку, в якій їх приймали (див. Алма 10:7–11; УЗ 75:19). Юнаки, невдовзі і вас попросять дати таке благословення. Я сподіваюся, що ви духовно готуетесь до цього.

Благословення священства має велике значення, бо допомагає нам долати перепони на шляху до вічного життя.

Історії про благословення священства

Я згадаю інші приклади благословень священства.

Років зі 100 тому Сара Янг Венс була акушеркою. Перед початком її служіння жінкам в Аризоні провідники священства благословили її, щоб вона “завжди робила лише те, що правильно й найбільше сприятиме здоров’ю її пацієнтів”. За 45 років Сара прийняла приблизно 1500 немовлят, при цьому не втративши жодної матері чи дитини. “Кожного разу, коли траплявся складний випадок, згадає вона, щось ніби надихало мене і якимось чином я знала, що треба робити”³.

У 1864 році Джозефа А. Янга покликали на особливу місію вести справи Церкви на Сході. Його батько, Президент Бригам Янг, благословив його, пообіцявши, що його подорож туди й назад буде безпечною. По дорозі додому його поїзд

потрапив у катастрофу. “Весь потяг було зім’ято, розповідав він, у тому числі й вагон, у якому був я, окрім одного мого сидіння, і я врятувався без жодної подряпини”⁴.

Коли я розповідаю про благословення священства, мене охоплює вир спогадів: я пам’ятаю, як мої сини й дочки просили дати благословення, коли їм необхідна була допомога у найважчі моменти життя. Я радію, коли згадую дані через натхнення обіцяння; зміцнену віру, яка приходила завдяки здійсненню цих обіцянь. Я сповнююся гордістю за віру нового покоління, коли думаю про сина, який хвилювався через кваліфікаційний екзаме́н, а його батько жив далеко, тому він звернувся за благословенням священства до носія священства у своїй сім’ї, який жив найближче, до чоловіка своєї сестри. Я пригадую збентеженого новонаверненого, який просив благословення, щоб змінити свій руйнівний спосіб життя. Він отримав настільки незвичайне благословення, що я дивувався, коли чув слова, що промовляю.

Не зволікайте просіть благословення священства, коли ви потребуєте духовної сили. ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 1987 року.

ПОСИЛАННЯ

1. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 2:399.
2. Довідник 2: Керування Церквою (2010), 20.11.
3. Див. Leonard J. Arrington and Susan A. Madsen, *Sunbonnet Sisters: True Stories of Mormon Women and Frontier Life* (1984), 105.
4. Joseph A. Young, в *Letters of Brigham Young to His Sons*, ed. Dean C. Jessee (1974), 4.

СВІДЧЕННЯ *ДІЛІМОСЯ НИМ*

“Тримайте свій світоч: щоб він
міг сяяти світові”

(3 Нефій 18:24).

СИЛА МОЛИТВИ

Пол Ванденберге

Співробітник редакції
церковних журналів

Зліва направо:

**Хоселіто, Джоанна,
Роса і Кен зібралися
біля храму в Себу,
Філіппіни.**

*Підлітки з острова
Себу на Філіппінах
розповідають про те, як
отримували відповіді на
свої молитви.*

З десятиків тисяч островів на Землі скупчення 7107 з них утворює островну державу Філіппіни, що знаходиться в Південно-Східній Азії. На Філіппінах часто жартома кажуть, що 7107 островів можна нарахувати лише під час відпливу. Насправді кількість островів зменшується до 7100 під час припливу, коли деякі з них зникають під океанською водою. Тож як молодим жінкам і чоловікам на Філіппінах тримати голову над поверхнею води у бурхливому плінні життя? Вони звертаються в молитві до Небесного Батька.

У нашому житті бувають періоди, коли ми відчуваємо себе самотніми, однак коли пам'ятаємо, що Небесний Батько поруч—завжди готовий вислухати нас і відповісти на молитву,—то це знання нас підтримує, сповнює надією та впевненістю.

Молитва приносить упевненість

Хоселіто Б. розповідає, як йому доручили взяти участь у конкурсі читців, коли йому було 12 років. Учитель попросив його завчити напам'ять текст на 10-ти сторінках, з яким треба було виступити перед сотнями учнів та вчителів. З таким завданням було б нелегко впоратися будь-кому, вже не кажучи про Хоселіто, який взагалі-то боїться сцени.

“Тож найперше, що я зробив—помолився й попросив спрямування, розповідає Хоселіто. Під час молитви я просив, що коли забуду якусь частину тексту, то щоб зміг продовжувати й придумати нові слова, аби моя історія була зв'язною. Після молитви я згадав улюблений вірш з Біблії, зі Старого Завіту. Він знаходиться в Приповістях 3:6 і в ньому сказано: “Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки”.

Хоселіто хвилювався. Але він старанно працював, весь тиждень заучуючи текст. І також він багато молився щодня. Нарешті настав день конкурсу.

Під час привітання учасників, які прозвучали на самому початку, Хоселіто все ще дуже хвилювався. “Але

коли я почав виступати, то все було гаразд, розповідає він. Я робив усе, що міг, і знав, що Бог мені допоможе. Я непокоївся і відчував невпевненість через те, що було так багато учнів, однак Бог відповів на мої молитви”.

Хоселіто не лише зміг запам'ятати весь текст, але і виступив так добре, що став переможцем конкурсу. Хоселіто розповідає: “Молитва це відповідь, коли поруч нікого немає, щоб заспокоїти. Бог завжди біля вас і допомагає”.

Молитва дає силу

Кен Г. змалку зростав у сім'ї активних членів Церкви, тож йому було легко дотримуватися високих норм. Однак коли він навчався у старших класах школи, все ускладнилося, і часом Кен відчував себе відірваним від хорошого впливу своєї сім'ї—особливо в школі.

“Мої шкільні друзі були завжди поруч, хоча вони й не були членами Церкви, розповідає Кен. Ми й досі маємо тісні стосунки. Проблема в тому, що вони почали робити те, що суперечило нормам Церкви”.

Вдома Кену завжди було легко вибирати правду, однак він каже, що коли був у школі, де не було поруч сім'ї, яка допомагала правильно орієнтуватися, він почав приймати хибні рішення. “Думаю, що оскільки робив те, що не відповідає церковним нормам, то на семінарії мені завжди здавалося, що на уроці говорять саме про мене”.

Саме тоді Кен зрозумів, що він хоче змінитися, але він вважав, що йому не вистачить сил зробити це самотужки. “Отже я вирішив помолитися, щоб Бог дав мені силу і сміливість сказати “ні” друзям, коли вони робитимуть щось погане, розповідав він. І я відчував, що Бог відповів на мої молитви. Мені стало легше відмовлятися, коли друзі просили робити щось неправильне чи спокушали мене. Я вже був навчений і знав, що правильно, а що хибно. Але потім, завдяки молитві, я відчув, що маю силу і дар казати “ні” й робити те, що правильно”.

СТОСУНКИ, ЯКІ Я ЛЮБОВНО ПЛЕКАЮ

“Не було й дня, щоб я не спілкувався зі своїм Небесним Батьком через молитву. Це ті стосунки, які я любовно плекаю,—я просто пропав би без них.

Якщо у вас ще немає таких стосунків з вашим Небесним Батьком, я переконую вас: працюйте над досягненням цієї мети. Якщо ви це зробите, то матиме право на Його натхнення і провід у житті”.

Президент Томас С. Монсон, “Стійте на святих місцях”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 84.

Дивіться відео

Щоб побачити відео про Таніну історію (англійською, португальською та іспанською), зайдіть на сайт youth.lds.org і знайдіть відеофільм “Pure and Simple Faith” (Чиста і проста віра) у розділі Youth Theme, 2012.

Кен розповідає, що найважливіше, що він засвоїв завдяки цьому досвіду, це те, що “молитва є ознакою вашого смирення, оскільки ви зізнаєтеся собі, що ви слабкі і що лише Бог може допомогти стати сильними” (див. УЗ 112:10).

Молитва приносить благословення

Іноді нам потрібно щось більше за втіху чи силу; іноді ми потребуємо матеріальних благословень. Таня Д. згадує про такі часи. Її сім'я переживала надзвичайно важкі фінансові труднощі. “Був вечір суботи, а у нас залишалося лише 40 песо [приблизно 1 долар США] на тиждень, і не було ні обіду, ні навіть вугілля, щоб розтопити плиту, розповідала Таня. Мама дала мені список того, що необхідно. А для всього того потрібно було мати 250 песо. Найперше нам потрібно було вугілля, щоб ми могли приготувати обід”. Таня бачила, що грошей на все не вистачає. Потім вона зрозуміла, що у них не буде грошей на автобусний квиток, щоб наступного дня доїхати до церкви. “Я сказала мамі, що у нас не буде грошей на дорогу до церкви. Але у моєї мами велика віра, і вона просто сказала мені: “Бог попіклується про нас”.

“По дорозі в магазин я плакала, бо в мене не було на все грошей, а я не знала, що мені робити”, розповідає Таня. Коли дівчина розгорнула банкноту в 20 песо і поклала її в кишеню, то зробила лише одне, що, на її думку, могло допомогти—вона помолилася. “Я молилася до Небесного Батька, щоб якимось чином Він допоміг нам у нашій нужді”.

Але коли вона дійшла до першого магазину, то побачила, що ціна на вугілля зросла з 5 песо до 20. “Я вагалася, чи купувати мені його, розповідає Таня, але відчувала, як Святий Дух спонукає мене зробити це, тож я купила. Тепер у мене лишилося тільки

20 песо, а купити всього треба було так багато, у тому числі й підгузки для брата і питну воду. Тож я пішла в наступний магазин купувати продукти, але все було надто дорогим. Я поклала руку в кишеню, де лежали мої 20 песо, а в ній було п'ять згорнутих банкнот по 20 песо. Я почала плакати прямо перед власником магазину.

“Зрештою я купила все, що нам було потрібно, розповідала Таня, і в нас було достатньо грошей на проїзд до церкви наступного дня. Коли я прийшла додому, то пішла в кімнату і помолилася Богові, щоб подякувати Йому за надані благословення. Я знаю, що Бог дійсно живий і відповідає на наші молитви, особливо в той час, коли ми найбільше потребуємо Його і щиро молимося. Тоді Він обов'язково відповість на ту молитву”.

Молитви допомагають нам наближатися до Небесного Батька

У той час, як ми можемо не сумніватися, що Небесний Батько чує молитви й відповідає на них, нам необхідно пам'ятати, що не завжди відповідь приходить негайно і не завжди в той спосіб, як би нам хотілося. Відповідь на наші молитви приходить у визначений Богом час.

Кожен з цих підлітків на Філіппінському острові Себу зрозумів, що в хороші й погані часи, коли навколо нас багато людей чи коли ми на самоті, під час припливу чи під час відпливу Небесний Батько завжди поруч. І якщо ми звертаємося до Нього у щирій молитві, Він завжди готовий благословити нас. ■

ОБІЦЯННЯ І МОЛИТВА

Пабло Мірелес Бетс

Чим мене найбільше вражає Книга Мормона—так це великою і вічною переминою, яку викликає в людях навіть до того, як вони стають членами Церкви. Як місіонер у Мексиканській місії Квернавака я на власному досвіді бачив цю значну перемену.

Коли я був на місії вже шість місяців, один із членів філії рекомендував нам з напарником для навчання 20-річну жінку і її сім'ю. Ця молода жінка не була знайома з віруваннями святих останніх днів і ставила нам багато запитань. Знаючи, що Книга Мормона відповідає на запитання душі, ми дали їй книгу і поділилися вмістом у ній обіцанням, яке полягало в тому, що, аби дізнатися про її істинність, треба щиро молитися.

Протягом трьох тижнів вона відвідувала церкву і ми продовжували наші зустрічі. Ми не знали, що вона вже зробила важливий крок: молилася стосовно Книги Мормона. Під час одного з уроків вона розповіла нам про свій досвід. Вона багато розмірковувала над уроками, яких ми навчали, і сама захотіла помолитися. Вона

стала навколішки і запитала Бога, чи істинна Книга Мормона. Спокій, який вона відчула після молитви, спонукав її більше почитати цю книгу. Під час читання вона відчула, як її огортає Дух.

Розповідаючи про цю подію, вона сказала нам: “Я відчула щось особливе, чого ніколи не відчувала раніше. Щось почало заповнювати всю ту порожнечу, яку я відчувала у своєму житті і яку ніщо інше не могло заповнити. Я відчула себе такою щасливою, що розплакалася. Я все ще не могла збагнути свої відчуття, але я знала, що Небесний Батько відповів мені, Він знає мене і Він настільки любить мене, що почув мене і відповів на мою молитву”.

Коли вона розповіла про свій досвід, я відчув величезну радість. Я знав, що в той момент я був на священній землі. Святий Дух підтвердив мені, що її слова були правдою. Її свідчення нагадало мені про велику любов, яку має до нас Небесний Батько; Він любить нас настільки сильно, що дав нам Книгу Мормона як знаряддя, щоб пізнати Його і Його істину. Якщо ми будемо дотримуватися принципів,

Книга Мормона здатна допомогти кожному, хто бажає дізнатися про її істинність.

які знаходяться у Книзі Мормона, наше життя буде змінюватися.

Я й досі пам'ятаю, як закінчився той урок. Сестра запитала нас: “Що буде тепер, коли я вже знаю, що Книга Мормона істинна?”

“Треба охриститися”,— відповіли ми.

Її відповідь була простою, але відображала силу і простоту її свідчення: “Тоді я охрищуся”.

Книга Мормона здатна допомогти нам знайти щастя і спокій. Якщо ми будемо її читати, то набудемо твердої рішучості жити за євангелією Ісуса Христа, як і ця сестра, що мала рішучість наслідувати приклад Спасителя, ввійшовши у води хрищення. ■

Що таке ЩИРЕ СВДЧЕННЯ?

Еліс Александрія Голмс

Скоріш за все, ваше свідчення є сильнішим, ніж ви усвідомлюєте.

Ви сидите на зборах свідчень. Дивлячись, як присутні встають і діляться своїми свідченнями, ви відчуваєте, що також повинні вийти. Але що ви скажете? А якщо, стоячи там, ви почнете плакати? Або *не* почнете плакати? Ви можете навіть засумніватися, чи маєте ви свідчення взагалі. Або, може, ви не впевнені, в чому полягає ваше свідчення. Тут ви знайдете деякі підказки, які допоможуть вам дізнатися, що таке свідчення і що не є свідченням.

Свідчення—це переконання, знання або віра в істину

“Щире свідчення” (Алма 4:19) починається з щирої віри. Ваше свідчення—це духовне підтвердження того, у що ви вірите або про істинність чого ви знаєте (див. УЗ 80:4). Коли ви будете ділитися вашим свідченням, його найбільша сила і найбільший вплив будуть йти від слів *знаю, вірю і свідчу*. Якщо ви можете щиро сказати: “Я знаю, що Книга Мормона істинна”, то ви здатні змінювати життя людей і запрошувати Духа торкатися їхніх [сердець].

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Очікування на дорозі до Дамаску”, Ліягона, трав. 2011, с. 70.

БАЧИТИ ВСЮ КАРТИНУ

“Ті, хто старанно прагне дізнатися про Христа, зрештою, пізнають Його. Вони особисто отримують божественний портрет Господаря, хоча найчастіше він приходить у формі пазла—частинка за частинкою. Можливо, нелегко розпізнати кожну окрему частинку саму по собі—може бути незрозуміло, як вона пов’язана з цілою картиною. Кожна частинка допомагає нам бачити велике полотно трохи краще. Коли, зрештою, вже багато частинок складено разом, ми усвідомлюємо надзвичайну красу всієї картини. Тоді, озираячись на пережите, ми бачимо, що насправді Спаситель приходив до нас—але не видовишно, а тихо, спокійно, майже непомітно”.

Уявіть собі, що ви маєте велику коробку з частинами головоломки, яку було створено саме для вас. За допомогою зображення на коробці ви намагаєтеся скласти цю головоломку. Коли дві частини вашої головоломки складаються разом, ви знаєте, що вони відповідні. Подібним чином діють і свідчення. З набуттям вами духовного досвіду різні складові вашого свідчення починають складатися в одне ціле, і ви здобуваєте віру або знання про певні євангельські істини.

Навіть якщо прямо зараз ви не знаєте, чи все, що стосується Церкви, є істинним, Небесний Батько благословить вас і допоможе вам дізнатися про це, якщо ви маєте праведне бажання пізнати і щиро прагнете навчатися.

Свідчення є особистим

Під час вашої роботи над головоломкою члени сім'ї та друзі можуть періодично допомагати вам у її складанні. Але, зрештою, це ваш унікальний витвір, який

вам належить будувати й оберігати. Іноді ви можете покладатися на віру ваших батьків або друзів, але переживаючи все більше духовних моментів, ви можете сформувати власне свідчення.

Коли ви зростаєте в пізнанні євангелії, для вас важливо розвивати власне свідчення. Так само, як дві людини матимуть різні підходи до складання головоломки—одна може складати за формою, а інша підбиратиме за кольорами,—кожен з нас буде свідчення на основі вірувань та досвіду за своїм унікальним порядком.

МОЛОДЬ—ПРО ШИРЕ СВИДЧЕННЯ

“Іноді найсильніші свідчення схожі на свідчення дітей. Дійсно, найсильніші свідчення це коли ти свідчиш, що Ісус Христос живе, що наш Небесний Батько живе і що Він любить нас”,
—Матіас С., Аргентина

“Я вірю, що важливо мати шире свідчення, тому що тоді ви можете скористатися ним, аби привести інших до євангелії”,
—Квейд Г., Австралія

“Свідчення—це ваш найбільший якір. Не має значення, що відбувається навколо вас, якщо ви маєте міцне свідчення, то зможете долати проблеми з оптимізмом”,
—Зейн В., Каліфорнія, США

“Я думаю, шире свідчення це щось таке, що ти сам пізнав і в що ти справді віриш. Коли ж ти ділишся своїм свідченням, то можеш торкнутися сердець людей і це може зміцнити також і їхні свідчення”,
—Замагомане М., Південна Африка

СВИДЧЕННЯ

Якщо у вас немає ні в чому впевненості, щиро молитесь про скерування та істину. Часто відповіді на молитви приходять несподіваним чином, тож нехай ваші очі і серце будуть відкритими для сприйняття.

Свідчення постійно зростає

Як ви не можете дістати з коробки вже складену головоломку, не доклавши ніяких зусиль до її складання, так і не можете ви й очікувати, що ваше свідчення з'явиться відразу. Істинність євангелії пізнається поступово.

Підтримання міцного свідчення вимагає постійних зусиль. Якщо ви будете продовжувати зміцнювати своє знання про євангелію, Святий Дух благословлятиме ваші зусилля і ваше свідчення продовжуватиме зростати. ■

Чи я ...?

Чи повинен я розповідати якусь історію або випадок із життя, коли ділюся своїм свідченням?

Коли люди приносять свої свідчення, вони часто діляться історіями або особистим досвідом. Це може бути гарним способом описати процес зростання свідчення. Але сама історія не є свідченням. Коротенька, доречна історія може допомогти вам проілюструвати думку, але не забудьте вказати те, як ця історія зміцнила ваше свідчення і які євангельські істини ви пізнали завдяки цьому досвіду.

Свідчення це те, що ви *знаєте* про євангелію, а не те, де ви були або що робили.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: "Свідчення це те, що, як ми знаємо в нашому розумі та наших серцях через свідчення Святого Духа, є істинним (див. УЗ 8:2). Коли ми навчаємо істині, а не повчаємо, спонукаємо або просто ділимося цікавим досвідом, ми запрошуємо Святого Духа підтвердити істинність наших слів"¹.

Також будьте обережні щодо того, чим ви ділитесь. Деякий досвід є надто особистим для вас або інших людей, зокрема, історії про вчинений гріх, покаєння, а також про священні духовні події. Такого роду історіями не слід ділитися прилюдно, окрім випадків, коли ви відчуваєте натхнення це зробити. В такому разі опишіть цей досвід у загальних рисах, зосереджуючи увагу на тому, що ви внаслідок цього пізнали, а не на конкретних деталях самої події.

Чи потрібно мені висловлювати подяку або любов у своєму свідченні?

Хоча висловлювання любові або вдячності під час вашого свідчення і не є недоречними, усе ж ці висловлювання не вважаються свідченням. Суттю свідчення є ваші духовні пізнання стосовно євангелії. Висловлювання любові або вдячності не повинні замінювати свідчення.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: "[У мене] викликає... занепокоєння, що занадто багато свідчень наших членів Церкви залишаються на рівні "я вдячний" і "я люблю" і дуже мало хто здатен сказати зі смиренною, але широкою ясністю: "я знаю"².

Чи потрібно мені плакати або по-іншому виявляти емоції для того, щоб мати щире свідчення?

Багато людей плачуть або виявляють інші емоції, коли діляться свідченням або сильно відчують Дух, але не всі мають однакову емоційну реакцію на відчуття Духа. Коли ви ділитесь

свідченням, вам не слід виявляти емоції так само, як їх виявляють інші люди.

Президент Говард В. Хантер (1907–1995) сказав: "Мене непокоїть, коли сильні емоції або нестримні сльози приймають за присутність Духа. Звичайно, Дух Господа може викликати сильні емоції в людині, в тому числі і сльози, але цей зовнішній прояв не слід плутати із присутністю Самого Духа"³.

Якщо я не впевнений, що маю свідчення, то чи треба мені пробувати ділитися ним?

Багатьом знайоме відчуття, ніби ваше свідчення є недостатньо сильним або вартим того, щоб ним ділитися, але якщо ви будете ділитися своїм свідченням, то дізнаєтеся, яким сильним воно насправді є! Не бійтеся ділитися своїм свідченням. Ви дізнаєтеся, що чим більше ви ним ділитесь, тим більше воно зростає.

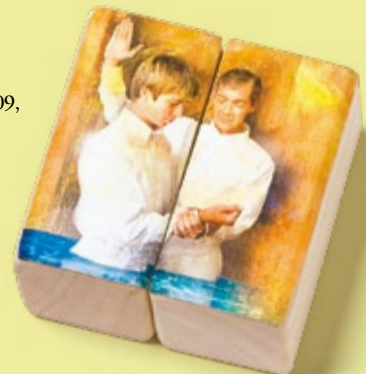
Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав:

"Часто можна почути, як хтось із місіонерів каже: "Як я можу свідчити, якщо не маю свідчення? Як я можу свідчити, що Бог живий, що Ісус є Христос, а євангелія істинна? Якщо у мене немає такого свідчення, то чи буде це чесно?"

О, якби я міг навчити вас цьому одному принципу. *Свідчення знаходять, проголошуючи його!* У певний момент пошуків духовних знань виникає "стрибок віри", як називають це філософи. Це той момент, коли ви підходите до краю світла, робите крок у темряву, щоб побачити, що шлях освітлено усього на крок чи два"⁴.

ПОСИЛАННЯ

1. Девід А. Беднар, "Бути більш старанними і турботливими вдома", *Ліягона*, лист. 2009, с. 19.
2. М. Рассел Баллард, "Чисте свідчення", *Ліягона*, лист. 2004, с. 41.
3. Говард В. Хантер, у *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), сс. 101–102.
4. Бойд К. Пекер, "Пошуки духовного знання", *Ліягона*, січ. 2007, с. 18.

ГРА на публіку

Моє життя було лише грою, доки я не вирішила змінити ролі.

Бріттані Томпсон

Для мене, підлітка, школа була схожою на гру у кіно. Знаєте, як у фільмах негативний герой “сипле” дотепні, гострі репліки і, зрештою, набуває популярності? Я теж цього прагнула. Я намагалася все підпорядкувати собі і стати одним із “крутих” персонажів. Я вдавала, що маю низькі моральні норми, тому що прагнула вразити своїх друзів у школі. Мені подобалося, як усі сміялися, коли я використовувала неприйнятну мову або глузувала з людей.

Мені хотілося стати улюбленою публіки. І я швидко навчилася цього. Я стала постійно розігрувати комедії на заняттях біології, ухитрилась переконати свою волейбольну команду, що була героєм на всіх вечірках—і так руйнувала свою репутацію невинної, наївної дівчини. Я думала: “Не хочу, щоб мої друзі думали, що я—сама праведність!”

Оскільки насправді я не чинила серйозних гріхів, хоча люди думали інакше, я відчайдушно намагалася

переконати себе, що немає нічого поганого в тому, щоб бути грубою. Як же я помилялася! Реальна “кінокартина” мого життя досягла вже моменту, коли я не могла на себе дивитися. Чим популярнішою я ставала, тим менше мені подобався персонаж, який я грала.

Якось двоє моїх подруг говорили про приємну, дружлюбну спортсменку на ім'я Дженніфер, яка не соромилася відстоювати свої вірування. Одна з них, найкрасивіша, найпопулярніша і найрозумніша дівчина серед сьомих класів сказала: “Дженніфер зовсім інша. Мені б таку сміливість, щоб бути вірною своїй церкві, як вона. Вона—єдина людина, яку я знаю, що так живе”. Я була приголомшена.

“Як вона могла сказати щось подібне, навіть не згадуючи про мене?—думала я.—Врешті-решт, це ж моя церква має високі норми!” Я була розлючена, що вона навіть не розглядала мене як гарний приклад. Тоді, раптом, я відчула себе

ніби сиджу на першому ряду кіно-театру, де іде фільм про моє життя.

Я почала розуміти, яким поганим прикладом була для своїх друзів. Хто ж, дивлячись на мене, подумав: “Я б теж хотіла бути такою сміливою та особливою, як вона”? Я відчувала огиду до того, ким стала.

Зміна мого характеру та репутації була тривалим процесом, я й досі стримую себе, щоб не бовкнути якихось образ, аби догодити публіці. Та я зрозуміла, що можу смішити друзів, не ображаючи чийхось почуттів, і я можу вийти з класу, коли чую грубий жарт, і не бути осміяною. Не потрібно бути поганою, щоб мати багато друзів. Я змінила своє ставлення і поведінку, тому що бути в гармонії з моїми віруваннями набагато приємніше, ніж намагатися приховати те, ким я є. ■

Вияв доброти

“Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас” (Лука 6:27).

Дебора Мор

Ґрунтується на справжніх подіях

“Карсон сьогодні прийшов”, сказала мама Джеймса, вказуючи на хлопчика в коридорі біля класу Початкового товариства.

Джеймс аж зойкнув. На Карсоні були джинси та стара сорочка. Джеймс знав, що його мама і тато ніколи б не дозволили йому одягти в церкву щось подібне, як не дозволили б і робити багато іншого, що робив Карсон.

Минулого тижня у школі Карсона вигнали з уроку за неповажні репліки на адресу вчителя. Він завжди сміявся з того, як одягався Джеймс, і допікав йому за те, що він був найнижчим хлопцем у школі.

“А якщо він кричатиме на сестру Уїн або почне битися?” запитав Джеймс.

“Я впевнена, що все буде добре, сказала мама. Карсон ще ніколи не був у церкві, і він, мабуть, хвилюється”.

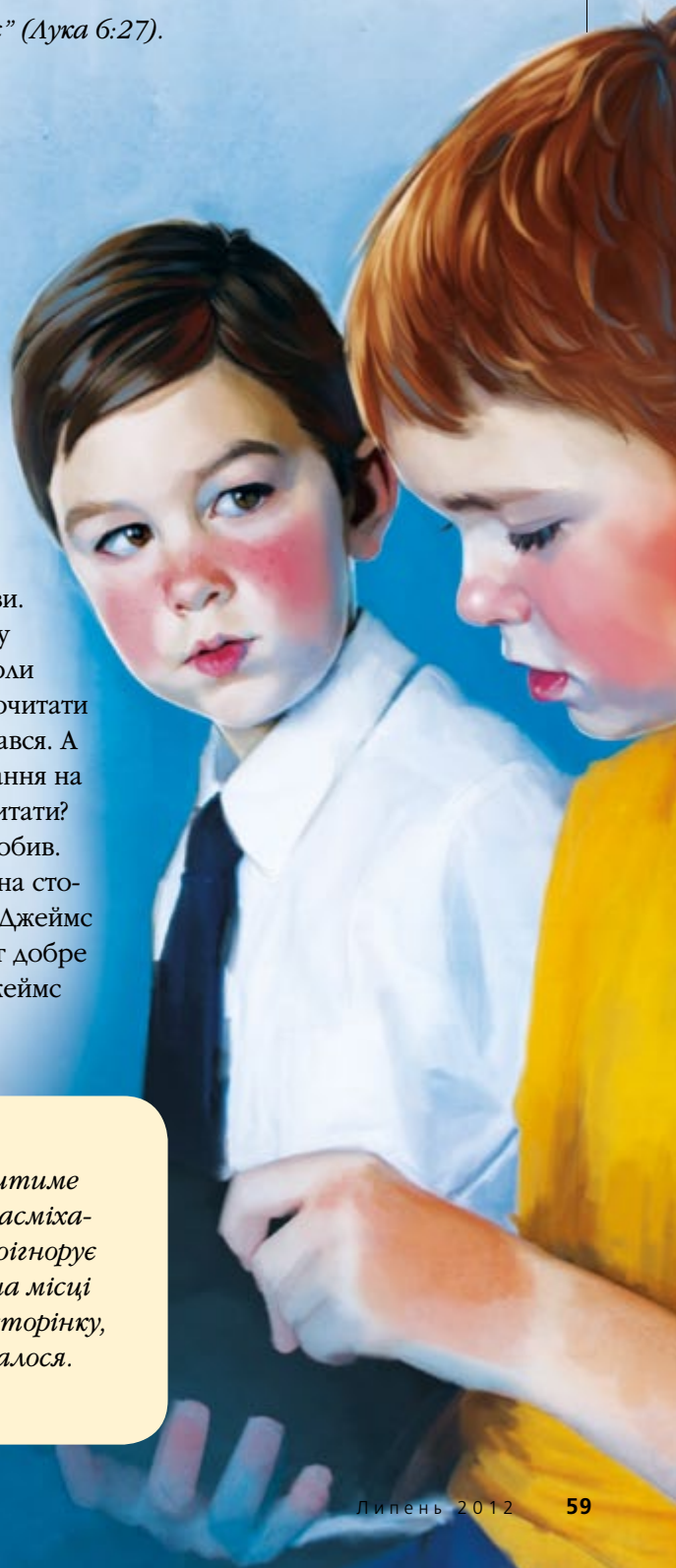
Коли розпочалося заняття, сестра Уїн запитала, хто приніс з собою Писання. Джеймс підняв руку разом з рештою класу, а Карсон похитав головою. Здавалося,

йому було соромно, і це здивувало Джеймса. Коли Карсон не виконував домашнього завдання, він, як правило, віджартовувався. І Джеймс усе більше почав міркувати про те, як відчуває себе людина, що вперше прийшла до незнайомої церкви.

Сестра Уїн дала Карсону свій примірник Писань. Коли настала черга Карсона прочитати уривок, Джеймс захвилювався. А якщо Карсон жбурне Писання на підлогу або відмовиться читати?

Але Карсон цього не зробив. Він уп'явся очима в слова на сторінці і насупився. За мить Джеймс зрозумів, що Карсон не міг добре читати. Раніше у школі Джеймс цього ніколи не помічав.

Як ти думаєш, що робитиме Джеймс? Чи буде він насміхатися з Карсона? Чи проігнорує його? Що б ти зробив на місці Джеймса? Перегорни сторінку, щоб дізнатися, що сталося.

Джеймс нахилився до Карсона і прошепотів: "Істинно".

Карсон був здивований, але повторив слово і продовжив читати вірш. Коли йому було важко прочитати якесь слово, Джеймс йому допомагав. Прочитавши свій вірш, Карсон подивився на Джеймса і злегка кивнув головою.

Джеймс не знав, чи зміниться щось у школі

після цього. Дивно, але він цим і не переймався. Він почувався добре, знаючи, що допоміг хлопчику, який завжди погано до нього ставився; і ніхто не міг відняти це почуття. ■

Якось ми з друзями грали у гру на спортивному майданчику, і до нас підійшла дівчинка. Всі знали,

що вона задиралася до дітей і була не дуже привітною. Вона почала змінювати правила гри, і я сказала: "Ти можеш грати як хочеш, а ми будемо грати так, як ми хочемо". Вона здавалася скривдженою і пішла геть. Потім я подумала про те, що сказала цій дівчинці. Я знала, що образила її почуття. Тоді я пішла за нею і сказала: "Пробач. Я не мала на увазі, що ти не можеш з нами грати". Вона сказала, що це нічого. Та дівчинка і я, можливо, і не станемо друзями, але я гадаю, що зробила те, що хотів від мене Ісус, і виявила до неї доброту.

Реген К., 9 років, шт. Юта, США

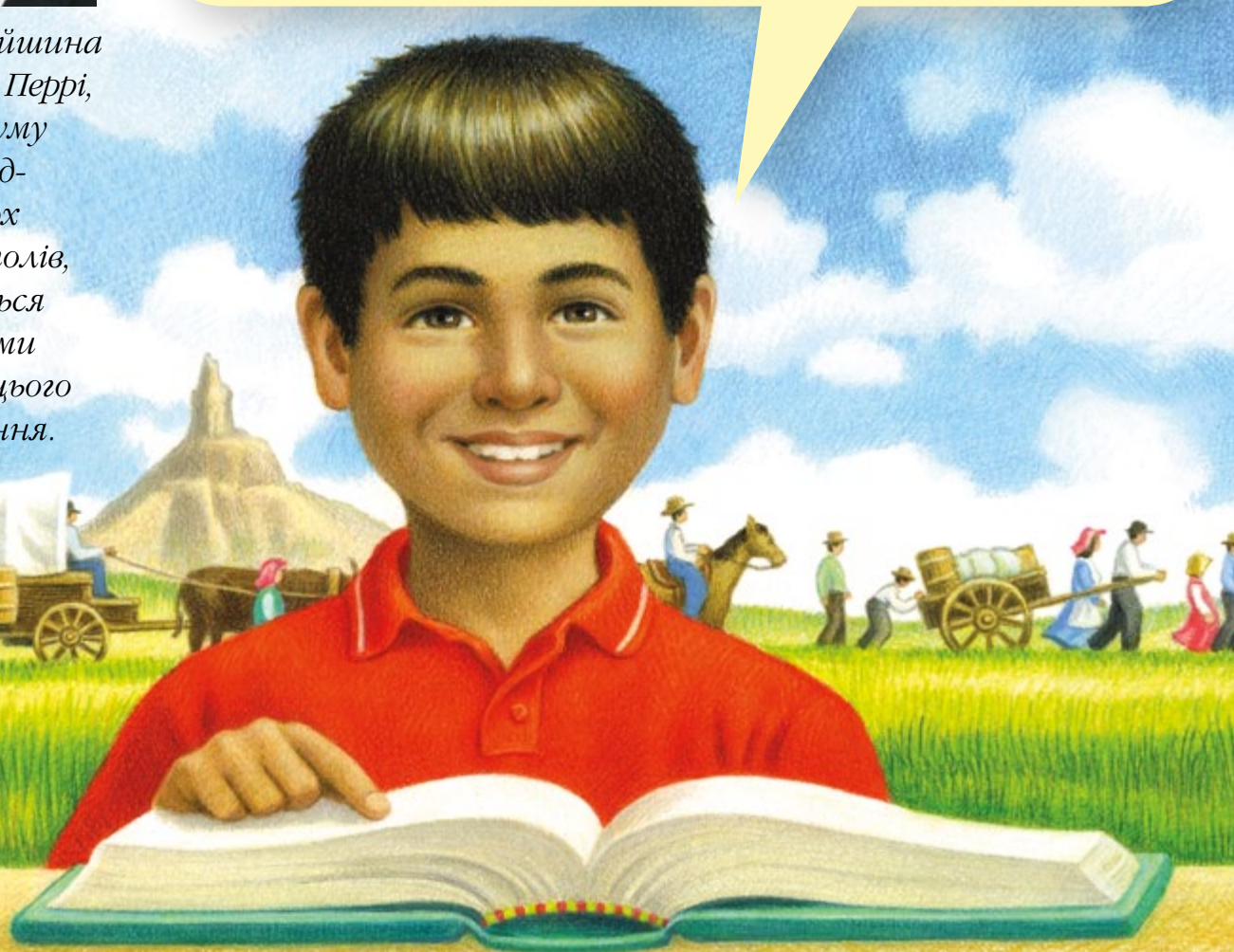
ЯКИМИ ТРЕБА БУТИ

*Старійшина
Л. Том Перрі,
з Кворуму
Дванад-
цятьох
Апостолів,
ділиться
думками
щодо цього
питання.*

Ранні піонери жили так давно. Чого я можу від них навчитися?

24 липня ми святкуємо при-
буття піонерів у Долину
Солоного озера.

Вони полишили все—свої доми,
свою справу, свої ферми і навіть
своїх дорогих членів сім'ї,—щоб
вирушити у пустиню.

Піонери танцювали і співали

під час переходу через рівнини.
Так вони підтримували в собі під-
несений дух перед лицем надзви-
чайних труднощів.

З міцною вірою в Бога і своїх
провідників вони взялися до ро-
боти, щоб створити красиві посе-
лення у тіні гір.

Який же фундамент заклали
для нас ті благородні піонери
своїм дивовижним спадком
віри, мужності та цілісності! ■

*Узято з "Оглядатися на минуле,
йдучи у майбутнє", Лягона, лист. 2009,
с. 73; "A Meaningful Celebration", Ensign,
Nov. 1987, 70, 72.*

Створення історії

Чед Е. Фарес

Співробітник редакції церковних журналів

Сома, Ецтер і Ката Б. живуть у Будапешті, Угорщина, місті історичних палаців, королівських династій та прекрасних витворів мистецтва й

архітектури. Хоча діти вивчають історію свого міста у школі, вони також цікавляться й іншим різном видом історії—історією Церкви.

“Мені подобається дізнаватися,

як Джозеф Сміт молився і йому явилися Небесний Батько та Ісус”, говорить 7-річна Ецтер.

Сома, якій 10 років, любить читати про Алму молодшого. “Спочатку він був поганим, але мені подобається, як потім він захотів стати хорошим”.

Небагато людей у Будапешті знають про Джозефа Сміта або Алму молодшого, але Сома, Ецтер та Ката, якій 5 років, сподіваються, що якщо вони будуть показувати гарний приклад і вибирати правильно, то більше угорців дізнаються про Церкву. ■

ФОТОГРАФІЇ ЧЕДА Е. ФАРЕСА; ФОТОГРАФІЯ КАРТИ ТОМАСА С. ЧАЙЛДА

Малювання—улюблений шкільний предмет Ецтер.

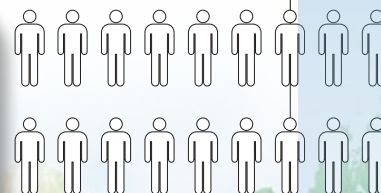

Книгу Мормона було видано угорською мовою в 1991 році.

Сомі подобається їздити на велосипеді біля свого дому.

Приблизно один з кожних 2200 людей в Угорщині є членом Церкви.

Фрайберзький храм, Німеччина, є найближчим храмом до Будапешта. Він знаходиться на відстані 350 миль (560 км).

Фрайберзький храм, Німеччина

НІМЕЧЧИНА

УГОРЩИНА

чорне море

Середземне море

Я вибираю правду, живучи за **Євангелськими принципами**

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Чи можете ви уявити, що їдете на місію і не знаєте, коли повернетеся до своєї сім'ї? Що б ви відчували? Як би ви готувалися?

Чотири сини царя Мосії—Аммон, Аарон, Омнер і Гімній та їхній друг Алма відправилися на місію, яка тривала 14 років. Кожен із синів Мосії міг стати царем їхньої країни, але вони пішли за закликом своїх сердець. Сини Мосії та Алма стали наверненими до євангелії Ісуса Христа, і вони бажали поділитися євангелією

з ламанійцями, своїми ворогами.

Ці молоді чоловіки знали, що не можуть виконати свою місію без сили Бога. В Алма 17:2–3 пояснюється, як вони здобули цю силу: “Вони вивчали писання старанно, щоб вони могли знати слово Бога. ... Вони багато віддавалися молитві і посту; тому вони мали дух пророцтва і дух одкровення, і коли вони вчили, вони вчили з силою і владою від Бога”.

Піст і молитва допомогли цим молодим чоловікам отримати благословення від Бога. Ви, так само

як Алма і сини Мосії, можете поститися і молитися, аби підготуватися до отримання благословень, які має для вас Небесний Батько. ■

Пісня і Писання

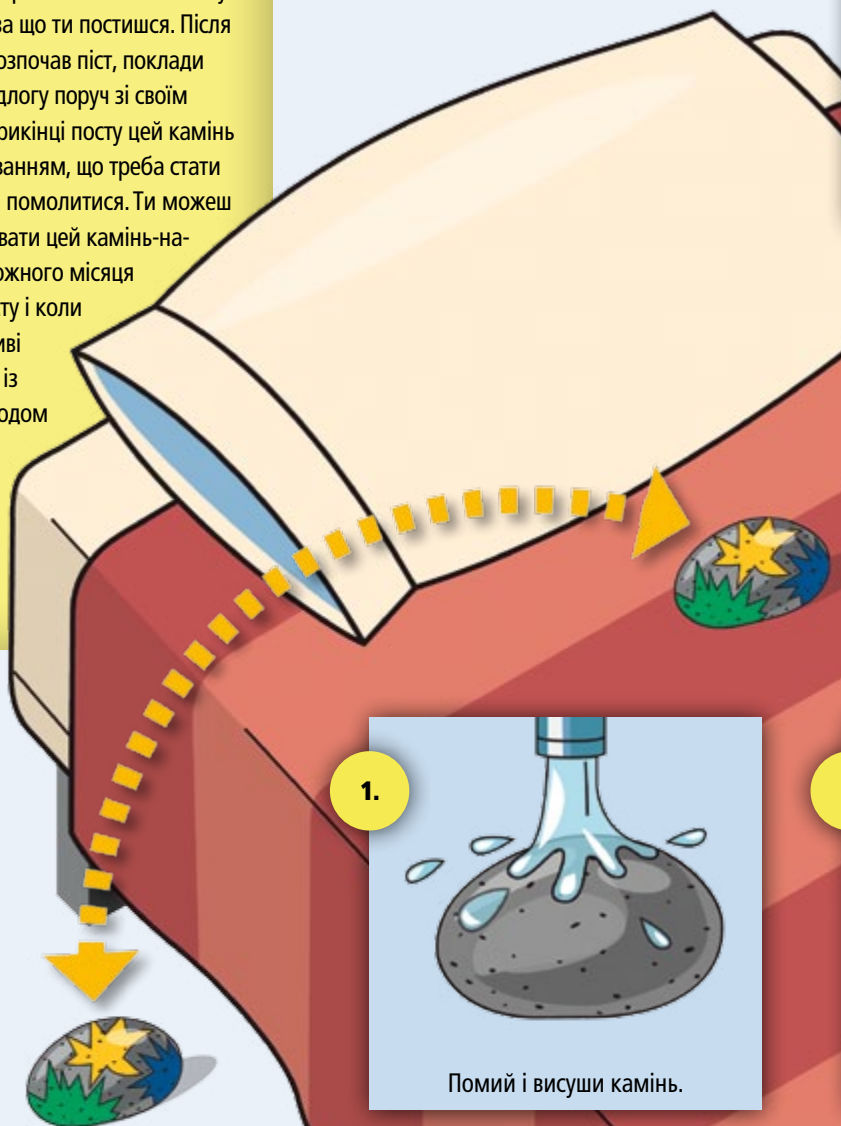
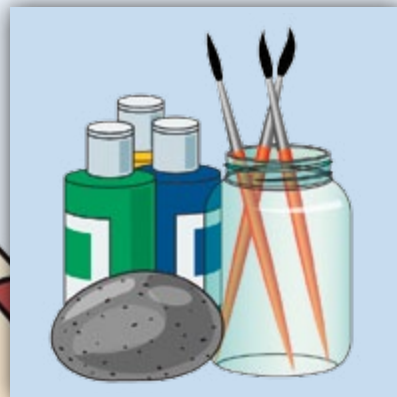
- “Мудрець і глупак”, *Збірник дитячих пісень*, с. 132.
- 1 Нефій 3:16

Зроби сам

Поклади розфарбований камінь на своє ліжко як нагадування, що треба помолитися і розповісти Небесному Батькові те, за що ти постишся. Після того, як ти розпочав піст, поклади камінь на підлогу поруч зі своїм ліжком. Наприкінці посту цей камінь буде нагадуванням, що треба стати навколішки і помолитися. Ти можеш використовувати цей камінь-нагадування кожного місяця в неділю посту і коли маєш особливі пости разом із сім'єю, приходом або філією.

Тобі потрібні:

один гладенький камінь або буличник
акрилова фарба або кольорові фломастери
пензлик

1.

Помий і висуши камінь.

2.

Видави трохи фарби на паперову тарілку або аркуш.

3.

Розмалюй камінь пензликом або фломастерами. Напиши на ньому своє ім'я або намалюй якісь узорі чи фігурки.

4.

Дай фарбі повністю висохнути і поклади камінь собі на ліжко.

Час ВП: Молитва й піст

У колі сім'ї обговоріть важливість молитви до і після посту. Коли наступного разу ваша сім'я буде поститися, поговоріть про мету посту. Розпочніть піст молитвою і розмовою з Небесним Батьком про те, чому ви постилися.

СВІДЧЕННЯ Томаса

“Я, Господь, даю вам свідчення про істинність” (УЗ 67:4).

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів
Грунтується на справжніх подіях

Це був домашній сімейний вечір, і у кожного було своє завдання. Мама була ведучою. Тато проводив урок. Діти відповідали за молитву, гімн і гру—всі, окрім Томаса. Цього тижня була черга Томаса ділитися

своїм свідченням, і він був трохи збентеженим.

Раніше Томас уже ділився своїм свідченням, але це було давно, і він не міг точно пригадати, що ж йому треба казати. Тому, коли проспівали вступний гімн і сказали молитву, Томас насупився.

“Твоя черга”, нагадала йому мама.

Томас подивився на вічнозелене дерево за вікном, сподіваючись, що воно якимось чином підкаже йому, що робити.

Тато сидів поруч з Томасом і запитав його, що сталося.

—Я не знаю, що таке свідчення,—тихо сказав Томас.

—То я тобі підкажу,—сказав тато. —Це коли ти розповідаєш

нам про те, що, як ти знаєш, є істинним, або про те, у що ти віриш. Ти можеш сказати, як тобі подобається вивчати Писання: що це завжди допомагає тобі відчувати Дух.

Але Томас почувався неготовим. Усі в очікуванні дивилися на нього. Він похитав головою: “Я не можу. Я не знаю, що це таке”.

Тато погладив Томаса по руці: “Нічого. Зробиш це іншого разу”.

Пізніше того ж вечора Томас сидів у ліжку і тримав свою Книгу Мормона. Тато був правий—читання Писань завжди *покрещувало* його настрій. Він намагався щодня читати по одному розділу, але почалися дуже довгі розділи. Він відкрив Писання на 1 Нефій 17.

“Це довгий розділ!” —прошепотів Томас. Він промовив коротку молитву до Небесного Батька з проханням про допомогу. Згодом він був вражений, як швидко пройшов час.

Якраз перед тим, як Томас збирався вимкнути світло, зайшов тато сказати на добраніч.

—Знаєш що, тату?

—Що, друже?

—Я не читав Писання весь тиждень, тому що почалися надто довгі розділи. Але сьогодні мені хотілося почитати, то ж я допоміг. Мені здалося, що я прочитав увесь розділ за п'ять хвилин. Молитва мені допомогла.

—Томасе, ти знаєш, що ти щойно сказав? —запитав тато,

усміхаючись. —Ти поділився своїм свідченням!

—Справді?— спитав Томас. —Що ти маєш на увазі?

—Коли ти говорив про молитву і те, як вона тобі допомогла,—це і є свідченням про молитву.

Томас від здивування відкрив рот. Він згадував про всі випадки, коли люди навчали його про те, що таке свідчення. Він зрозумів, що *поділився* свідченням!

Томас почувався так добре, що йому хотілося сміятися. Він обійняв тата.

—Я свідчив! —сказав Томас.

—Тату, можна я поділюся своїм свідченням наступного тижня на домашньому сімейному вечорі? Я знаю, що це не моя черга, але мені б хотілося сказати про молитву.

—Думаю, це прекрасна ідея,—сказав тато.

Коли тато вийшов з кімнати, Томас почав думати про все, що сталося того дня. Він був вдячний за сім'ю, Писання, молитву і багато іншого. І саме в той момент він був найбільш вдячний за свідчення. Він знав, як поділитися ним і що воно таке. ■

“Ви пізнаєте, що коли ділитесь своїм свідченням, воно стає сильнішим”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “The Importance of Receiving a Personal Testimony”, *Ensign*, Nov. 1994, 22.

Зростаюче свідчення

Свідчення схожі на прекрасні рослини. Вони ростуть помаленьку і вимагають турботи і захисту. Дотримуйтеся поданих нижче вказівок, щоб зробити цю рослину здоровою і сяючою.

Коли ви знаєте про істинність чогось, то маєте свідчення про цю істину. Святий Дух допомагає вам зрозуміти істину розумом і дарує серцю почуття миру, щастя, світла або тепла. Щоразу, коли будете читати по одному твердженню і знати, що воно є істинним, розфарбовуйте по одній квітці на цій сторінці.

- Бог є моїм люблячим Небесним Батьком.
- Небесний Батько чує мої молитви й відповідає на них.
- Завдяки Спокуті Ісуса Христа я знову зможу жити з Небесним Батьком.
- Джозеф Сміт відновив євангелію на землі.
- Ми маємо пророка на землі сьогодні.
- Писання навчають мене того, що Небесний Батько хоче, аби я знав.

Так само, як рослина росте, якщо отримує воду і сонячне світло, ваше свідчення зміцнюється, коли ви робите правильний вибір. Нижче подані приклади того, як ви можете зміцнити своє свідчення. Щоразу, коли протягом цього місяця ви будете виконувати щось для зростання свого свідчення, зафарбовуйте по листочку на цій сторінці.

- Молитися Небесному Батькові.
- Поділитися своїм свідченням на домашньому сімейному вечорі або під час виступу в Початковому товаристві.
- Читати Писання.
- Слухати і навчатися під час занять Початкового товариства та причасних зборів.
- Записати своє свідчення у щоденник.
- Виявляти доброту до людей.
- Читати, що говорили про свідчення пророки. (Ви можете почати зі статті “Істинна Церква” президента Генрі Б. Айрінга в *Ліягоні* за березень 2009 року). ■

Наша сторінка

Аліна А., 7 років, Україна

Моя сім'я, Лукас О.,
5 років, Бразилія

Храм, Шерріян П.,
10 років, Самоа

Юджину Ю., 12 років, з Малайзії, подобається грати в китайські шахи зі своїм дідусем. Йому також подобається у вільний час грати з друзями в баскетбол і бадмінтон. Він любить заводити нових друзів і слухати китайські пісні.

МИ ЗНАЄМО, ВІН ЖИВЕ І ЛЮБИТЬ НАС

Кожного вечора ми разом з батьками читаємо Писання і вивчаємо учення Ісуса Христа. Коли ми чуємо, як провідники Церкви виступають на конференціях і цитують історії з Писань, ми впізнаємо ці вчення, тому що вивчали їх в нашій сім'ї. Ми розуміємо важливість щоденного вивчення Писань. Ми знаємо, що є дітьми Небесного Батька, що Він живе, і що Він і Ісус Христос люблять нас.

Томас А., 8 років; Аарон А., 6 років; та
Сесілія А., 10 років, Аргентина

МЕНІ ПОДОБАЄТЬСЯ СТАВИТИ ЦІЛІ

Я зробила подушку із зображенням Ісуса Христа, тому що це було однією з моїх цілей. Я радію, що була охрищена. Мені подобається вести записничок, де я можу вказувати свої цілі. Мені подобається щось робити, і я спостерігаю за своєю мамою й завжди роблю те, що робить вона.

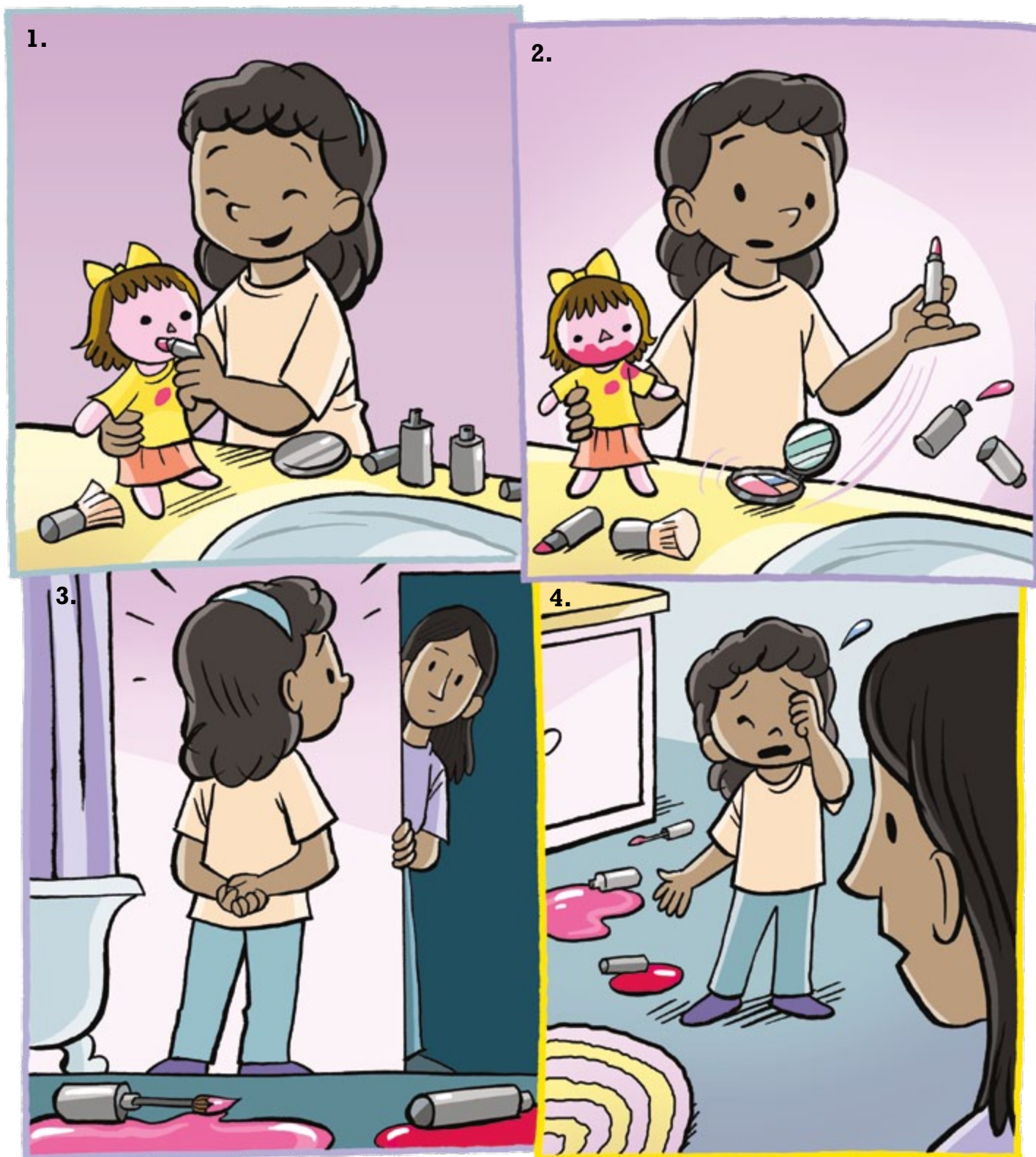
Міріам С., 8 років, Мексика

Помилка Келсі

Джейн Мак-Брайд Чоейт
Грунтується на справжніх подіях

“Ми віримо, що повинні бути чесними (Уложення віри 1:13).”

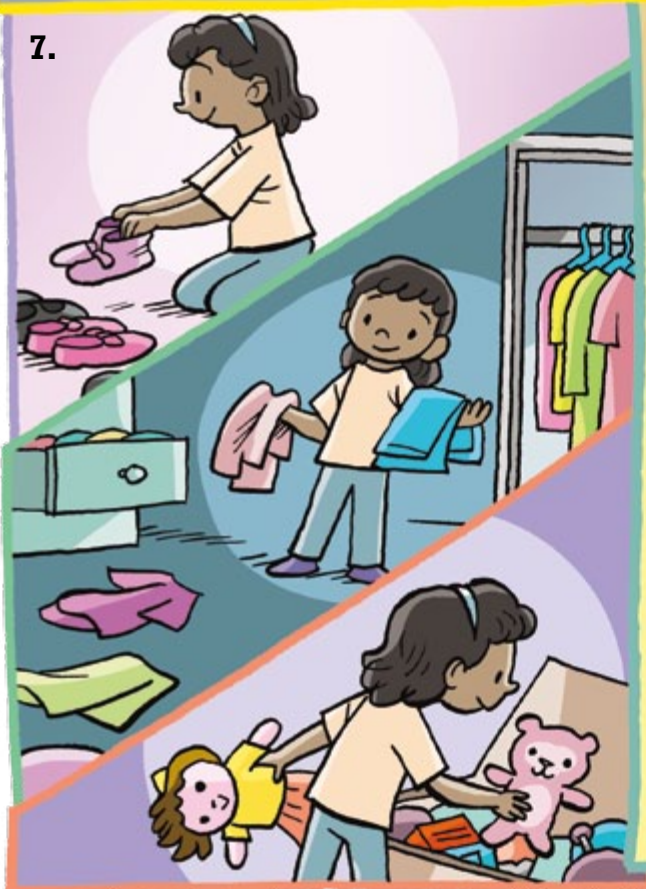
5.

6.

7.

8.

ВЧИТИСЯ НА ПОМИЛКАХ

Дарсі Дженсен

Іноді ми робимо помилки, як це було з Келсі. Якщо ми помилися, то можемо виправитися. Розгляньте малюнки на цій сторінці. У кожній колонці обведіть кружечком малюнок, що відрізняється від інших.

1. Визнайте, що зробили щось не так.

2. Скажіть: "Вибач мені" і попросіть прощення.

3. Пообіцяйте більше цього не робити.

4. Намагайтеся виправити свою помилку.

Я МОЖУ БУТИ ЧЕСНИМ

Дитина на цьому малюнку демонструє чесність. Спробуйте знайти м'яч, свічку, мобільний телефон, годинник, печиво, собаку, ляльку, пір'їну, олівець, шматок торта, Писання і ложку.

Нові президенти місій, яких було покликано служити

На початку цього року Церква оголосила імена 110 нових президентів місій. Більшість з них розпочнуть своє дво- чи трирічне служіння зі своїми дружинами вже цього місяця.

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Австралія, Аделаїда	Бредлі Д. Картер
Австралія, Перт	Р. Брюс Ліндсі
Австралія, Сідней	Філіп Ф. Хоуес
Айдахо, Покателло	Мервін Т. Брінкерхофф
Англія, Бірмінгем	Р. Крейг Расмуссен
Англія, Лондон	Девід Дж. Джордан
Англія, Лондон, Південна	Роджер С. Міллер
Аргентина, Байя-Бланка	Мануель Паррено
Аргентина, Неукен	Пол Р. Лавлл
Бельгія/Нідерланди	Елден С. Робінсон
Болгарія, Софія	Майкл С. Уїлстед
Бразилія, Белем	Хосе С. Сісі
Бразилія, Белу-Оризонті	Паскуаль Ф. Фортунато
Бразилія, Кампінас	Карлос Е. Перротті
Бразилія, Куяба	Кіт Р. Ребер
Бразилія, Порту-Алегрі, Південна	Пальменьйо С. Кастро
Бразилія, Порту-Алегрі, Північна	Д. Лейн Райт
Бразилія, Сальвадор, Південна	Марсело Андреццо
Бразилія, Сан-Паулу, Східна	Рональд А. Феррін
Бразилія, Тересіна	Альвасір Л. Сідшлаг
Вануату, Порт-Віла	Ларрі Е. Бревер
Вашингтон, округа Колумбія, Південна	Метью Л. Ріггс
Вашингтон, Спокан	Дональд Е. Маллен
Венесуела, Барселона	Хуан С. Хасін
Венесуела, Маракаїбо	Хуан Ф. Зоррілла
Гаїті, Порт-о-Пренс	Хуберменн Б'єн-Айме
Гана, Кумасі	Леон А. Холмс
Гондурас, Комаюгуела	Кандідо Фортуну
Греція, Афіни	Ерік Б. Фрістоун
Данія, Копенгаген	Шон Д. Седерхольм

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Демократична Республіка Конго, Лубумбаши	Філіп У. Мак-Муллін
Джорджія, Атланта	Джон Р. Хардінг
Домініканська Республіка, Сантьяго	Джон Дуглас
Зімбабве, Хараре	Брайсон С. Кук
Іллінойс, Чикаго	Джеррі Д. Фенн
Індія, Нью-Делі	Пітер Е. Секлі
Іспанія, Барселона	Марк Л. Пейс
Іспанія, Мадрид	Скотт Т. Джексон
Каліфорнія, Окленд/Сан-Франциско	Девід Н Уейдмен
Каліфорнія, Санта-Роса	Рене Р. Альба
Каліфорнія, Сан-Фернандо	Кеннет Т. Холл
Камбоджа, Пномпень	Девід С. Мун
Канада, Вінніпег	Керк М. Томас
Канада, Галіфакс	Брайан Левітт
Канада, Калгарі	Говард Ніколас
Китай, Гонконг	Вел Д. Хоукс
Колумбія, Богота, Південна	Летвін Лозано
Колумбія, Богота, Північна	Марк Ф. Енделін
Колумбія, Медельїн	Роберто О. Пітарч
Корея, Сеул	Брент Дж. Крістенсен
Коста-Ріка, Сан-Хосе	Чед Р. Уїлкінсон
Мадагаскар, Антананаріву	Девід Р. Адамс
Малага, Іспанія	Монте М. Дір молодший
Массачусетс, Бостон	Даніел У. Пекерд
Мексика, Гвадалахара	Г. Уеслі Уегнер
Мексика, Гвадалахара, Східна	Луїс Ф. Камарільйо
Мексика, Ермосільйо	Альберто Е. Ернандес
Мексика, Куернавака	Брюс С. Каш
Мексика, Мехіко, Південна	Роберто Валадес
Мексика, Монтеррей, Західна	Едвард М. Свепп
Мексика, Пуебла, Північна	Ральф Н. Крістенсен
Мексика, Тампіко	Ральф Б. Джордан III
Мексика, Халапа	Пауло Лопес

Новостворені місії

З метою кращого задоволення потреб, які постійно змінюються, Церква, на основі наявних ресурсів, створила вісім нових місій, а деякі сусідні місії об'єднала.

Місія Колумбія, Меделлін створюється шляхом розділення місій Колумбія Барранквілла та Колумбія, Калі.

Місія Гана, Кумасі створюється шляхом розділення місій Гана, Аккра та Гана, Кейп-Кост.

Місія Мексика, Халапа створюється шляхом розділення місії Мексика Веракрус.

Місія Мексика Пуебла розділюється, щоб створити **місії Мексика Пуебла, Північна і Мексика Пуебла, Південна**.

Місія Вануату, Порт-Віла створюється шляхом розділення місій Папуа-Нова Гвінея, Порт-Морсбі і Фіджі, Сува.

Місії **Юта, Солт-Лейк-Сіті, Західна** та **Юта, Солт-Лейк-Сіті, Центральна** створюються шляхом реорганізації місій Юта, Солт-Лейк-Сіті; Юта Солт-Лейк-Сіті, Південна та Юта, Огден.

Місія Невадо, Рено створюється шляхом реорганізації місій Невада, Лас-Вегас та Невада, Лас-Вегас, Західна.

Московська Західна Російська місія розформовується з входженням в Балтійську, Новосибірську Російську і Московську Російську місії.

Зміни набудуть чинності в липні, коли відбудеться зміна керівництва місій. На даний час кількість місій у світі становить 347.

Щоб подивитися місцезнаходження новостворених місій, завітайте на сайт ldschurchnews.com/articles/62067/New-missions-created.html ■

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Меріленд, Балтімор	Марк Л. Річардс
Міссісіпі, Джексон	Марк Дж. Мак-Донау
Мозамбік, Мапуту	Пауло В. Кретлі
Монтана, Біллінгс	Кріс Дж Мехем
Небраска, Омаха	Майкл Д. Уестон
Невада, Рено	Девід Н. Хермансен
Нігерія, Калібар	Джон Е. Косін
Німеччина, Берлін	Генрі В. Козак
Норвегія, Осло	Дон А. Еванс
Нью-Йорк, Нью-Йорк, Південна	Кевін Е. Калдервуд
Нью-Йорк, Нью-Йорк, Північна	Томас Б. Морган
Нью-Йорк, Утіка	Джозеф Б. Віртлін молодший
Нью-Мексико, Фармінгтон	Дойл Л. Бетт
Огайо, Клівленд	Майкл Л. Веллінге
Оклахома, Талса	Скотт К. Шамвей
Острови Вест-Індія	Деніел С. Мер II
Папуа—Нова Гвінея, Порт-Морсбі	Суліаші Веа Кауфусі
Парагвай, Асунсьйон	П. Девід Агаццані
Перу, Ліма, Південна	Сін Дуглас
Перу, Ліма, Центральна	Алан М. Борг
Перу, Піура	Чед А. Роулі
Південна Дакота, Рапід-Сіті	Куртіс Е. Андерсон
Північна Кароліна, Рейлі	Марк А. Бернхазель
Північна Кароліна, Шерлотт	Рональд Л. Крейвен

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Португалія, Лісабон	Стівен Л. Флукігер
Росія, Владивосток	Грегори С. Брінтон
Росія, Ростов-на-Дону	Уільям Х. Проус
Сингапур	Бредлі С. Мейнс
Таїланд, Бангкок	Девід М. Сеньйор
Тайвань, Тайбей	Девід О. Дей
Техас, Х'юстон, Південна	Брайан К. Ештон
Угорщина, Будапешт	Лоуелл В. Сміт
Україна, Дніпропетровськ	Дж. Роберт ван Бругген
Уругвай, Монтевідео	Девід К. Армстронг
Філіппіни, Багіо	Уільям Дж. Моунхен
Філіппіни, Баколод	Марло О. Лопес
Філіппіни, Лаоаг	Джуліус Джона Ф. Берріентос
Франція, Ліон	Блейк М. Ромні
Чилі, Вілья-дель-Мар	Фредеріко М. Кенлайн
Чилі, Сантьяго, Східна	Девід Л. Райт
Шотландія/Ірландія	Ален Х. Браун
Юта, Огден	Моріс Д. Хайерс молодший
Юта, Прово	Джон А. Мак-К'юн
Юта, Солт-Лейк-Сіті, Центральна	Річард У. Моффет
Юта, Солт-Лейк-Сіті, Західна	Ерл С. Свейн
Японія, Токіо	Л. Тодд Бадж
Японія, Фукуока	С. Семюел Густафсон

Старійшина Даллін Х. Оукс та його дружина, Крістен, яка служила на місії в Сендаї, оцінюють, як йде в Японії відновлення після страшних цунамі та землетрусу, що сталися у березні 2011 р.

Старійшина Оукс в Японії через рік після землетрусу

Приблизно через рік після землетрусу, що призвів до цунамі і вразив Японію, старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, і старійшина Дональд Л. Холлстром, з президентства сімдесятиріччя, відвідали цю країну і передали послання надії та любові.

Упродовж 12 днів лютого старійшина Оукс і старійшина Холлстром, у супроводі своїх дружин, Крістен Оукс та Дайєн Холлстром, подорожували по всій Північноазійській території, зупиняючись у Кумамото, Нагасакі, Сендаї та Токіо, а також у багатьох прибережних містах у місцевості Тохоку.

У статті, що була надрукована в *Church News*, старійшина Оукс назвав одну з причин цієї поїздки: “Ми прагнули дати втішення, яке так потрібне після страшного стихійного лиха й цунамі, що

сталися саме рік тому, а також навчати й свідчити, як ми завжди це робимо, коли зустрічаємося з місіонерами й членами Церкви”.

Старійшина Оукс та інші церковні провідники зустрілися з японськими святими останніх днів, місіонерами та іншими людьми й закликали їх “знайти шлях, щоб дати Господу освятити [їхні] страждання [їм] на користь”.

Щоб прочитати про служіння інших церковних провідників по всьому світу, у т.ч. старійшини М. Рассела Балларда в Бразилії, старійшини Джеффри Р. Холланда у Західній Африці, старійшини Девіда А. Беднара на островах у Карибському морі, старійшини Квентіна Л. Кука в Австралії та Новій Зеландії, старійшини Д. Тодда Крістофферсона у Центральній Європі та старійшини Ніла Л. Андерсена в Бразилії, зайдіть на веб-сайти news.lds.org і prophets.lds.org. ■

Церква просить своїх членів зрозуміти політику Церкви стосовно сімейної історії

Сара Джейн Уівер

Помічник редактора газети *Church News*

Провідники Церкви просять святих останніх днів вивчити і краще зрозуміти політику Церкви стосовно сімейної історії і подання імен для виконання храмових обрядів.

Умови користування веб-сайтом NewFamilySearch.org були визначені, виходячи з “міркувань здорового глузду, доктрини й поваги”,—сказав Денніс С. Брімхолл, виконавчий директор церковного відділу сімейної історії.

Ці умови є простими і чітко зрозумілими. “Користувачі не повинні подавати у храм для виконання вікарних обрядів імена людей, які не мають з ними родинних зв’язків, у т.ч. імена знаменитостей чи відомих людей або імена, зібрані без дозволу родичів померлих осіб”,—ось умова, яку всі користувачі повинні приймати кожного разу, коли вони реєструються на сайті.

Наголошення на цих вказівках, які також викладені у церковному *Довіднику 2*, доводиться робити через нещодавні порушення політики Церкви стосовно хрищення за померлих.

“Серед іншого ми повинні пам’ятати, що дослідження нашого родоводу та підготовка імен для виконання храмової роботи є, дійсно, відповідальністю, але також і привілеєм,—сказав брат Брімхолл.—Цей привілей поширюється на членів Церкви тими, хто тримає ключі до цієї роботи. Ключі до цієї роботи тримає Перше Президентство Церкви”.

Провідники Церкви просять її членів, які подають імена для виконання повіреними особами хрищення за померлих, дотримуватися таких правил:

- Працювати лише над дослідженням родоводу власної сім’ї.

- Не подавати імена знаменитостей.
- Не подавати імена людей, що належать до визначених груп, без дозволу на виконання для них храмової роботи (далі—визначених груп), наприклад, євреїв-жертв Холокосту.

21 лютого 2012 р. провідники Церкви оприлюднили заяву, відповідаючи на запитання про порушення Церквою політики, що була встановлена у 1995 р. після дискусій з релігійними діячами юдейського віросповідання.

У цій заяві повторюється, що Церква твердо дотримується свого зобов'язання не приймати імен, що належать до визначених груп, для виконання довіреними особами хрищень за померлих, і вказано, що особа, яка подає такі імена, обходячи вже існуючі запобіжні засоби, вдається до “обману й маніпулювання”.

Такі дії можуть призвести не лише до припинення доступу таких членів Церкви до веб-сайту New.FamilySearch.org, але також у деяких випадках місцеві церковні провідники можуть застосувати до них дисциплінарне покарання.

“Дуже засмучує, коли хтось свідомо зневажає політику Церкви і коли те, що повинно розумітися як жест любові й поваги, стає джерелом суперечок”,—сказано в заяві.

“Ми прагнемо донести це розуміння до кожного,—сказав брат Брімхолл.—Ми знову будемо нагадувати собі про права, обов'язки, ключі, привілеї, а також те, чия є ця робота, як вона повинна виконуватися і хто керує цією роботою. На мою думку, якщо ми просто будемо пам'ятати про це, ми будемо все робити правильно. ... Ми можемо зробити так, щоб інтереси всіх були враховані”. ■

Провідники Церкви попросили її членів, які подають імена для хрищення за померлих, працювати над дослідженням свого родоводу, не подавати імена знаменитостей і не подавати імена визначених груп, наприклад, євреїв-жертв Холокосту.

Готується до запуску новий веб-сайт, і ті, хто керує програмою подолання згубних звичок (тут показано зустріч) шукають особисті історії про подолання таких звичок.

Програма подолання згубних звичок закликає надсилати розповіді про подолання цих звичок та зцілення

Церква, готуючись до запуску веб-сайту Addiction Recovery Program (ARP) [Програма подолання згубних звичок (ППЗЗ)], що планується в кінці цього року, шукає особисті історії про подолання згубних звичок.

Ті, хто вирішить розказати свою історію, повинні надіслати електронне повідомлення на адресу arp@ldschurch.org, вказавши наступну інформацію, яка буде зберігатися конфіденційною:

- Прізвище, ім'я, по батькові і стать
- Ваша фотографія (бажано, але не обов'язково)
- Ваша належність до Церкви/активність у Церкві
- Стислий опис вашої згубної звички або згубної звички близької вам людини
- Зазначення, що ви бажаєте поділитися своєю історією у вигляді відео, аудіо, тексту чи всього цього перерахованого
- Ваша історія. Повідомте про наслідки вашої згубної звички (будь ласка, не наводьте неприйнятних подробиць, але розкажіть, як вона позначалася на вас самих і людях, які вас оточують); стисло опишіть своє життя на момент, коли ви дізналися, що вам необхідна допомога; поясніть, як відбулося зцілення завдяки Христу і що ви відчували, коли ваша надія повернулася до вас; опишіть своє життя сьогодні та уроки й благословення, які прийшли до вас завдяки прощенню, покаяттю та служінню.

Члени Церкви на Фіджі надають гуманітарну допомогу потерпілим від повені

У лютому три коли на території Сува, Фіджі, збирали продукти, господарське начиння й шкільне приладдя для потерпілих від повені у північній та західній частині Фіджі.

На початку цього року на Фіджі постійно були зливи, які майже скрізь призвели до повеней та місцями зсувів у західних та північних районах. Повені забрали життя кількох людей і змусили тисячі жителів покинути свої домівки.

Коли величезні повені вразили західні й північні райони Фіджі, місцеві церковні провідники негайно відкрили будинки зборів як евакуаційні центри для людей, чії домівки опинилися на шляху повені.

6 лютого, невдовзі після того, як місцеві церковні провідники були повідомлені про загрозу повені, старійшина Таніела Ваколо, сімдесятник-територіальний авторитет, і церковний сервіс-центр на Фіджі ініціювали збирання всього, що буде необхідно для потерпілих. Члени Церкви збирали й сортували продукти харчування, одяг, постільні речі, кухонне начиння та шкільне приладдя, а потім передавали людям, яким це було потрібно.

Щоб прочитати більше про це та інше, завітайте на сайт news.lds.org. ■

Старійшина Стівен Е. Сноу цілком увійде в роль історика і літописця Церкви у кінці цього року.

Старійшина Стівен Е. Сноу покликаний служити істориком Церкви

Перше Президентство нещодавно оголосило про те, що старійшина Стівен Е. Сноу, з президентства сімдесятників, покликаний служити істориком і літописцем Церкви, раніше в цьому покликанні служив старійшина Марлін К. Дженсен, сімдесятник.

Старійшина Сноу був звільнений з президентства сімдесятників, а старійшині Дженсену на генеральній конференції у жовтні 2012 р. буде надано статус почесного сімдесятника.

До цього часу старійшина Сноу і старійшина Дженсен будуть працювати разом у процесі передавання й прийняття справ, що стосуються цього покликання. ■

Піонери навчили мене

У грудні минулого року я занепахла духом і не хотіла прикрашати свій дім і святкувати Різдво. Потім я прочитала статтю у грудневому номері *Ліягони* за 2011 р., де розповідалося, як святкували Різдво піонери: вони танцювали під насистувані мелодії, бо в них не було музичних інструментів, у них не було ніяких подарунків та й з їжею було не густо (див. “Різдво для перших піонерів” у рубриці “Через мале і просте”, с. 9). Ця стаття допомогла мені змінити своє ставлення і зворушила серце. Іноді ми не усвідомлюємо або не цінімо того, що маємо.

Ана Роза де Мело Феррейра,
Ріо-де-Жанейро, Бразилія

Хорошого прагніть щодня

Дякую за січневий номер 2012 р. Ми з чоловіком з великим задоволенням прочитали статтю Адама С. Олсона “По-новому відкрити чудо світу ... і не піддатися духовній апатії” (с. 20). Вона допомогла нам усвідомити, що необхідно постійно шукати Бога кожний день нашого життя. Я знаю, що послання в журналі є надихаючими, бо багато з них приходило в моє життя, коли я найбільше їх потребувала.

Даяна Араселі Белокві де Іанноне,
Буенос-Айрес, Аргентина

Будь ласка, надсилайте свої відгуки або пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації. ■

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось кілька прикладів:

Див. “Сила нашого спадку”, с. 16: прочитайте статтю сім’єю. Підкресліть ось ці слова старійшини Л. Тома Перрі: “Так само, як піонери перетворили пустелю на квітучу троянду, так і наше життя та сім’ї розквітнуть, якщо ми будемо наслідувати їхній приклад і дотримуватися їхніх традицій”. Можна запитати, як ваша сім’я може краще наслідувати приклад, поданий ранніми піонерами. Закінчити можна співом гімну “Вперед, святі!” (Гімни, № 17).

“Дивіться в майбутнє з вірою”, с. 35: Ви можете коротко розказати історію брата Гріло або ж власну історію про те, як ви або хтось із ваших знайомих дивився в майбутнє з надією. Допоможіть членам своєї сім’ї застосувати це послання до свого життя, ставлячи такі запитання: “Які труднощі заважають дивитися вам з надією у майбутнє? Що

ви можете робити, щоб берегти позитивне ставлення до життя, коли стикаєтесь з тими труднощами?” На закінчення можна прочитати два останні абзаци цієї статті.

“Що таке щире свідчення?”, с. 54: Почніть свій урок, розказавши, як в статті визначено, що є свідченням. Потім можна підвести підсумок, поставивши питання про принесення свідчення (див. сс. 56–57). Якщо відчуваєте спонукання, запросіть членів сім’ї принести свідчення одне одному під час домашнього сімейного вечора або записати його в щоденник.

“Вияв доброти”, с. 59: Прочитайте Лука 6:27. Потім розкажіть історію про Джеймса і Карсона. Зробіть паузу і попросіть дітей відповісти на запитання, що внизу на першій сторінці. Закличте членів сім’ї бути добрими одне до одного. ■

Домашній сімейний вечір “за дверима дому”

Коли мені було 10 років, я разом зі своїми батьками, братами і сестрами охристалась. Я така щаслива, що коли я зростала, ми регулярно проводили домашній сімейний вечір. Домашній сімейний вечір був серцем нашої сім’ї.

Я вже більше 45 років є членом Церкви. Я та мої п’ятеро дітей продовжуємо цю традицію. Вечір понеділка виділений для сім’ї.

В останній понеділок місяця ми проводимо довший захід, який називаємо нашим домашнім сімейним вечором “за дверима дому”. Ми ходимо в кінотеатри, відвідуємо хворих, граємо у парку, провідуємо Лолу та Лоло (наших бабусю з дідусем) і т.д.

Найнезабутнішими з усіх таких наших заходів є служіння вуличним дітям. Ми не можемо передати радості й щастя, які відчуваємо, допомагаючи цим нужденним. Ми стараємося, нехай і трішки, зробити цих дітей щасливими і дати їм зрозуміти, що хтось турбується про них і знає, що ми всі—діти Бога. ■

Тіта Мабунга Обіаль, Філіппіни

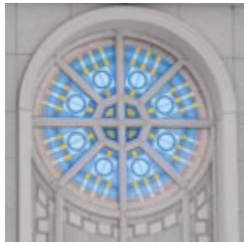
НЕЗАПЛЯМОВАНЕ СВІТОМ

Джулі Томпсон

Кілька років тому пізнього вечора я приїхала до храму в Баунтіфул, штат Юта, на прибирання. Кількість людей, які прибули для цього служіння, була вражаючою, і на якусь мить я подумала, що когось можуть відпустити додому. Я була зовсім не проти піти раніше. Тоді я цинічно подумала: “Та де там, вони ж не дадуть нам піти раніше. Вони знайдуть для всіх нас якусь зайву роботу, вважаючи, що це їхній обов’язок—тримати нас тут усі дві години”. Я пригадала попереднє прибирання, під час якого я більше години витирала пил, щоб потім повернути ганчірку, яка виглядала такою ж чистою, як мені її дали. Я приготувалася витратити дві години на прибирання того, що здавалося і так чистим. Було очевидно, що того вечора я прийшла до храму скоріше відчуваючи обов’язок, а не бажання служити.

Нашу групу повели у маленьку каплицю, щоб провести підготовчі збори. Розпорядник, який вів збори, сказав слова, що навіки змінять мій погляд на служіння, пов’язане з прибиранням храму. Привітавши нас, він почав пояснювати, що ми прийшли не для того, щоб чистити те, що і так є чистим, а щоб не допустити забруднення Господнього дому. Як відповідальні за одне з найсвятіших місць на землі, ми маємо обов’язок утримувати його в бездоганній чистоті.

Його послання глибоко проникло в моє серце, і я розпочала прибирання своєї ділянки з новим ентузіазмом, щоб уберегти від бруду Господній дім. Я провела час,

Я думала, навіщо я прийшла до храму прибирати, якщо ніде немає бруду. Але невдовзі я усвідомила, що прибирання як таке—не головне.

працюючи м’якою щіточкою і змітаючи пил з тоненьких пазів дверних рам, з плінтусів і ніжок столів та стільців. Якби мені дали це завдання минулого разу, я б подумала, що це—безглуздо, і недбало б махала щіточкою, аби тільки показати, що я щось роблю. Але цього разу я старалася так, щоб щетинки потрапляли в найменші щілини.

Оскільки ця робота не обтяжувала мене ні фізично, ні розумово, я мала благословення заглибитися в роздуми. По-перше, я усвідомила, що у власному домі ніколи не приділяла увагу таким дрібним деталям, а прибирала тільки ті місця, які в першу чергу будуть на виду у людей, нехтуючи тим, що могли бачити тільки члени моєї сім’ї та я.

Потім я усвідомила, що були часи, коли і я жила за євангелією подібним чином,—жила за тими принципами і виконувала ті завдання, які були найбільш помітні для оточуючих, і в той же час ігноруючи те, що було відомим лише найближчим членам моєї сім’ї або мені самій. Я ходила до Церкви, служила в покликаннях, виконувала завдання, ходила на візитне вчителювання—все це було на очах членів нашого приходу,—але нехтувала тим, щоб регулярно ходити до храму, вивчати Писання і молитися особисто і сім’єю та проводити домашній сімейний вечір. Я вела уроки і виступала в церкві, але коли справа доходила до стосунків з людьми, мені іноді бракувало в серці справжнього милосердя.

Того вечора у храмі я придивилася до щіточки, яку тримала в руці, й запитала себе: “Які маленькі шпаринки у моєму житті потребують більшої уваги?” Я вирішила: щоб не вдаватися до постійного наведення ладу в тих сферах мого життя, які потребували уваги, я з усіх сил намагатимуся не допускати їхнього запустіння.

Я згадую мій урок з прибирання храму кожного разу, коли нам нагадують берегти себе “чисти[ми] від світу” (Якова 1:27). ■

Дім у Петерсоні, художник Ле-Конт Стюарт

Цей мирний пейзаж з фермою у Петерсоні, шт. Юта, є символом виконання Господнього обіцяння, даного 14 січня 1847 року святим останніх днів в Уінтер-Квортерз, шт. Небраска. Це одкровення, яке називають “Слово і Воля Господа”, було дано Президенту Бригаму Янгу, коли він готував святих залишити свої тимчасові домівки в Уінтер-Квортерз і продовжити подорож через рівнини до Долини Солоного озера:

“Нехай кожна людина використає весь свій вплив і майно, щоб переселити цих людей на те місце, де Господь розмістить кіл Сіону.

І якщо ви зробите це з чистим серцем, у всій вірності, вас буде благословлено; вас буде благословлено у ваших отарах, і ваших стадах, і на ваших полях, і у ваших домах, і у ваших сім'ях” (УЗ 136:1, 10–11).

Президент Томас С. Монсон пояснив: “Ми, як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, повинні шанувати священні завіти і залишатися вірними їм, щоб бути щасливими. Так, в якості прикладів, я говорю про завіт хрищення, завіт священства і шлюбний завіт”. Оскільки дотримання наших завітів є настільки необхідним для нашого щастя зараз і для отримання вічного життя у майбутньому, то важливо зрозуміти те, що ми обіцяли нашому Небесному Батькові. Див. “Розуміння наших завітів з Богом”, с. 20.